ELEANOR H. PORTER

P O L L Y A N N A

(T A I N A M U L Ț U M I R I I)

- R O M A N -

T r a d u c e r e (1941)

H E N R I E T T E K R U P E N S K Y S T U R D Z A

Reactualizare lingvistică şi Imagini (2010)
LIVIU HOSTIUC

„ Iată cartea aducătoare de înțelepciune şi fericire. Citiți-o deopotrivă tineri ce păşiți în lume şi voi cei obosiți de viață .Cu toții veți avea mare folos.”

Regina ***M A R I A***

E D I T U R A P E R F O R M A N T I C A

I A Ş I - 2 0 1 0

Editura PERFORMANTICA
Institutul Național de Inventică , I A Ş I
performantica@inventica.org.ro
Iaşi, Campusul Universitar "Tudor Vladimirescu"
Corp T24, Etaj 1, PO Box 727
Tel / Fax 0232 – 214.763

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PORTER, Eleanor H.
Pollyanna / Eleanor H. Porter
Iaşi : Performantica, 2010
ISBN : 978 – 973 – 730 – 730 – 9

62.002.3:57
616 - 089

Consilier editorial :
Prof. univ. dr. Traian D. Stănciulescu

Secretar editorial :
Octav Păuneț

Tehnoredactare :
Liviu Hostiuc

Coperta :
Designer arhitect Aritia Poenaru

EDITURĂ ACREDITATĂ DE
CNCSIS BUCUREŞTI, 1142 / 30.06.2003

În loc de
INTRODUCERE

Extras din : **Să luăm aminte,**
De Arhimandrit **Teofil Părăian,**
Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2003
Cap. 4 : Cărți de căpătâi pentru viața duhovnicească.
Pag. 105

- Ce cărți v-au folosit pentru Sfinția Voastră ?
- Pe mine m-a folosit de exemplu, cartea aceasta care e în primul plan al gândirii mele : „Taina Mulțumirii sau Domnişoara Pollyanna", care nu e nici Filocalie, nici Pateric, nici Scriptură. Bineînțeles că nu o pot recomanda unor oameni mari, unor oameni în vârstă, deşi toți putem învăța din ea să fim mulțumiți în toate împrejurările din viață.

Aceasta este o carte de literatură scrisă de scriitoarea americană cred, Eleonora Porter, tradusă în româneşte şi tipărită în colecția ***Mărgăritarele Lumii.*** Am ajuns la ea prin părintele Ioan Opriş care era preot în satul meu, care cunoştea cartea şi care mi-a atras atenția asupra ei. Am citit-o. Adică mi s-a citit când eram elev (1943) la Timişoara şi mi-a plăcut foarte mult. Ideea cărții este că în toate împrejurările trebuie să fii mulțumit. Dar ideea asta , care reiese din carte, nu este prezentată ca principiu, ci reiese din istorisire, din plăsmuirea scriitoarei. Este vorba de un roman pentru copii, pentru adolescenți, e vorba despre fiica unui preot anglican, la care i-a murit şi mama şi tata şi a trebuit să fie îngrijită de o mătuşă. Dar ea a învățat de la părinții ei, în special de la tatăl ei, că în toate împrejurările din viață trebuie să găsească partea pozitivă, cu ceea ce i se întâmplă ei. Aceasta este de fapt ideea de bază, **care mie mi-a prins foarte bine, mi-a plăcut şi am folosit-o pentru mine şi pentru alții**. Aş recomanda această carte, deşi nu o pot semnala undeva anume, poate într-o bibliotecă, dar n-aş putea spune biblioteca cutare sau cutare ...

C U P R I N S

1. Miss Polly 5
2. Moş Tom şi Nancy 8
3. Soseşte Pollyanna 11
4. Odăița de la mansardă 16
5. Jocul 21
6. O chestiune de datorie 25
7. Pollyanna şi pedepsele 30
8. Pollyanna merge în vizită 34
9. Unde este vorba despre ***om*** 40
10. O surpriză pentru doamna Snow 43
11. Jimmy 49
12. La doamnele de la Asistență 55
13. În pădurea Pendleton 58
14. În care este vorba de aspic 62
15. Doctorul Chilton 66
16. Trandafiri roz şi o eşarfă de dantelă 73
17. Precum în cărți 78
18. Prismele 82
19. Ce era surprinzător 85
20. Ce era mai surprinzător 88
21. O chestiune tranşantă 92
22. O predică şi nişte lăzi pentru lemne 96
23. Accidentul 101
24. John Pendleton 105
25. Jocul rămâne suspendat 110
26. O uşă întredeschisă 114
27. Două vizite 117
28. „Jocul" şi jucătorii lui 122
29. Printr-o fereastră deschisă 130
30. Jimmy preia cârma 133
31. Un unchi nou 136
32. Scrisoare de la Pollyanna 138

1

MISS POLLY

Era într-o dimineaţă de iunie când Miss Polly intră grăbită în bucătărie. În general, Miss Polly nu se grăbea niciodată. Ea singură spunea asta şi era mândră de firea ei calmă. Însă, în ziua aceea, era grăbită.

Nancy, care spăla vasele, o privi uimită. Se angajase doar de două luni la Miss Polly şi, cu toate acestea, avusese timp să constate că stăpâna ei nu era niciodată grăbită.

- Nancy !
- Da, stăpână – răspunse Nancy, cu voioşie, continuând să şteargă cratiţa pe care o ţinea în mână.
- Nancy – se răsti Miss Polly, când stau de vorbă cu tine, lasă totul de o parte şi fii atentă !

De emoţie, Nancy se aprinse la faţă, iar cratiţa şi şervetul îi căzură din mână, fapt care o puse şi mai tare în încurcătură.

- Da, stăpână, am înţeles – bolborosi ea, ridicând cratiţa de pe jos – dar azi dimineaţă chiar Dumneavoastră mi-aţi spus să termin repede cu spălatul vaselor.

Miss Polly se încruntă nervoasă .

- Ajunge, Nancy, nu mai comenta ! Ascultă-mă !
- Desigur, stăpână !

Înăbuşindu-şi oftatul, Nancy se întrebă dacă va reuşi vreodată să fie pe placul lui Miss Polly. Nu mai fusese angajată nicăieri până atunci, dar mama ei, care rămăsese văduvă, era bolnavă. Mai avea încă două surori şi un frăţior mai mici. Nancy a trebuit să-şi caute o slujbă spre a-i putea ajuta. Fusese norocoasă găsind de lucru în clădirea aceea impunătoare de pe deal, doar la o distanţă de 6 Km depărtare de sătucul ei.
Auzise de multă vreme vorbindu-se despre stăpâna bătrânului castel din Harrington, Miss Polly, una dintre cele mai bogate persoane din împrejurimi. Trecuseră două luni şi o ştia acum ca fiind o stăpână aprigă, care se încrunta ori de câte ori cădea un cuţit sau era trântită o uşă. N-o văzuse niciodată zâmbind.

- După ce termini de spălat vasele, te duci să deretici în camera cea mică, de sus, de lângă pod. Să scoţi lăzile şi geamandanele de-acolo şi, după ce vei mătura şi vei pune totul în ordine, să aranjezi un pat simplu cu chingi.
- Bine, stăpână, unde să duc lăzile şi geamandanele ?
- Le vei pune în pod.

Miss Polly ezită o clipă, apoi continuă.

Totuşi, cred că e bine să ştii de la început că Pollyanna Whittier, nepoata mea, va veni să stea aici, cu mine. Are 11 ani. Vei aranja camera pentru ea.

- O fetiţă ! O fetiţă va veni să locuiască cu noi ? exclamă încântată Nancy. Mă

bucur nespus de mult, zise ea cu gândul la atmosfera veselă pe care o creau frații ei mai mici, acasă.

- „Mă bucur” nu mi se pare cuvântul cel mai potrivit în acest caz, zise sec Miss Polly. Mă voi strădui ca totul să fie cum se cuvine pentru că ***ştiu ce este de datoria mea.***

Nancy era din nou îmbujorată.

- Cu siguranță, stăpână. Mă gândeam doar că prezența acestei fetițe v-ar face mai veselă.
- Mulțumesc, Nancy, răspunse stăpâna, dar nu simt nevoia.
- Sunt sigură că vă bucurați de sosirea nepoatei Dvs., adăugă Nancy, încercând să-şi îmblânzească stăpâna, spre a-i face o primire mai caldă fetiței ce urma să vină.

Miss Polly se ridică şi spuse înainte să plece :

- Nu văd nici un motiv de bucurie pentru mine. Sunt obligată s-o cresc pe fiica surorii mele, doar pentru că ea a făcut două prostii : prima – că s-a măritat, şi a doua – că a adus-o pe lume. Parcă n-am fi destui în lumea asta...Dar, aşa cum ți-am spus – ***ştiu care mi-e datoria***. Ai grijă să fie curat peste tot, mai adăugă ea înainte să plece din bucătărie.
- Da, stăpână, oftă Nancy, continuând să spele vasele.

Ajungând în camera ei, Miss Polly luă şi reciti scrisoarea care-i produse atâta tulburare. Sosise dintr-un orăşel din Vestul îndepărtat, în urmă cu două zile. Pe plic scria :

MISS POLLY HARRINGTON
BELDINGSVILLE, VERNMONT

şi cuprindea următoarele :

„Stimată Doamnă ,

Din nefericire, trebuie să vă aduc la cunoştință că piosul nostru pastor John Whittier s-a săvârşit din această lume în urmă cu două săptămâni, lăsând orfană pe fiica sa în vârstă de 11 ani. Bietul de el, nu a avut nici o avere, doar câteva cărți, deoarece , cum probabil ştiți, era preotul unei bisericuțe misionare, neavând astfel, decât un salariu extrem de modest. După câte ştiu, a fost căsătorit cu fie iertata Dvs. soră. Am înțeles de la el că, deşi relațiile dintre dumneavoastră nu erau foarte strânse, totuşi, spera că, în amintirea surorii Dvs., veți consimți, după moartea lui, să-i reprimiți fetița în familie. Acesta este motivul pentru care mi-am luat permisiunea de a vă scrie. În momentul când veți primi această scrisoare, fetița va fi gata de plecare. Dacă vă dați asentimentul de a o creşte, vă rugăm să ne comunicați imediat, deoarece D-na şi D-nul Gray, nişte oameni de pe la noi, au de făcut în curând un drum în Est şi s-au oferit să conducă fetița până la Boston, iar de acolo, ar urca-o în trenul de Beldingsville. Desigur că vă vom înştiința asupra datei şi orei când va sosi Pollyanna.

În speranța de a vă da cât mai curând acordul în legătură cu cele comunicate, rămân, respectuos,

al Dvs., Jeromme O. White!”

Miss Polly împături încruntată scrisoarea şi o puse din nou în plic. Răspunsul afirmativ, în sensul că acceptă să primească fetița, fusese expediat deja cu o zi în urmă. Doar ***ştia care îi era datoria***, indiferent cât ar fi fost aceasta de neplăcută.

Cu scrisoarea în mână, gândul îi zbură în trecut, la zilele copilăriei sale. Şi-o amintea pe frumoasa Jennie-Ann, sora ei mai mare, având doar 20 de ani şi dorința ei de nezdruncinat de a se mărita cu tânărul preot John Whittier, în ciuda opoziției întregii familii. Fusese cerută în căsătorie de un om avut, însă Jennie nici măcar nu voise să audă. Pețitorul acela ara bogat, dar puțin cam în vârstă şi, zicea ea, lipsit de orice farmec. Preotul, în schimb, era tânăr, frumos, plin de idealuri şi iubire, iar ea era îndrăgostită de el, visând la un viitor ca în poveşti. Alesul ei a fost desigur preotul şi au plecat amândoi, după nuntă, ca misionari în Vestul îndepărtat.

Căsătoria aceasta „nedorită" produse îndepărtarea, ruptura între Jennie-Ann şi familia ei.

Pe vremea aceea, Miss Polly avea doar 15 ani, dar îşi aducea foarte bine aminte. Familia ei a rupt orice legătură cu soția misionarului. Cu toate acestea, Jennie scrisese de vreo câteva ori. Apucase să le scrie şi despre faptul că o botezase pe ultima ei născută, Pollyanna, unindu-şi astfel numele cu cel al surorii ai, Polly şi Anna. Copiii născuți înaintea acestei fetițe muriseră cu toții, după cum spusese în ultima ei misivă. După câțiva ani, sosi o scrisoare scurtă dintr-un orăşel din Vest, scrisă de amărâtul de pastor, prin care îi era adusă la cunoştința familiei, trista veste despre moartea Jennie-ei Dar, de atunci au trecut ani, timpul a curs, o dată cu viața ...

Cu privirile pierdute în zare, Miss Polly medita la schimbările petrecute cu ea în aceşti 20 de ani. Împlinise deja 40 de ani şi nu mai avea pe nimeni pe lume. Tatăl, mama, sora, toți se stinseră. De multă vreme rămăsese singura stăpână a castelului şi a marii averi a tatălui ei. Fiind îngrijorați de singurătatea sa, câțiva cunoscuți o sfătuiră să țină pe lângă ea vreo rudă, dar Miss Polly nu acceptase nici sfaturile, nici opiniile altora.

- Nu mă simt deloc singură, spunea ea orgolioasă. Era atât de mulțumită de singurătatea ei. Ea ... cu ea însăşi.
- Îmi place singurătatea, dar, mai presus de toate – liniştea ! obişnuia ea să spună. Dar acum ?!

Se ridică, având buzele încleştate şi o figură înnegurată.

Desigur, faptul că dovedise generozitate o mulțumea. Faptul că era conştientă ***de datoria ei*** şi de împlinirea acesteia, de asemenea. Dar Pollyanna !!! Ce nume ridicol !

2

MOŞ TOM ŞI NANCY

Sus la mansardă, în camera cea mică, Nancy deretica şi curăța cu râvnă, mai ales prin colțuri, după cum primise poruncă. Abnegația şi avântul ei făceau mai bine emoției pe care o simțea, decât prafului şi murdăriei. Îşi judeca, totuşi, stăpâna, deşi în fața acesteia era sfioasă şi supusă.

- Of, de-aş putea să-i frec la fel şi sufletul ei colțuros ! îşi zicea ea în gând, frecând zdravăn cu peria. Aş putea înlătura multe. Auzi, să pui o fetiță să stea în păcătoasa asta de mansardă în care vara te coci, iar iarna îngheți, când sunt încăperi berechet în căsoiul ăsta ! Ieri, dumneaei zicea că nici o pricopseală nu sunt copiii pe lumea asta ! Hâmm ! se răzvrătea Nancy şi storcea cârpa cu ciudă, de o dureau degetele. Eu aş zice că sunt alții mai de prisos decât copiii, chiar aşa !

Lucra întruna şi când socoti că de-acum totul e gata privi cu dispreț cămăruța goală. „Curată, dar săracă", îşi zise ea cu obidă.

- Ei bine, e gata. Cel puțin în ceea ce mă priveşte. Nu mai e murdară, dar nu-i nimic de capul ei, oftă ea. Sărmana fetiță. Grozav loc i-a găsit, n-am ce zice ! Doamne, s-o țină aici pe biata orfană căreia îi lipseşte atât de mult căldura unui cămin pământesc. De ciudă, când ieşi, Nancy trânti cu putere uşa.

Of, ce m-a apucat ? îşi muşcă ea buzele. Apoi, ridicând din umeri cu nepăsare îşi zise : Atâta pagubă ! M-a auzit că am trântit uşa, foarte bine ! Ce-o să fie ?

După masă Nancy îşi făcu de lucru în grădină. Ştia că-l va găsi acolo pe bătrânul Tom. Acesta plivea buruienile, iar ea îl ajuta să netezească aleile.

- Moş Tom, zise Nancy privind în jur, să nu care cumva s-o audă cineva. Ştii că aici la noi va veni să locuiască o fetiță ? Nepoata lui Miss Polly.
- Poftim ? spuse bătrânul îndreptându-se cu greu din şale.
- O fetiță. Va locui aici cu Miss Polly.
- Pleacă de-aici cu glume de-astea, spune-le altora, mormăi Tom, fără să creadă o iotă. Zi mai bine că mâine soarele va răsări de la Apus.
- Ăsta-i adevărul, chiar stăpâna mi-a spus, zise Nancy cu hotărâre. E nepoata ei şi are 11 ani.

Bătrânul grădinar rămase cu gura căscată de mirare.

- Stai o clipă. E ... poate fi ... şi o lumină caldă inundă ochii săi tulburi. Mi se pare imposibil, dar numai aceasta trebuie să fie ... fetița lui Miss Jennie, deoarece doar Miss Jennie era măritată. Firește, Nancy, este neîndoielnic, fetița lui Miss Jennie. Bunule

Dumnezeu ! Nu-mi vine să cred că acum, la bătrânețe, mi-a fost dat să văd aşa o minune.

- Cine era Miss Jennie ?
- Oh, era un înger pogorât din rai, şopti bătrânul cu evlavie. Pentru stăpânul meu şi soția lui însă, era fiica cea mare. Când s-a căsătorit şi a plecat avea 20 de ani. E mult de atunci. Se povestea că toți copiii ei au murit, n-a trăit nici unul, afară de fetița asta, care o să vină aici.
- Are 11 ani.
- Aşa trebuie să fie, zise bătrânul clătinând din cap.
- O să stea la mansardă, micuța de ea ! Să-i fie ruşine Lui Miss Polly ! bombăni Nancy, strecurând priviri piezişe înspre casă.
- Mă întreb ce o să facă Miss Polly cu un copil în casă ? zise el.
- Eu mă întreb ce o să facă un copil cu Miss Polly în casă ? replică Nancy.
- Se pare că n-o prea ai la inimă pe Miss Polly, mormăi bătrânul.
- Cine poate s-o aibă ? întrebă Nancy disprețuitoare.

Din nou, un zâmbet ciudat îl încercă pe moş Tom, dar se aplecă iute deasupra stratului şi începu să plivească.

- Se pare că n-ai auzit vorbindu-se despre povestea de dragoste a lui Miss Polly, şopti el.
- Cee !!! O poveste de dragoste ?! Nu, n-am auzit şi sunt sigură că nici alții n-au auzit vreodată de una ca asta !
- Te înşeli ! Mulți ştiu de ea, răspunse bătrânul. Fostul ei logodnic locuieşte aici, în împrejurimi.
- Cine este ?
- Nu e treaba mea să vorbesc despre lucrurile astea.

Moşul se ridică şi privirea ochilor lui albaştri învăluiră casa cu mândria cinstită pe care doar un credincios servitor al unei familii pe care o slujea de foarte mulți ani, putea să o aibă.

- Mi se pare imposibil ca ea să fi fost iubită vreodată, insistă Nancy.

Tom clătină din cap.

- Tu n-o cunoşti pe Miss Polly aşa cum o ştiu eu. Era nespus de frumoasă, ar fi şi acum... dacă ar vrea ...
- Miss Polly, frumoasă ?
- Da ... Dacă şi-ar lăsa pletele pe spate ca mai demult. Dacă ar purta iar rochii albe, împodobite cu broderii şi dantele. Ai vedea atunci cât e de frumoasă ... e încă tânără, Nancy.
- Aşa să fie ? În orice caz, i-a ieşit de minune să îmbătrânească, zise Nancy cu o strâmbătură.
- Totul a început odată cu neînțelegerile dintre ea şi logodnicul ei.

De atunci un vierme îi roade sufletul. Parcă mănâncă scaieți, într-atât e de înțepată şi acră.

- Asta-i chiar aşa ! aprobă Nancy. Orice faci, nu-i poți intra în voie nicidecum.

N-aş sta aici pentru nimic în lume, dacă n-aş avea greutăţile de acasă.

Mi-e teamă doar că într-o zi n-o să mă mai pot stăpâni şi o să-mi dau drumul la gură. Ştiu însă că atunci va trebui să-mi iau adio de la toate.

Bătrânul Tom clătină din cap.

- Te înţeleg. Demult, am simţit şi au aşa ca tine, dar nu e bine, crede-mă, nu e bine, şopti el, reluându-şi lucrul.
- Nancy ! se auzi o voce ascuţită şi poruncitoare.
- Imediat, stăpână ! murmură Nancy şi o luă la fugă spre casă.

3

SOSEŞTE POLLYANNA

În sfârşit, sosi şi telegrama ce vestea că Pollyanna va ajunge în ziua următoare la Beldingsville. Miss Polly o luă, o citi încruntată, apoi urcă la mansardă. Privi în jur cu o figură posomorâtă. În odăiță se afla un pătuț aranjat frumos de Nancy, două scaune incomode, un lighean şi o măsuță. Nu era nici o oglindă sau tablouri pe pereți, lipsind, de asemenea, şi perdelele.

Cât era ziua de lungă, soarele încingea zdravăn tabla acoperişului care transmitea căldura în odăița strâmtă, transformând-o, astfel, într-o baie turcească. Ferestrele stăteau bine închise, dar nu aveau nici draperii nici obloane. O muscă mare bâzâia agitându-se turbată pe geamuri, căutându-şi libertatea pierdută şi drumul spre grădina din spatele casei. Miss Polly îndreptă un scaun şi la fel de încruntată coborî. În fața bucătăriei se opri şi îi spuse lui Nancy :

- Este o muscă sus în cameră. Ai deschis, desigur, ferestrele. Am comandat plase de sită, însă, până vor sosi, te rog să nu mai fie deschise ferestrele. Nepoata mea va sosi mâine la ora 4 aşa că te vei duce la gară s-o întâmpini. Timothy vă va duce cu şareta. În telegramă scrie că fetița e blondă, are rochiță din pânză în carouri roşii şi pălărie de paie. Asta-i tot, dar este destul pentru a o recunoaşte.
- Prea bine, stăpână. Dar Dumneavoastră ...

Miss Polly i-o tăie cu severitate :

- Nu, nu este nevoie să merg şi eu. Asta e tot ce doream să-ți spun.

Plecă apoi, având ferma convingere că pregătirile pentru venirea nepoatei sale sunt făcute.

Înciudată, Nancy trânti fierul de călcat peste şervetul de pe masă.

- Blondă, rochiță din pânză în carouri roşii, pălărie de paie, asta-i tot ! Mie mi-ar fi ruşine să-mi primesc astfel singura nepoată, orfană, care vine atât de departe.

A doua zi, fix la 4 fără 20, Timothy şi Nancy se îndreptară cu trăsura spre gară. Timothy era fiul lui moş Tom. Lumea zicea că Tom este mâna dreaptă a lui Miss Polly şi Timothy, cea stângă. Era un tânăr arătos şi dăruit cu minte şi înțelepciune. Cu toate că era destul de curând angajată la Miss Polly, Nancy se împrietenise cu el şi când aveau timp flecăreau despre o mulțime de lucruri. Acum însă, pe Nancy o copleşea prea tare importanța misiunii ei pentru a mai sporovăi ca de obicei, astfel că drumul până la gară fu parcurs în tăcere. Nancy repeta mereu în sinea ei : blondă, rochiță din pânză cu carouri roşii, pălărie de paie ... Şi se întreba ce fel de copil o fi această Pollyanna ?

- Bine ar fi să fie un copil liniştit şi cuminte, care să nu trântească uşile şi să nu scape cuțitele pe jos, îi spuse ea lui Timothy când ajunseră pe peronul gării.

- Va fi greu pentru noi toți dacă nu va fi așa. Nu știu ce vom face, mormăi Timothy. Imaginează-ți-o pe Miss Polly cu o fetiță zburdalnică și gălăgioasă !

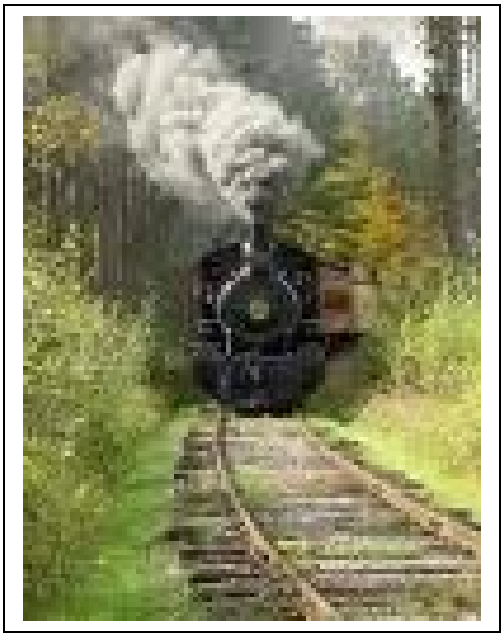

- Oh, Doamne ! Ascultă ... soseşte trenul ... Nu crezi că a fost o răutate din partea ei să mă trimită pe mine aici, în loc să vină chiar ea în persoană ? mai adăugă Nancy, grăbită să-ți facă loc pentru a vedea mai bine pe cei ce coborau din vagoane.

Nu peste mult timp, zări dintr-o dată, o fetiță slăbuță, într-o rochiță cu pătrățele roşii, cu părul împletit în două frumoase cozi blonde ce-i atârnau pe spate. Fetița se uita de jur împrejur, părând a căuta pe cineva. Nancy o recunoscu imediat, dar era atât de emoționată încât îi tremurau genunchii şi nu îndrăzni s-o întâmpine. Mai lăsă să treacă vreo câteva minute până se hotărî.

Fetița rămăsese singură pe peron, când Nancy se apropie de ea.

- Dumneata eşti domnişoara Pollyanna ?

Se simți dintr-o dată aproape sufocată de două brațe subțirele care i se încolăciră după gât.

- Oh, sunt atât de mulțumită ... de mulțumită ...că te văd, auzi Nancy un glăscior plin de emoție ce-i şoptea la ureche. Bineînțeles că sunt Pollyanna şi sunt extrem de fericită că ai venit să mă întâmpini.
- Chiar aşa ? bâigui Nancy, minunându-se cum de putea s-o cunoască Pollyanna. Chiar aşa ? repetă ea încurcată, încercând să-şi îndrepte pălăria.
- Oh, da ! Ştii, tot timpul drumului mă gândeam cum arăți, strigă fetița țopăind în jurul ei şi examinând-o de sus până jos. Acum ştiu şi sunt foarte mulțumită că arăți cum arăți.

Nancy se bucură de apariția lui Timothy deoarece cuvintele Pollyannei o aiuriră de-a binelea.

- El este Timothy. Desigur că ai bagaje, vreun cufăr, zise ea stânjenită.
- Sigur, am un cufăr, răspunse Pollyanna cu hotărâre. Când l-am primit era nou-nouț. A fost cumpărat pentru mine de către doamnele de la „Societatea de Asistență a Femeilor". A fost frumos din partea lor, nu-i aşa ? ... mai ales că din această cauză n-au putut să cumpere covorul pentru biserică. Aici, în punguța mea, am o hârtie care cred că e un cec, după cum mi-a explicat domnul Gray. O să ți-l dau dumitale înainte de a despacheta. Ştii, domnul Gray e bărbatul doamnei Gray şi sunt rude cu soția cantorului Carr. Am călătorit împreună. Iată-l, l-am găsit, zise ea întinzând cecul după care mânuța ei scormonise, în tot acest timp, în punguță.

Nancy oftă adânc. Simțea că ceva anume trebuie lămurit. Privi, căutând sprijin, spre Timothy, dar acesta se uita în altă parte. Cufărul fu legat în spatele trăsurii şi, în

sfârşit, porniră toţi trei. Pollyanna se cuibărise între Nancy şi Timothy. Pe parcursul drumului fetiţa turuia întruna, având tot felul de observaţii şi întrebări, astfel încât biata Nancy abia prididea să-i răspundă.

- Bine c-am pornit ! E departe de aici ? Ce ţinut frumos ! O ador să mă plimb cu trăsura, strigă Pollyanna de îndată ce caii se urniră din loc. De fapt, n-are importanţă dacă e aproape sau nu, cu atât mai bine, am să fiu şi mai mulţumită, deoarece vă daţi seama, nu-i aşa, că am să ajung mai repede. Ştiam eu că e foarte frumos pe-aici, că doar mi-a povestit tata...

Vocea însă i se frânse, de data asta, într-un suspin.

Nancy îi aruncă o privire sfioasă şi observă că bărbia îi tremura, iar ochii înotau în lacrimi. După un timp însă, fetiţa îşi continuă vorba, înălţându-şi capul şi făcând eforturi să-şi stăpânească lacrimile.

- Vedeţi, tata mi-a povestit pentru că a copilărit aici şi n-a putut să uite aceste locuri. A, da ! Ar fi fost mai bine să vă explic mai întâi ce zicea doamna Gray în legătură cu rochiţa mea cu carouri roşii, adică vreau să spun, de ce nu sunt îmbrăcată în haine de doliu. În mod sigur, zicea ea, că vă veţi mira de lucrul acesta. Dar să ştiţi că în ultimul butoiaş misionar primit de biserică nu era nici o haină de culoare neagră, cu excepţia unei bluze de catifea, însă soţia cantorului Carr a găsit că nu e potrivită pentru mine. Şi, de altfel, avea găuri la amândouă coatele şi, desigur, şi prin alte părţi. A fost o problemă. Câteva doamne de la Asistenţă socoteau de cuviinţă să-mi cumpere o rochie şi o beretă negre, însă altele au zis că aceşti bani ar fi mai nimerit să fie folosiţi pentru a cumpăra covorul acela roşu, pentru biserică. Doamna White a zis că, de fapt, e mai bine aşa, că ei nu-i plac copiii cu negru, adică, vreau să zic că ei îi plac copiii, dar nu îmbrăcaţi în haine negre.

Pollyanna se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi Nancy profită imediat de această pauză.

- Sunt încredinţată că totul este în regulă !
- Sunt mulţumită dacă crezi asta şi eu am aceeaşi părere ... şi vocea Pollyannei se schimbă iar ...Mi-ar fi fost mult mai greu să fiu mulţumită în doliu.
- Mulţumită ? exclamă Nancy cu mirare.
- Da, ştii, tata a plecat în cer la mama şi la copiii ceilalţi. El mi-a spus că eu trebuie să fiu mulţumită de acest fapt. Mi-a fost, totuşi, destul de greu să fiu mulţumită chiar de rochiţa cu carouri roşii, deoarece mă simţeam atât de singură fără el şi nu puteam să nu mă gândesc că ar fi fost mai bine să rămână cu mine, pentru că mama şi ceilalţi copii îl au pe Dumnezeu şi îngerii din cer, pe câtă vreme eu am rămas numai cu doamnele de la Asistenţă. Acum, însă, sunt încredinţată că îmi va fi mult mai uşor deoarece te am pe tine, mătuşă Polly. Oh, sunt atât de mulţumită că te am !

Înduioşarea simţită de Nancy pentru bietul copil orfan se transformă dintr-odată în spaimă.

- Vai ! Te înşeli foarte tare, micuţo, spuse ea tulburată. Eu, eu ... sunt doar Nancy, nu sunt nicidecum mătuşa ta Polly.
- Dumneata ... Dumneata ... zici că nu eşti mătuşa mea ? bâigui fetiţa, pierdută cu

totul.

- Nu. Eu sunt Nancy. N-am bănuit nici o clipă că mă vei lua drept mătuşa ta. Nu semănăm deloc. Ştii, chiar deloc.

Timothy fluieră în surdină, iar Nancy era destul de descumpănită ca să mai vadă licărirea de râs din ochii lui.

- Dar atunci, cine eşti ? întrebă Pollyanna. Nu semeni nici cu doamnele de la Asistență.
- Mă chiamă Nancy şi sunt fata în casa mătuşii tale. Eu fac toată treaba de la castel, în afară de spălat şi călcat. De astea se ocupă doamna Durgen.
- Dar mătuşa Polly se află acolo, la castel ? întrebă îngrijorată fetița.
- Fireşte. E aşa de limpede că e acolo, la fel de limpede precum faptul că Dumneata, domnişoara Pollyanna te afli aici, spuse Timothy cu hotărâre.

Fetița păru a se linişti.

- O, atunci e bine !

După ce rămăsese câteva clipe tăcută, continuă zglobie.

- Şi dacă vreți să ştiți ... sunt mulțumită că nu a venit să mă ia de la gară, pentru că astfel îmi rămâne mulțumirea s-o cunosc, la fel cum, atunci când am sosit, am fost bucuroasă să vă cunosc pe voi.

Nancy era îmbujorată. Timothy o privi cu coada ochiului, iar un surâs vesel îi jucă pe buze.

- Vezi câte lucruri amabile ne spune această fetiță drăguță ! De ce nu-i mulțumeşti pentru cuvintele ei atât de calde ?
- Mă gândeam la Miss Polly, spuse Nancy, foarte încet.

Pollyanna suspină cu mulțumire.

- Tot la ea mă gândeam şi eu. Sunt foarte curioasă s-o cunosc. Este unica mea mătuşă şi n-am văzut-o niciodată. Tata spunea că locuieşte într-o casă impunătoare şi frumoasă, sus pe un deal.
- Asta aşa-i, zise Nancy. De altfel, de aici o poți vedea. Uite, acolo sus, o clădire mare şi albă, cu obloane verzi.
- Vai, ce frumoasă e ! Şi ce copaci înalți şi ce minunată pajişte se află în jurul ei ! N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Nancy, e bogată mătuşa Polly ?
- Da, domnişoară Pollyanna.
- Vai , ce mulțumită sunt ! Cred că trebuie să fie grozav să ai mulți bani ! Dintre cei pe care eu îi cunosc, doar doamna şi domnul White au mulți bani. În fiecare cameră au o grămadă de covoare şi, mai mult, mănâncă în fiecare dumineca înghețată. Mătuşa Polly are înghețată dumineca ?

Nancy dădu din cap că nu are şi fiindcă întâlni ochii plini de veselie ai lui Timothy, îşi muşcă buzele să nu izbucnească în râs.

- Nu, domnişoară Pollyanna. Mă îndoiesc că mătuşii tale îi place înghețata. În ce mă priveşte, eu n-am văzut-o niciodată mâncând înghețată la vreuna din mese.

Figura Pollyannei se înnegură.

- Mâmm, asta mă cam întristează. Cum poate să nu-i placă înghețata ? Nu înțeleg.

Cu toate astea, sunt mulțumită chiar şi aşa, fiindcă nu te poate durea burta de o înghețată pe care n-o mănânci, aşa cum s-a întâmplat cu înghețata doamnei White, adică vreau să spun că pe ea a durut-o burta. Eu am mâncat înghețată şi n-am avut nimic. Mătuşa Polly are covoare frumoase ?

- Da, multe.
- Peste tot, în fiecare cameră ?
- Aproape în fiecare cameră, zise Nancy, gândindu-se la mica odăiță de la mansardă, unde nu era nici măcar unul, cât de mic.
- Oh, sunt atât de mulțumită, strigă bucuroasă Pollyanna. Îmi plac nespus de mult covoarele. Acasă, la noi, nu aveam decât două carpete micuțe, care au venit într-un butoiaş misionar. Unul, însă, era pătat cu cerneală. În schimb, doamna White avea nişte covoare şi nişte tablouri, o minunăție, cu trandafiri şi fetițe care stăteau în genunchi, cu o pisică, nişte miei şi un leu mare. Leul, însă, nu stătea la un loc cu mieii. Ştiți ... în Biblie se spune că odată şi odată se va întâmpla şi acest lucru, dar până atunci mai e vreme. Vouă vă plac tablourile ?
- Nu-mi dau seama, spuse Nancy cu o voce stinsă.
- Oh, mie tare îmi plac. Acasă la noi nu era nici unul pentru că lucruri de astea nu se prea trimit în butoiaşele misionare. Odată însă, s-a întâmplat că au venit, totuşi, două. Unul era atât de frumos încât tata a putut să-l vândă şi mi-a cumpărat mie pantofi. Celălalt, în schimb, era aşa de hârbuit, încât atunci când tata a vrut să-l atârne pe perete, s-a făcut țăndări, adică, vreau să zic, sticla lui. Atunci am plâns, dar acum sunt mulțumită că n-am avut aşa obiecte frumoase şi nu sunt obişnuită cu ele, dar mă voi putea bucura în voie de cele ale mătuşii Polly. Tot într-un butoiaş au sosit odată o grămadă de panglici foarte urâte ... maro, vechi...

Oh, ce casă nemaipomenită ! strigă ea cu însuflețire, când intrară pe aleea principală ce ducea la castel.

În timp ce Timothy dezlega cufărul, Nancy se apropie de urechea lui şi-i şopti :

- De-acum oricine m-ar îndemna să plec de aici, n-ar mai putea să mă hotărască s-o fac.
- Cum să pleci ? Nici eu nu doresc asta. De acum încolo, o avem pe fetița asta care ne va amuza pe toți şi va fi mult mai bine.
- Să ne amuzăm ? O să fie bine ? se revoltă Nancy. Dacă n-aş şti deja ce amuzantă va fi pentru fetița asta drăgălaşă conviețuirea cu Miss Polly. Prevăd însă că biata de ea va avea câteodată nevoie de mine. Am să rămân aici de dragul ei, da, Timothy, pentru ea, adăugă Nancy şi se grăbi să deschidă uşa înaintea Pollyannei.

4

ODĂIȚA DE LA MANSARDĂ

Miss Polly Harrington nu schiță nici măcar gestul de a se ridica să-şi întâmpine nepoata. Când Nancy împreună cu fetița apărură în uşa salonului ea îşi ridică doar ochii de pe carte. Îi întinse mâna, iar pe degetele ei parcă scria cu litere mari cuvântul : *DATORIE:*

- Bună ziua, Pollyanna. Ce mai faci ? Eu ...

Nu avu răgaz să spună mai mult decât atât, deoarece Pollyanna se avântă năvalnică în brațele ei.

- Oh, mătuşă Polly, mătuşă Polly, spunea ea printre suspine. Nu pot să-ți spun nimic altceva decât că sunt atât de bucuroasă că ai acceptat să mă primeşti aici, să locuiesc împreună cu tine. Nici nu-ți trece prin minte ce mângâiere este să te am pe tine şi pe Nancy în locul doamnelor de la Asistență.
- Tot ce se poate. N-am avut însă plăcerea să le cunosc pe doamnele tale de la Asistență, răspunse Miss Polly cu răceală, încercând să se elibereze din brațele fetiței şi săgetând-o cu priviri furioase pe Nancy care rămăsese înțepenită în pragul uşii.
- Mulțumesc, Nancy, eşti liberă. Pollyanna, comportă-te cumsecade. Nici măcar n-am putut să-mi dau seama cu cine semeni.

Râzând uimită, Pollyanna se retrase puțin.

- Aşa e ! Dar vezi dumneata, nu prea sunt frumoasă datorită pistruilor. Of, Doamne ! Trebuie să-ți spun de rochița în carouri roşii şi de bluza cea neagră de catifea cu găuri în coate. Lui Nancy i-am povestit deja. Tata spunea ...
- Miss Polly îi tăie vorba sec :
- Aş dori să lăsăm deoparte ce spunea tatăl tău. Bănuiesc că ai un cufăr.
- Da, mătuşă Polly. Doamnele de la Asistență mi-au cumpărat unul tare frumos. N-am cine ştie ce în el, pentru că biserica noastră, în ultima vreme, nu a primit haine pentru copii, în schimb, am în el toate cărțile tatii. Doamna White zicea că trebuie să le iau cu mine. Vezi, tata ...
- Pollyanna ! fu întreruptă iar cu severitate fetița, de către mătuşa ei. Te rog să înțelegi pentru totdeauna acest lucru : Nu doresc să aud niciodată, nimic în legătură cu tatăl tău. Nu vreau să-mi vorbeşti despre el.

Ținându-şi respirația, fetița fu cuprinsă de un tremur.

- Mătuşă Polly, voiam doar să spun ... dar neîndrăznind să mai continue, se opri.

Folosind acest prilej mătuşa zise :

- Hai să urcăm în camera ta. I-am ordonat lui Timothy să ducă bagajul tău sus, deci trebuie să fie deja acolo. Hai cu mine, fetițo.

Fără o vorbă Pollyanna se răsuci şi păşi în urma mătuşii sale. Ochii îi înotau în lacrimi, dar îşi ținea capul drept, curajoasă.

- De fapt, sunt mulțumită că ea nu doreşte să-i vorbesc despre tata, îşi zise

Pollyanna. Poate că nu voi mai fi atât de amărâtă dacă nu mai vorbesc despre el. Probabil ăsta este şi motivul pentru care mi-a interzis să-i mai pomenesc numele, gândea ea „conştientă" de bunătatea mătuşii sale şi, înghiţindu-şi lacrimile începu să cerceteze totul în jurul ei. Urcară scările iar rochia de mătase a mătuşii fâşâia plăcut. Printr-o uşă care era deschisă văzu covoare în culori vii şi pastelate şi mobile acoperite cu huse de mătase. Sub picioarele ei se întindea un covor superb, moale şi mângâietor ca muşchiul de pădure. De pretutindeni aurul din ramele tablourilor, luminat de razele soarelui ce pătrundeau prin minunatele perdele de dantelă, îi lua ochii.

- O, mătuşă Polly, exclamă încântată fetiţa, ce casă minunată ai ! Ce fericită trebuie să fii, având toate aceste bogăţii !
- Pollyanna, spuse mătuşa ajungând sus, sunt foarte mirată de ceea ce spui.
- De ce ? Nu-i aşa că eşti bogată ?
- Bineînţeles, dar nu mă simt mândră de darurile pe care Bunul Dumnezeu a găsit cu cale să mi le hărăzească, spuse Miss Polly.

Întorcându-i spatele, parcurse holişorul, ajungând la scara care urca în pod. Era extrem de satisfăcută că-i destinase fetiţei cămăruţa de la mansardă. De la început se gândise s-o ţină cât mai departe, într-un loc unde zburdălnicia copilei n-o va putea atinge nici pe ea, nici pe vreuna dintre preţioasele ei mobile.

Deoarece, gândea ea, fetiţa se dovedea a fi ahtiată, încă de la această vârstă fragedă, după lux, era cel mai potrivit ca odăiţa pe care i-o destinase să fie extrem de modestă şi fără nici un fel de ornament.

Pollyanna îşi urmă grăbită, cu paşi mărunţei, mătuşa. Ochii ei mari şi albaştrii cercetau pretutindeni fără a lăsa să le scape nimic. Încerca să ghicească, în mintea ei mică, care dintre aceste uşi fermecate ascundea camera ei, minunata ei cameră, decorată cu tablouri, covoare şi perdele frumoase.

Miss Polly mai urcă câteva trepte şi deschise o uşă. „Nu-i nimic frumos aici", gândi Pollyanna. Pereţii erau goi, multe unghere întunecate se întindeau până în colţurile îndepărtate care uneau acoperişul casei cu podeaua podului. Peste tot, claie peste grămadă, o mulţime de geamandane, lăzi şi cutii mari de carton. Aerul era stătut şi de nerespirat. Inconştient, fetiţa îşi înălţă capul ca să poată respira mai uşor şi atunci o văzu pe mătuşa ei cum deschide o uşă din partea dreaptă.

- Pollyanna, iată camera ta şi bagajul care deja ţi-a fost adus . Ai cheia de la el ?

Pollyanna clătină afirmativ din cap, nefiind în stare să articuleze nici un cuvânt. În ochii ei mari albaştrii se citea spaima. Mătuşa ei se încruntă.

- Pollyanna, când te întreb ceva, trebuie să-mi răspunzi limpede, nu să dai din cap.
- Da, mătuşă Polly, şopti fetiţa.
- Bun. Vei găsi aici tot ce este necesar, mai adăugă ea, după ce trecu în revistă cana cu apă şi prosoapele aranjate ordonat, deasupra lavoarului.
- O voi trimite pe Nancy să te ajute să despachetezi. Trebuie să ştii că masa este la ora 6, spuse ea părăsind mansarda.

Fetiţa rămase un timp nemişcată apoi privi podeaua, pereţii goi, ferestrele fără

perdele. În sfârşit, privirile îi căzură pe sărăcăciosul bagaj, care în urmă cu câteva zile era încă în micuța încăpere din Vest. Se duse cu greutate până la el şi căzu în genunchi lângă cufăr, acoperindu-şi fața cu mâinile. Astfel fu găsită de Nancy, câteva minute mai târziu.

- Haide, lasă, fetiță dragă, biata de tine, încercă ea s-o mângâie, luând-o în brațe. Am spus eu că aşa se va întâmpla. De ce ți-e frică nu scapi !

Pollyanna îşi scutură capul cu hotărâre.

- Sunt foarte rea şi nerecunoscătoare, Nancy, grozav de rea sunt. Nu pot să pricep de ce Bunul Dumnezeu împreună cu îngerii lui aveau mai mare nevoie de tata decât de mine ...

- Nici vorbă de aşa ceva ! spuse Nancy aproape răstit.

- Ce-ai spus ?

De mirare Pollyanna îți încetă plânsul.

Stânjenită, Nancy îi şterse ochişorii.

- Haide, lasă, micuțo ! Îndrug şi eu verzi şi uscate. Dă-mi cheia, şi într-o clipă o să-ți aranjez toate lucrurile din cufăr.

- Nu prea sunt multe lucruri în el, şopti fetița.

- Cu atât mai repede le voi aranja, răspunse Nancy încercând să pară veselă.

Fața fetiței se lumină într-un zâmbet de mulțumire.

- Ai dreptate, deci pot fi mulțumită, nu-i aşa ?

Nancy căscă ochii mari spre ea.

- Da, aşa e, desigur ... îngăimă ea, încurcată.

Mâinile îndemânatice ale lui Nancy scoaseră de îndată din cufăr cărțile, rufăria cârpită şi vreo câteva rochițe urâte şi uzate. Pollyanna zâmbind acum încurajată, o ajută să le pună în dulap, să aranjeze cărțile pe măsuță şi rufele în sertarul scrinului.

- Începând de acum, cămăruța mea va fi frumoasă, nu-i aşa Nancy ?

Nancy cu capul vârât în cufăr, părea extrem de ocupată aşa că nu răspunse.

- De altfel, pot spune că e foarte bine că nu am oglindă aici. Cel puțin n-o să văd mereu cât sunt de pistruiată.

Nancy scoase un sunet nearticulat, dar când Pollyanna se întoarse spre ea, era tot cu capul în cufăr. La un moment dat, fetița începu să bată din palme şi strigă veselă, apropiindu-se de fereastră :

- O, Nancy, dar eu n-am văzut încă asemenea minunăție. Ce privelişte grozavă ! Ce copac minunat acolo sus pe deal ! Uite florile violet de pe pajişte. Vezi, nici nu e nevoie de tablouri dacă ai mereu în față un peisaj atât de frumos. Ce bine îmi pare că stau la mansardă !

Uluită, Pollyanna o văzu pe Nancy izbucnind în plâns. Îndată, fetița se apropie de ea , întrebând-o :

- Ce e cu tine, Nancy ? Ce ai ? De ce plângi ? Spune-mi, nu cumva mansarda a

fost până acum a ta ?

- A mea ? strigă Nancy, încercând cu greu să-şi stăpânească plânsul şi ştergându-şi lacrimile cu pumnii. Eşti un înger din cer şi cunosc eu pe cineva care va trebui odată să stea în genunchi, în ţărână, înaintea ta... Dar ...vai, ai auzit ..., sună ... şi zicând aceasta, Nancy sări repede în picioare şi o luă la fugă pe scări în jos.

Rămânând singură, Pollyanna se întoarse din nou la „tabloul ei", cum îi zicea în gând privelişti minunate care se desfăşura înaintea ferestrei. Pentru început deschise de-o şchioapă fereastra, deoarece avea senzaţia că se înăbuşă în zăpuşeala de la mansardă, apoi o deschise de tot, inspirând cu nesaţ aerul parfumat şi răcoros ce urca la ea din grădină. Deschise apoi a doua fereastră. O muscă uriaşă trecu bâzâind pe lângă ea, urmată imediat de alta, apoi de altele. Pollyanna nu le dădu nici o atenţie. Tocmai descoperise, aproape de fereastră, un copac foarte mare care avea nişte crengi asemănătoare unor braţe întinse spre ea, în intenţia de a o învălui cu dragoste. Dintr-o dată pufni în râs ...

- Nu ştiu dacă o să reuşesc ... îşi zise ea şi se căţără iute pe marginea ferestrei, de unde, prinzându-se de creanga cea mai apropiată, îşi luă avânt. Ca o mică maimuţă coborî din creangă în creangă până la ultima. Urma săritura cea mai grea, jos pe pământ. Chiar şi pentru Pollyanna, încercată într-ale căţăratului prin copaci, se arăta a fi dificilă. Se hotărî, ţinându-şi respiraţia. Prinse cu mâinile ultima creangă, apoi sări ... căzând cât era de lungă. Într-o clipă fu în picioare, apoi privi în jur. Se afla în spatele casei, iar în faţa ei se întindea o grădină mare, în care lucra un bătrânel. Pe lângă grădină, o cărăruie îngustă alerga peste câmpie până sus pe deal în vârful căruia străjuia un falnic copac singuratic. Pollyanna era stăpânită acum de o singură dorinţă ... să ajungă la copac. O luă iute de picior şi făcându-şi drum printre straturi, înconjură cu iscusinţă grădina. Când ajunse la cărăruie de-abia îşi mai ţinea respiraţia. Începu să urce, dar distanţa până la copac se făcea parcă tot mai mare. Mai trecu ceva timp şi pendula cea mare din holul

castelului bătu de 6 ori. La a 6-a bătaie, Nancy sună clopoțelul care vestea masa. Trecură, 1 , 2, 3 minute ... Miss Polly bătu încruntată din picior. Ridicându-se, trecu în hol de unde privi nemulțumită în susul scărilor. Câteva minute ascultă cu atenție dar, neauzind nici un zgomot, se reîntoarse în sufragerie. Pe un ton categoric îi spuse lui Nancy :

- Nepoata mea a întârziat . Apoi, văzând că Nancy schițează gestul de a porni spre uşa sufrageriei, adăugă cu severitate :
- Nu doresc să fie chemată. I-am comunicat ora de masă. Trebuia să fie punctuală şi să se poarte cuviincios. Trebuie să se obişnuiască cu ordinea de la bun început. Când va veni, îi vei da de mâncare în bucătărie, doar pâine şi lapte.
- Da , stăpână !

Fu un noroc pentru Nancy că tocmai atunci Miss Polly nu o privi. Imediat după ce stăpâna îşi termină cina, Nancy urcă la mansardă

- Chiar aşa, pâine şi lapte ! Probabil biata fetiță o fi adormit, ostenită de atâta plâns, bombănea ea indignată. Deschise încet, încet uşa.
- Unde eşti ? Unde te-ai ascuns ? exclamă ea cu spaimă, negăsind-o pe Pollyanna şi căutând-o peste tot, pe sub pat, prin dulap, pe după lavoar, uitându-se chiar şi în cufăr. Coborî în fugă scările şi merse întins la moş Tom care trebăluia în grădină.
- Moş Tom, moş Tom, a dispărut fetița, gemu ea. Poate că s-a înălțat la cer, de unde a venit, biata de ea şi acum stă cu îngerii la masă, preferând aşa decât „pâine şi lapte", cum mi-a spus stăpâna să-i dau, în bucătărie, de cină.

Bătrânul îşi lăsă lucrul pentru o clipă.

- A dispărut ? S-a înălțat la cer ? zise el cu un aer şiret, cercetând bolta cerului, înpurpurată de asfințitul soarelui.

Apoi fixându-şi privirea către un punct la orizont, zise mucalit :

- Aşa cum zici, Nancy, mi se pare că s-a dus cât mai aproape de cer, şi arătă cu degetul spre forma subțirică şi sprintenă a fetiței, ce se vedea limpede, pe vârful dealului.
- Slavă Domnului că nu s-a înălțat la cer ! oftă Nancy. Dacă mă caută stăpâna, spune-i rogu-te, că am venit să iau o gură de aer şi că n-am să uit de vase, strigă ea peste umăr luând-o repede pe cărăruia îngustă, de-a lungul câmpiei.

5

JOCUL MULȚUMIRII

- Doamne Dumnezeule, de ce mi-ai tras o asemenea sperietură, domnişoară Pollyanna ? zise Nancy gâfâind când ajunse la copac.

Pollyanna se dădu jos din el cu vădită părere de rău.

- Te-am speriat ? Îmi pare nespus de rău. Dar, Nancy, nu trebuie să-ți fie niciodată frică. Atât tata, cât şi doamnele de la Asistență s-au mai speriat la început când lipseam, până ce au observat că întotdeauna mă întorceam teafără acasă.
- Dar nici n-am ştiut că ai plecat, zise Nancy, luând fetița de braț şi zorind pe deal în jos. Nimeni nu te-a văzut când ai plecat. Spune-mi pe unde te-ai furişat ? ... Poate pe acoperiş ...

Pollyanna țopăia veselă în jurul ei.

- Chiar aşa s-a întâmplat. Imaginează-ți, în loc să urc, am coborât pe copac.

Nancy se opri încremenită.

- Ce, ce spui ? ...
- Am ieşit pe fereastră şi apoi am coborât pe copac.
- Sfinte Sisoe ! strigă Nancy, grăbind pasul. Ce crezi că va zice mătuşa ta dacă află de isprava asta ?
- Chiar vrei să ştii ? Foarte bine, am să-i povestesc despre şotia mea şi vei afla atunci ce va zice, făgădui fetița plină de veselie.
- Doamne, iartă-mă ! exclamă Nancy cuprinsă de panică. Nu. Doamne fereşte, nu cumva să-i spui.
- De ce ? Crezi că se va îngrijora ? întrebă tulburată Pollyanna.
- Nu ... da ... sigur ... bine, lasă ... să nu ne mai gândim la asta acum. Nu țin cu tot dinadinsul să aflu ce va spune stăpâna, îngăimă Nancy, dorind s-o salveze pe Pollyanna de la o pedeapsă absolut sigură. Haide mai repede, trebuie să ne grăbim, am o mulțime de vase de spălat.
- Am să te ajut, promise fetița cu generozitate.

Un timp merseră în tăcere. Se întuneca tot mai repede, iar Pollyanna se sprijine tot mai tare de brațul lui Nancy.

- Biata fetiță, trebuie că eşti foarte flămândă. Să ştii însă că nu-ți pot oferi decât pâine şi lapte pe care trebuie să le mănânci în bucătărie. Mătuşa ta s-a supărat foarte tare că nu ai fost punctuală la cina, în sufragerie. Înțelegi, nu-i aşa ?
- Cum puteam să fiu şi în sufragerie la cină când eram sus, pe deal ?
- Vezi, dânsa nu ştie asta, spuse Nancy, stăpânindu-şi cu greu râsul. Crede-mă,

zău că-mi pare rău că nu am voie să-ți dau decât pâine şi lapte.

- Ba mie îmi pare foarte bine !
- Îți pare foarte bine ? Cum aşa ?
- Ştii, mie-mi place pâinea şi laptele, şi apoi, sunt bucuroasă că pot sta să le mănânc lângă tine. Când ai asemenea lucruri bune, nu e greu să fi mulțumit.
- Se pare că eşti uşor de mulțumit ... cu orice, spuse Nancy, mai mult oftând, amintindu-şi de silința pe care şi-o dăduse fetița spre a găsi acea mansardă oribilă, drept frumoasă.

Pollyanna chicoti încetişor.

- Ştii, asta-i din pricina jocului meu ...
- Jocul tău ?
- Da, jocul „mulțumirii".
- Nu prea înțeleg.
- Ei bine, e vorba de un joc pe care tata m-a învățat să-l joc şi e într-adevăr minunat, răspunse Pollyanna. Din totdeauna l-am jucat cu el, vreau să spun de când eram foarte mică. Pe urmă, am vorbit despre el şi doamnele de la Asistență, acum îl joacă şi ele ...
- Ce fel de joc e ăsta ? Eu nu mă prea pricep la jocuri.

Pollyanna râse din nou, dar apoi, brusc, oftă.

- Am început să-l joc odată cu sosirea unui butoiaş misionar ... care conținea numai nişte cârje.
- Cârje ?
- Da, aşa a fost. Ştii, de mult îmi doream o păpuşă şi tata a cerut în scris asta. Când însă a sosit butoiaşul, doamna care l-a trimis i-a răspuns tatii că n-avea nici o păpuşă, ci doar nişte cârje. Aşa că le-a trimis, zicând că poate vor folosi vreodată unui copil bolnav. Aşa am început noi jocul ...
- Nu văd cum ar putea fi vorba de un joc, în acea situație, zise Nancy cam supărată.
- Păi vezi, tocmai în asta constă jocul, să găseşti în orice împrejurare ceva de care să te poți bucura, spuse Pollyanna extrem de serioasă. Deci, jocul a început odată cu primirea cârjelor ...
- De ce vrei să mă prosteşti ? Ce prilej de bucurie poți găsi când primeşti nişte cârje în locul unei păpuşi, pe care ți-o doreşti de multă vreme ?

Pollyanna bătu amuzată din palme.

- Fireşte că ai de ce te bucura ! zise ea. Trebuie însă să mărturisesc cinstit că la început şi eu nu prea înțelegeam cum vine asta. Dar ştii, Nancy, tata m-a învățat.
- Sper că ai să-mi explici şi mie cum vine asta, zise Nancy.

- Ei bine, poți fi bucuroasă că ... n-ai nevoie de cârje, spuse veselă fetița. E foarte simplu, trebuie doar să înțelegi.
- E ... e cam ciudat, spuse Nancy privind-o pe Pollyanna cu teamă.
- Dar nu e ciudat deloc, e minunat, crede-mă, zise Pollyanna cu însuflețire. De atunci, tata şi cu mine l-am jucat mereu. Cu cât ne mergea mai rău şi ne era mai greu, cu atât ne plăcea mai mult jocul. E adevărat, câteodată este peste măsură de greu să-l joci. Ca de pildă atunci când tata m-a părăsit şi s-a dus în cer la mama, iar mie nu mi-au mai rămas decât doamnele de la Asistență ...
- Sau când te aruncă cineva într-o mansardă mizerabilă, chiar sub acoperiş, zise Nancy printre dinți.

Pollyanna însă nu auzi. Oftă îndurerată.

- Mi-a fost atât de greu când am rămas singură pe lume. Încercam tot timpul să joc acest joc, ca să-mi fie mai uşor. Când am venit aici, doream mult să fiu înconjurată de obiecte frumoase. Trebuie însă să recunoşti că nu ar fi fost plăcut să-mi văd pistruii în oglindă. Apoi, priveliştea de la fereastră ... Când am văzut-o mi-am dat seama că am de ce să mă bucur. Dacă mereu cauți lucruri bune şi frumoase, cele urâte şi rele dispar, le uiți. Nu-i aşa ? acum înțelegi ?
- Mmda, răspunse Nancy încă nedumerită.
- De obicei, acest joc nu-mi ia prea mult timp, deoarece fiind atât de obişnuită cu el, acum mi-e foarte uşor să găsesc lucruri plăcute fără să mă gândesc prea mult. Tatii şi mie ne era foarte drag, adăugă ea cu tremur în glas. O vreme poate că-mi va fi mai greu, până voi găsi cu cine să-l joc. Cine ştie, poate mătuşa Polly va vrea să-l joace cu mine, urmă ea, îngândurată.
- Sfinte Sisoe ! îşi zise Nancy în sinea ei, continuând apoi cu voce tare :
- Domnişoară Pollyanna, eu nu m-am priceput niciodată prea bine la jocuri, dar dacă vrei, îți făgăduiesc că am să încerc să joc cu tine, acest joc ciudat.
- Cât eşti de bună, Nancy, spuse Pollyanna şi o îmbrățişă. Va fi minunat, ai să vezi, va fi foarte amuzant.
- Se prea poate ... sigur ... încuviință Nancy având încă îndoieli. Chiar dacă eu nu sunt prea descurcăreață la jocuri, vei avea totuşi pe cineva cu care să te joci.

Ajunsă în bucătărie, Pollyanna mâncă cu poftă pâinea şi laptele apoi, la îndemnul lui Nancy, intră în salon unde o găsi pe mătuşa ei citind. Aceasta o privi cu răceală.

- Ai mâncat, Pollyanna ?
- Da, îți mulțumesc, mătuşă Polly.
- Sunt foarte supărată, Pollyanna. Încă din prima zi m-ai obligat să te trimit să-ți ei cina la bucătărie, doar pâine şi lapte ...
- Eu sunt mulțumită, mătuşă Polly, îmi place pâinea şi laptele, iar Nancy mi-e dragă. Te rog să nu fi supărată din cauza asta.

Miss Polly se îndreptă în jilțul în care stătea.

- E târziu, e timpul să mergi la culcare. A fost o zi obositoare. Mâine ne vom

ocupa de hainele tale şi îţi vom face un program. Acum, Nancy o să-ţi dea o lumânare. Fii atentă cum o ţii. Dimineaţa la şapte şi jumătate luăm micul dejun. Sper că o să fii punctuală, nu ca astăzi. Noapte bună.

Cu naturaleţe, ca şi cum ar fi fost normal, Pollyanna se apropie de mătuşa ei şi o sărută cu drag.

- Sunt atât de mulţumită ! spuse ea plină de veselie. Sunt convinsă că o să-mi placă să locuiesc cu tine. Ştiam asta chiar dinainte de a veni. Noapte bună, mătuşă Polly, adăugă ea cu drăgălăşenie, părăsind salonul.

Ce copil extraordinar ! nu se putu abţine să nu gândească Miss Polly, dar se încruntă imediat. Zice că e mulţumită că am pedepsit-o, că nu trebuie să mă supăr din cauza asta şi că-i place să locuiască împreună cu mine !!! ...

Era cât se poate de nedumerită. Apoi, îşi reluă lectura cu îndârjire.

- Tăticule, tu care eşti acum cu îngerii din cer, vezi de acolo că nu pot să joc în momentul ăsta jocul nostru. Poate că nici tu n-ai găsi nici o bucurie în a dormi singur aici sus, în întuneric, precum trebuie să fac eu acum. Dacă ar fi aici Nancy, cel puţin, sau mătuşa Polly, sau chiar vreo doamnă de la Asistenţă, mi-ar fi mult mai uşor.

Jos la bucătărie, Nancy zorea cu vasele, frecând din răsputeri oala de lapte cu cârpa şi bodogănind :

- Doamne, apără-mă ! Ce joc ciudat. Auzi, să te bucuri când primeşti nişte cârje şi tu aştepţi o păpuşă. Dar ... jocul ăsta este pentru micuţă o oază de bucurie, o mângâiere în necazurile ei. Am să joc jocul acesta cu ea; da, o voi face cu siguranţă.

6

O CHESTIUNE DE DATORIE

Era aproape 7 când se trezi, a doua zi, Pollyanna. Pentru că fereastra camerei ei era spre Sud-Vest nu putu zări soarele, dar văzu cerul albastru şi senin al dimineţii, plin de promisiuni frumoase. Cămăruţa parcă se transformase, parcă era alta, mai intimă, invadată de aerul curat. Păsările ciripeau voioase şi fetiţa alergă la fereastră să le vorbească. O zări pe mătuşa ei în grădină, lângă tufele de trandafiri. Se spălă şi se îmbrăcă iute, grăbindu-se să ajungă la ea. Coborî în fugă scările lăsând toate uşile vraişte. Trecu alergând prin marele hol, ieşi prin poarta curţii pe care o trânti cu zgomot şi se repezi în grădină. Miss Polly împreună cu Tom grădinarul discutau tocmai despre trandafiri când Pollyanna, voioasă, ajunse în dreptul lor.

- Oh, mătuşă Polly, mătuşă Polly ! Sunt atât de fericită în dimineaţa asta !
- Pollyanna ! N-ai bunul obicei de a spune „Bună dimineaţa" !? întrebă Miss Polly pe un ton sever, ridicându-se cu greutate şi îndreptându-se.

Fetiţa începu să ţopăie zglobie şi voioasă pe vârful picioarelor.

- Ba da, am, dar cu cei pe care-i iubesc nu pot proceda întotdeauna astfel. Te-am văzut de sus, de la fereastra camerei mele şi eram atât de fericită gândindu-mă că tu nu eşti o doamnă de la Asistenţă, ci chiar mătuşa mea, şi eşti tare bună, şi pentru asta am alergat la tine, să te îmbrăţişez ...

Bătrânul grădinar se întoarse s-o privească.

Miss Polly dădu să se încrunte, dar nu reuşi.

- Pollyanna ! Astâmpără-te ... eu ... Tom, ajunge pentru azi. Sper că ai înţeles ce doresc eu în privinţa trandafirilor, spuse ea înţepată, pe un ton rece, şi porni spre casă.
- Întotdeauna lucrezi aici în grădină, domnule ... bărbat ? întrebă, extrem de interesată, Pollyanna.
- Da, domnişoară. Eu sunt moş Tom grădinarul, răspunse el cu sfială, dar, parcă împins de o forţă irezistibilă, întinse mâna şi mângâie pentru o clipă capul blond al fetiţei. Semeni atât de mult cu mama dumitale, micuţă domnişoară. Am cunoscut-o când era chiar mai mică decât eşti matale acum. Şi pe atunci lucram tot aici, în grădină.
- Adevărat ? Aţi cunoscut-o pe mama mea când era doar un îngeraş aici, pe pământ, şi nu ca acum, un înger în cer ? Te rog din suflet, vorbeşte-mi despre ea !

Spunând aceasta, plină de înflăcărare Pollyanna sări pe cărarea umedă alături de Moş Tom. Dintr-odată însă, răsună clinchetul clopoţelului de la castel. Imediat, Nancy ieşi strigând :

- Domnişoara Pollyanna, clopoţelul te chiamă la micul dejun.

Apucă repede mâna fetiţei şi o trase după ea înspre castel.

- Când îl auzi sunând să ştii că te va chema la celelalte mese. Te rog, ține minte, să vii fuguța indiferent ce ai face sau unde te-ai afla. Să ştii că dacă nu mă asculți, nu prea vei mai găsi motive de bucurie pentru jocul tău, zise ea, împingând fetița în sufragerie cum ai îndrepta un pui de găină rătăcit, înspre talgerul cu boabe.

Miss Polly şedea tăcută. Zări deodată două muşte care se rătăciseră zburând deasupra mesei.

- Nancy, de unde vin muştele astea ?

- Nu ştiu, stăpână ! La mine în bucătărie nu este nici una. Nancy nu băgase de seamă ferestrele deschise din camera Pollyannei.

- Poate că sunt muştele mele, mătuşă Polly, zise fetița cu un aer isteț. Azi dimineață erau o grămadă şi zburau vioaie pe scări.

Nancy o tuli rapid din sufragerie, ducând cu sine şi farfuria cu plăcintă pe care tocmai o adusese ca desert.

- Muştele tale ? izbucni Miss Polly furioasă. Ce tot spui ? De unde au venit ?
- Cred că de afară, pe fereastră. Am văzut câteva când intrau.
- Le-ai văzut ? Ai deschis ferestrele care nu au încă plase de sârmă ?
- Întocmai, mătuşă Polly, nu au încă plasele de sârmă.
- Nancy reapăru cu plăcinta în sufragerie. Avea un aer foarte serios, dar fața-i era roşie de râs.
- Nancy, pune odată plăcinta pe masă, spuse stăpâna cu glas amenințător, urcă imediat în camera Pollyannei şi închide ferestrele şi uşa. Apoi de îndată ce-ți vei fi isprăvit treaba, să iei apărătoarea de muşte, acea cu pene, şi să dai afară toate muştele astea. Pollyanna, urmă ea, am comandat deja plase de sârmă pentru ferestrele tale. Era de datoria mea s-o fac. Se pare, însă, că tu ai uitat cu totul de datoria ta.
- Datoria mea ? Pollyanna făcu ochii mari, mirată.
- Da, datoria ta ! Ştiu că e cald, dar e de datoria ta să nu deschizi ferestrele până nu vor fi instalate plasele de sârmă. În afară de faptul că sunt enervante şi murdare, muştele sunt un adevărat pericol pentru sănătate. După ce vei termina de mâncat am să-ți dau o cărticică despre acest subiect.
- O cărticică ? Îți mulțumesc tare mult, mătişă Polly, îmi place enorm să citesc.

Miss Polly respiră cu greutate, apoi îşi țuguie buzele astfel încât Pollyanna, văzându-i chipul întunecat, spuse cu seriozitate :

.- Sunt tare mâhnită că mi-am uitat datoria. N-am să mai deschid ferestrele.

Miss Polly nu răspunse, păstrând tăcerea până la sfârşitul mesei. Se ridică atunci şi se îndreptă spre un raft de cărți aflat în salon. Întorcându-s, întinse o broşură nepoatei sale.

- Vei găsi aici articolul despre care ți-am vorbit. Ia-l şi citeşte-l în camera ta. Peste o jumătate de oră urc şi eu să-ți cercetez hainele.
- Mulțumesc mult, mătuşă Polly, spuse Pollyanna cu ochii la ilustrația copertei ce înfățişa capul unei muşte, mărit de foarte multe ori, apoi plecă voioasă din cameră, trântind cu zgomot uşa după ea.

Posomorâtă, Miss Polly stătu o clipă pe gânduri, apoi străbătând cu un aer majestuos salonul, deschise uşa. Dar Pollyanna era de acum departe, zburând în sus pe scări, înspre mansardă.

Fix peste o jumătate de oră, Miss Polly, având expresia datoriei întipărită pe fiecare trăsătură a chipului său, urcă scările şi intră în cămăruța Pollyannei. Aceasta îi făcu o primire furtunoasă.

- Oh, mătuşă Polly, n-am citit niciodată o poveste mai interesantă. Sunt atât de bucuroasă că mi-ai dat să citesc această cărticică. Vezi, n-am crezut că muştele transportă atâția microbi pe lăbuțele lor şi ...
- Destul ! spuse Miss Polly plină de solemnitate. Du-te şi adu-mi lucrurile tale, vreau să le văd. Cele care nu ți se vor mai potrivi, desigur, le vom da săracilor.

Plină de regret, Pollyanna puse broşurica despre muşte pe masă şi se îndreptă încet spre dulap.

- Cred că o să ți se pară chiar mai urâte decât li se păreau doamnelor de la Asistență. Ele spuneau că sunt de-a dreptul ruşinoase, dar trebuie să ştii că în ultimele două, trei butoiaşe nu erau decât haine pentru băieți şi pentru doamne în vârstă şi ... mătuşă Polly, tu ai primit vreodată vreun butoiaş misionar ?

Observând privirea înghețată a mătuşii ei, Pollyanna spuse repede înroşindu-se :

- Oh, bineînțeles. Ştiu că cei bogați nu au niciodată nevoie de nimic. Dar din când în când uit că tu eşti bogată, mai ales când mă aflu aici sus, la mansardă.

Buzele lui Miss Polly tremurau şi nu putu să articuleze nici un cuvânt. Pollyannei nici măcar nu-i trecu prin cap că ar fi spus ceva nepotrivit, aşa că vorbi mai departe.

- De fapt, vroiam să spun că nu poți să ştii dinainte peste ce dai într-un butoiaş misionar, chiar dacă eşti sigur că vei găsi ce doreşti. Butoiaşele ne îngreuiau tare mult jocul, tati şi mie iar ... Pollyanna îşi aminti brusc de faptul că nu avea voie de a-i vorbi mătuşii despre tatăl ei. Intră cu totul în dulap şi apoi ieşi, purtând pe ambele brațe întinse, hăinuțele ei sărăcăcioase.
- Nu arată de loc bine, spuse ea ruşinată. S-ar fi cuvenit să fie negre, dacă n-ar fi fost vorba de cumpărarea covorului pentru biserică. Asta este tot ce am putut primi.

Miss Polly învârti din vârful degetelor hainele, pe toate părțile. Nici una nu fusese făcută pentru Pollyanna. Apoi veni rândul rufăriei.

- Mi-au dat ce era mai bun, îngăimă fetița cu sfială. Au fost cumpărate de doamnele de la Asistență. Preşedinta, doamna Jones, zicea că trebuie să am de toate, chiar dacă asta nu se putea pentru că domnul White nu suporta zgomotul în biserică, e nevricos, cum zicea doamna White. Dar el are bani, iar doamnele sperau că va plăti el covorul, înțelegi, din cauza nervilor. Eu cred că domnul White e mulțumit de situație, şi pentru că are nervi şi pentru că are bani. Tu ce zici, mătuşă ?

Miss Polly se făcea că n-aude şi inspecta mai departe hainele. Când termină, întrebă întorcându-se spre Pollyanna :

- Ai mers, cred, la şcoală, Pollyanna ?
- O, bineînțeles, mătuşă Polly. Şi cu ta ..., am vrut să spun, desigur, am luat lecții şi acasă.

Miss Polly se încruntă.

- Mmda. Mai târziu vei merge, bineînțeles, la şcoala de aci. Directorul, domnul Holl, va constata pentru ce clasă eşti pregătită. Până atunci, găsesc de cuviință că e bine ca zilnic, timp de o jumătate de oră, să-mi citeşti cu voce tare.

- Îmi place să citesc, dar dacă nu ții cu tot dinadinsul să mă auzi citind, aş prefera să citesc doar pentru mine. Crede-mă, mătuşă Polly, e mai bine să citesc încet, din cauza cuvintelor prea grele ...

- Nu mă îndoiesc că ai prefera aşa, zise acru Miss Polly. Muzică ai învățat ?

- Nu prea. Ştii, muzica pe care o compun eu nu-mi place. În schimb ascult cu bucurie muzica făcută de alții. Miss Gray care cântă la biserică mi-a dat nişte lecții. Dar prefer să nu le mai reîncep, mătuşă Polly.

- Cred şi eu, dar este de datoria mea să-ți angajez o profesoară, să-ți facă măcar o minimă educație muzicală. Cred că ştii să coşi.

- Da, asta m-au învățat doamnele de la Asistență. Mi-a fost însă foarte greu. Doamna Jones avea mereu obiecții asupra felului în care țineam acul când făceam butoniere, iar doamna White spunea că e necesar să învăț să fac tighelul înaintea tivului. Doamna Harriman era de-a dreptul nemulțumită de felul cum cârpeam.

- Ei bine, Pollyanna, aici nu vei mai da peste aceste greutăți. Te voi învăța chiar eu cum trebuie făcute toate tipurile de cusături. În ce priveşte gospodăria, în general, cred că nu ştii mare lucru.

Pollyanna începu să râdă.

- Doamnele de acolo s-au hotărât vara asta, să mă învețe să gătesc, dar chestia asta n-a prea ținut multă vreme. Părerile lor în această privință erau şi mai diferite decât la cusut. La început au stabilit să-mi arate cum se face pâinea. Pentru că nici una n-o făcea la fel, au decis să mă învețe pe rând, în bucătăria fiecăreia, câte o după-amiază pe săptămână. Învățasem deja să fac sufle de ciocolată şi tartă cu smochine când ... când am trebuit să renunț ... şopti ea zdrobită.

- Chiar aşa, sufle de ciocolată şi tartă cu smochine, zici ! exclamă Miss Polly disprețuitor. O să am eu grijă să îndrept toate lucrurile astea. Tăcu preț de câteva minute, apoi zise cu glas scăzut, rar şi apăsat :

- În fiecare dimineață la ora 9 ai să-mi citeşti cu voce tare o jumătate de oră, începând de mâine. Astăzi vei face ordine aici. În fiecare miercuri şi sâmbătă, după ora 9 şi jumătate, vei coborî la bucătărie unde Nancy te va învăța să găteşti. Restul dimineților ți le vei petrece cosând cu mine. După-amiezele îți vor rămâne libere pentru muzică. Am să-ți angajez imediat un profesor, încheie ea cu hotărâre, sculându-se de pe scaun.

- O, mătuşă Polly, dar nu mi-ai lăsat nici o clipă liberă pentru a trăi.

- Pentru a trăi ? Ce tot spui, fetițo ? Dar nu asta faci tot timpul ?

- Bineînțeles că de respirat, voi respira, chiar şi în timp ce voi face tot ce mi-ai spus tu, dar asta nu înseamnă a trăi. Şi în somn respiri, dar nu trăieşti. Eu zic că a trăi e atunci când faci lucruri plăcute, cum ar fi alergatul pe câmpii sau cititul, doar pentru tine, sau cățăratul pe deal. Tot astfel de lucruri sunt şi vorbitul cu domnul Tom în

grădină, sau cu Nancy. Aşa înveți să cunoşti casele, oamenii şi tot ce poți întâlni pe frumoasele străzi pe care le-am colindat ieri. Iată ce numesc eu a trăi, mătuşă Polly. A respira nu e tot una cu a trăi.

Miss Polly era supărată de-a binelea.

- Pollyanna, eşti un copil îngrozitor. Vei avea şi timpul de joacă, poți fi sigură ! E de datoria mea să mă îngrijesc de faptul ca tu să ai o cultură corespunzătoare şi să primeşti o educație aleasă. Ar trebui să fie şi dorința ta, străduindu-te în acelaşi timp ca eforturile mele să nu fie închinate unei ființe nerecunoscătoare.

Pollyanna se simți jignită.

- Mătuşă Polly, cum aş putea să-ți fiu nerecunoscătoare vreodată ? Te iubesc, doar tu nu eşti una din doamnele de la Asistență. Tu eşti mătuşa mea !

- Bine, bine, ia, deci, aminte să nu devi ingrată, zise Miss Polly îndreptându-se spre uşă. Era deja pe la mijlocul scărilor când auzi glasul fetiței care o strigă :

- Fii bună şi spune-mi, care dintre hainele mele vrei să le dai ?

Miss Polly suspină obosită. Pollyanna o auzi şi tăcu.

- Am uitat să-ți spun, Pollyanna, că Timothy va veni la ora 1 cu trăsura să ne ia. Nimic din lucrurile acelea nu i se potrivesc nepoatei mele. Mi-aş încălca în mod sigur datoria dacă aş admite să umbli astfel îmbrăcată.

Pollyanna oftă lung, înfricoşată parcă de cuvântul datorie.

- Mătuşă Polly, şopti ea cu sfială, nu există oare ceva care să te facă fericită la gândul că-ți îndeplineşti toate datoriile ?

- Ce-ai zis ?

Miss Polly rămase încremenită ; apoi, cu obrajii înroşiți, coborî scările strigând :

- Nu-ți permit să fii obraznică, Pollyanna !

În micuța ei cămăruță supraîncălzită de acoperişul încins se lăsă să cadă pe unul din scaunele cu spătar drept. Viața i se părea nespus de grea, un lanț nesfârşit de datorii.

- Nu înțeleg de ce am fost obraznică, suspină ea. Voiam doar să mă sfătuiască ce să fac să fiu fericită şi să-mi îndeplinesc şi toate datoriile !

Stătu câtva timp tăcută, cu privirea pierdută printre hainele aruncate claie peste grămadă pe pat. Se sculă încet şi începu să le aranjeze.

- Nu văd altă cale de a fi mulțumită, gândi ea cu voce tare, doar dacă sunt mulțumită că mi-am îndeplinit datoria. Acest gând o făcu să râdă din toată inima.

7

POLLYANNA ŞI PEDEPSELE

La ora unu şi jumătate Timothy le conduse cu trăsura pe Miss Polly şi pe nepoata ei le cele 4 sau 5 prăvălii ale orăşelului aflat cam la o jumătate de kilometru distanță de castel. Nu era cel mai uşor lucru să cumperi aşa, în grabă, tot ceea ce-i lipsea Pollyannei. Când totul se termină, Miss Polly se simți uşurată şi parcă scăpată dintr-o mare primejdie. În ce-i priveşte pe negustorii şi pe băieții de prăvălie care le serviseră pe Miss Polly şi nepoata ei, le rămăseseră de la aceasta din urmă o întreagă rezervă de istorii pline de haz, datorită cărora se amuzară mai bine de o săptămână împreună cu prietenii lor.

Pollyanna se întoarse din această expediție fericită şi zâmbitoare, cu inima plină de mulțumire. Aşa cum îi spusese, de altfel unui vânzător, atunci când nu ai avut cu ce să te îmbraci decât cu ce mai găseai prin butoiaşele misionare sau cu ce-ți ofereau doamnele de la Asistență, poți aprecia pe deplin cât este de minunat să colinzi magazinele pentru a-ți cumpăra haine noi, care nu mai trebuiau refăcute.

Toată după-amiaza trecuse cu colindatul prin magazine. Apoi veni cina. După asta, urmară minunatele poveşti ale lui moş Tom şi apoi câteva clipe de sporovăit cu Nancy în poartă, după ce terminase cu vasele, timp în care mătuşa Polly era în vizită la un vecin.

Moş Tom îi istorisi Pollyannei lucruri minunate despre mama ei, care-i umplură fetiței inima de fericire. Nancy îi povesti despre casa ei, care se afla la 6 Km de castel şi unde trăiau cei dragi ai săi, mama, fratele mai mic şi surioarele. Îi făgădui fetiței că o va duce să-i cunoască, dacă vor primi încuviințare de la Miss Polly.

- Dacă ai ştii ce frumos îi cheamă, spuse Nancy oftând. Pe fratele meu îl cheamă Algernon, iar pe surorile mele Florabella şi Estella. Doar numle meu, Nancy e urât. Nu pot să-l sufăr !
- O, Nancy, cum poți spune una ca asta ?
- Vezi, numele meu nu e frumos, precum e a lor, de-aia spun aşa. Eu m-am născut prima şi pe atunci mama încă nu citise poveştile acelea unde a aflat nume atât de frumoase.
- Să ştii că mie îmi place Nancy, pentru că îl porți tu, îi declară simplu Pollyanna.
- Hâmm ! Sigur că ți-ar place şi mai mult Clarissa, Mabel sau altele, care mi s-ar potrivi mai bine. Mie mi se par nespus de elegante şi frumoase.
- Ba să fii fericită că nu te chiamă Hephzibah !
- Hephzibah ? Asta ce mai e ?
- Da, da, aşa o chiamă pe doamna White. Soțul ei îi spunea Hep - Hep, însă ei nu-i plăcea de fel când îl auzea strigând-o aşa. Aştepta mereu să urmeze şi Uraaa! Nu suporta să fie „urarisită” în acest mod.

Nancy izbucni în râs, plină de veselie.

- Văd că te pricepi la jocuri de cuvinte. De acum încolo când o să-mi zică cineva pe nume Nancy, o să mă gândesc la Hep-Hep şi o să mă prăpădesc de râs. O, Doamne cât sunt de mulţumită.

Brusc se opri şi întorcându-se spre fetiţă o întrebă :

- Spune-mi cinstit, domnişoară Pollyanna, voiai să joci jocul mulţumirii când mi-ai spus că ar trebui să-mi pară bine că nu mă chiamă Hephzibah ?

Gândindu-se o clipă, Pollyanna pufni în râs.

- Ai dreptate, Nancy, aşa e. Jucam jocul, dar fără să-mi dau seama. Mi se întâmplă adesea treaba asta pentru că, în general, sunt mulţumită, sau, oricum, caut mulţumirea în toate lucrurile. Dacă mă străduiesc să caut bine, întotdeauna găsesc ceva.

- Aşa o fi, spuse Nancy îngândurată.

La ora 8 şi jumătate Pollyanna plecă la culcare. Plasele de sârmă nu fuseseră încă montate, iar cămăruţa de la mansardă era ca un adevărat cuptor. Fetiţa privi ispitită spre ambele ferestre dar nu cuteză, totuşi, să le deschidă. Se dezbrăcă tăcută, îşi rândui cu grijă hainele, îşi spuse rugăciunea şi se strecură în pat, stingând lumânarea. Nu-şi putu da seama cât timp trecuse răsucindu-se şi întorcându-se pe toate părţile, în patul ei fierbinte ca focul, dar îi păreau că se scurseră multe ore. Nemaiputând răbda, se ridică, în sfârşit din pat şi deschise uşa cămăruţei. În pod era beznă, doar într-un colţ luna pictase o cărăruie de argint. Hotărâtă să nu se sperie de întunericul dinprejur, Pollyanna păşi curajoasă pe cărăruia argintie ajungând, astfel, la un ochi de geam. Sperase să respire puţin aer proaspăt dar, din păcate, gemuleţul era închis şi nu avea nici plasă de sârmă, precum n-aveau nici ferestrele din cămăruţa ei. Privind afară, în faţa ochilor i se înfăţişă un tablou grandios. Luna crea miraje ca în basme, iar acolo ... ştia ea precis, era aer curat şi răcoros care i-ar prinde, acuma, atât de bine ... Îi ardeau obrajii şi mâinile. Se apropie de geam şi încercă să pătrundă cu privirea tot ce se afla dincolo de el. Văzu că puţin mai jos, chiar sub gemuleţ, se întindea acoperişul plat al salonului de vară al mătuşii Polly. Constatând asta, fu cuprinsă de o bucurie nestăpânită. O, dacă ar putea să coboare pe acoperiş ! privi temătoare în spate. Acolo o aşteptau cămăruţa şi patul, fierbinţi amândouă, iar ca să ajungă la ele, ar fi trebuit să treacă prin întunericul înfricoşător , pe dibuite, căutându-şi drumul cu mâinile întinse înainte. Pe când acolo, afară, pe acoperişul salonului, o aştepta lumina de argint a lunii, aerul parfumat şi răcoros al grădinii.

- Ce bine ar fi dacă mi-aş putea muta patul acolo. Mulţi oameni dorm afară, la aer. Până şi Joel Hartley făcea asta; e adevărat că el o făcea deoarece avea tuberculoză.

Brusc, Pollyanna îşi aminti că văzuse câţiva saci atârnaţi de nişte cuie, pe lângă gemuleţ. Nancy îi spusese că acolo sunt păstrate hainele de iarnă. Cam cu frică, Pollyanna se îndreptă, totuşi, spre ei. Alese unul care-i păru mai pufos şi mai moale (conţinea haina de blană a lui Miss Polly) pentru saltea, altul mai subţirel şi mai mic pentru pernă, iar unul subţire de tot păru tocmai ideal pentru plapumă.

Cărând aceste poveri, Pollyanna se reîntoarse la fereastra luminată de razele lunii şi o deschise, apoi aruncă sacii pe acoperiş, după care îşi dădu şi ea drumul încetişor,

după ei, nu înainte de a închide pe dinafară fereastra, căci îți aduse aminte de muşte şi de teribilele lor lăbuțe, ce cărau atâtea lucruri rele pe ele.

- Doamne, ce aer curat ! Ce răcoare ! Ce minunat e !

Începu să danseze de bucurie sorbind cu nesaț aerul înmiresmat. Tabla subțire de zinc a acoperişului răsuna sub picioarele ei, iar zgomotul o încânta pe Pollyanna. Se plimbă de câteva ori încoace şi încolo pe acoperiş. Se simțea nespus de fericită că dăduse, în sfârşit, de răcoare, după zăpuşeala din mansarda încinsă. Acoperişul era plat şi larg încât nu se temu nici o clipă că ar putea cădea. Până la urmă, oftând mulțumită, se cuibări pe salteaua improvizată din blana scumpă a mătuşii, îşi puse un sac sub cap, iar cu celălalt se înveli, fiind gata să adoarmă.

- Ce bine-mi pare acum că n-au venit plasele de sârmă, îşi spuse ea, admirând stelele. Dacă ar fi fost montate, nu mă mai aflam au acum aici .

Cu un etaj mai jos , în dormitorul aflat lângă salonul de vară, Miss Polly, palidă şi înspăimântată, se îmbrăca în grabă. Tremurând, îl sună la telefon pe Timothy.

- Vino repede împreună cu Tom. Aduceți şi o lanternă. Este cineva, un om, pe acoperişul salonului de vară. Probabil că a urcat pe suportul trandafirilor agățători sau poate prin altă parte. Oricum, se află acolo şi ar putea intra în casă prin gemulețul de la pod. Am încuiat uşa podului, dar grăbiți-vă, veniți cât se poate de repede.

Pollyanna abia adormise când fu trezită de lumina unei lanterne şi de un trio de exclamații. Deschizând ochii, îl văzu pe Timothy în vârful unei scări lungi, iar în apropiere de ea pe moş Tom, care încălecase deja gemulețul. Mătuşa ei o privea înmărmurită de după spatele lui Tom.

- Pollyanna, ce înseamnă asta ? strigă Miss Polly

Fetița deschise ochii somnoroşi şi se ridică în capul oaselor.

- Mătuşă Polly, domnule Tom, Timothy, ce e cu voi, de ce sunteți cu toții atât de speriați ? Nu am tuberculoză ca Joel Hartley. Însă era atât de cald în cămăruța de la mansardă. Să ştii, mătuşă Polly, că n-am deschis ferestrele, aşa că muştele nu vor mai putea transporta germenii periculoşi.

Timothy dispăru rapid pe scară în jos. La fel de grăbit, moş Tom îi înmână lanterna lui Miss Polly şi îşi urmă fiul. Muşcându-şi buzele, Miss Polly spuse aspru :

- Pollyanna, dă-mi imediat sacii prin gemuleț şi intră în casă. Există oare pe lumea asta vreun copil mai îngrozitor ? strigă ea când fetița fu lângă ea.

Aerul din pod i se păru Pollyannei, care venea din răcoarea de afară, irespirabil, dar nu se plânse, ci doar suspină prelung.

- Pollyanna, pentru restul nopții vei dormi cu mine, în patul meu. Plasele de sârmă vor fi montate mâine. Până atunci, însă, te voi ține într-un loc unde voi fi sigură de ceea ce faci.

Pollyanna încremeni. Nu-i venea să-şi creadă urechilor ce auzise şi izbucni :

- Cu tine ? În patul tău ? strigă plină de încântare. Oh, Doamne, mătuşă Polly, cât eşti de bună ! Îmi doream atât de mult să dorm cu cineva, cu cineva care să fie al meu, înțelegi, nu-i aşa ? Nu cu vreo doamnă de la Asistență. Ce bine-mi pare că n-au venit plasele de sărmă. Tu nu te bucuri ?

Nu primi, însă, nici un răspuns. Miss Polly plecă înainte, bățoasă, dar, ca să fim sinceri, se simțea total dezarmată. O pedepsea pe Pollyanna a treia oară de când venise şi pentru a treia oară, trebuia să recunoască, aceste pedepse erau primite de către fetiță cu o resemnare şi candoare ieşite din comun. Deci, nu era de mirare că Miss Polly se simțea neputincioasă în fața copilului.

8

POLLYANNA MERGE ÎN VIZITĂ

După o vreme, viața la castelul Harrington îşi reluă cursul normal, chiar dacă nu toate erau tocmai în ordinea inițial stabilită de Miss Polly. Pollyanna cosea, exersa la pian, citea cu voce tare şi învăța treburile gospodăreşti de la Nancy. Totuşi ea nu acorda acestor ocupații timpul care le fusese stabilit de mătuşa ei. Îi mai rămăsese, după cum spunea ea, şi ceva timp pentru a trăi. Aproape în fiecare zi, între două şi şase după-amiaza timpul îi aparținea, putea să facă ce dorea, în afara lucrurilor interzise de Miss Polly. Nu se putea ştii dacă acest răgaz îi era îngăduit fetiței pentru distracția ei ori că Miss Polly dorea ca în vremea asta să scape de ea. Un lucru era sigur însă : în acele zile de iulie, Miss Polly avu de multe ori prilejul să exclame :

- Ce copil îngrozitor e Pollyanna !

De asemenea, era sigur că lecțiile de lectură şi cele de cusut îi dădeau zilnic ocazia lui Miss Polly să se minuneze dar, o şi oboseau teribil. Partea cu Nancy, de bucătărie, mergea mult mai bine. Nancy nici nu se minuna, nici nu se simțea obosită din cauza Pollyannei. Dimpotrivă, miercurile şi sâmbetele constituiau pentru ea mici sărbători.

Nu existau copii în apropierea castelului Harrington, cu care Pollyanna s-ar fi putut juca. Domeniul se situa în afara localității şi, deşi existau câteva case în preajmă nu era nici un băiețel sau fetiță de vârsta Pollyannei. Ea însă nu se sinchisea câtuşi de puțin de acest lucru.

- Nu le simt lipsa deloc, îi explică ea lui Nancy. Sunt tare mulțumită că pot să mă plimb pe străzi, să privesc trecătorii, casele ... Mie îmi plac trecătorii. Ție nu, Nancy ?

- N-aş putea spune că-i îndrăgesc pe toți, replică Nancy.

În fiecare după-amiază când timpul era frumos, Pollyanna, pentru a putea hoinări de colo - colo prin împrejurimi, se ruga să i se încredințeze câte un comision. În aceste expediții întâlnea adesea pe ***OM***. Aşa-l numea ea şi chiar dacă în aceeaşi zi ar fi întâlnit o mulțime de oameni, doar el era pentru ea, ***OMUL.***

OMUL era îmbrăcat de obicei cu haine negre şi uneori cu un hanorac de culoare albastră şi întotdeauna purta o pălărie neagră de mătase, nişte repere pe care ea nu le întâlnea niciodată la ceilalți. Era palid, cu barbă sură, iar părul, care i se vedea de sub pălărie, era

mai mult cărunt. Păşea întotdeauna repede, avea o ţinută dreaptă şi era mereu singur. Acest lucru o întristă pe Pollyanna şi poate tocmai de aceea i se adresă într-o zi:

- Bună ziua, domnule ! Ce mai faceţi ? Ce vreme frumoasă, nu-i aşa, spuse ea cu drăgălăşenie, apropiindu-se de el.

OMUL privi întâi cu dispreţ în jur, apoi spuse mirat :

- Cu mine vorbeşti ? o întrebă el, uşor răstit.
- Da, domnule, spuse veselă Pollyanna. Spuneam că e o zi superbă azi, nu sunteţi de aceeaşi părere ?
- Poftim ? ... A, da ! Hâmm ! ... bodogăni el, urmându-şi drumul.

Pe Pollyanna o pufni râsul.

- Ce om ciudat, se gândi ea.

A doua zi se întâlniră iarăşi.

- Azi nu mai e aşa frumos ca ieri, dar tot frumos e, spuse ea vioaie.
- Este ! ... Da ! ... Hâmm! ... bombăni el din nou, iar Pollyanna se amuză.

Când, a treia oară, Pollyanna i se adresă cam în acelaşi fel, ***OMUL*** se opri şi o întrebă :

- Cine eşti fetiţo şi de ce mi te adresezi în fiecare zi ?
- Mă numesc Pollyanna Whittier şi mi se pare că sunteţi foarte singur. Îmi pare bine că azi v-aţi oprit. Acum, că am făcut cunoştinţă ... dar nu mi-aţi spus cum vă chiamă ...
- Ei, Doamne ... tocmai ... ***OMUL*** nu-şi termină fraza şi se îndepărtă mai grăbit ca de obicei.

Pollyanna privi descurajată în urma lui.

- Cred că nu m-a înţeles. A fost doar o jumătate de cunoştinţă pentru că eu n-am aflat cum îl chiamă, murmură ea, continuându-şi hoinăreala.

În ziua aceea, Pollyanna ducea o porţie de picioare de viţel în aspic doamnei Snow. O dată pe săptămână Miss Polly îi trimitea doamnei Snow câte ceva de mâncare. Credea că e de datoria ei s-o facă, deoarece doamna Snow era săracă, bolnavă şi mai era şi enoriaşă a bisericii ctitorită de familia Harrington. Joia după-amiaza Miss Polly îşi îndeplinea datoria faţă de doamna Snow, fireşte, nu personal, ci prin Nancy. Pollyanna ceruse acest favor, iar Nancy se învoi cu plăcere, după ce ceruse, bineînţeles, arpobare de la Miss Polly.

- Mă bucur că sunt scutită de treaba asta, îi spuse Nancy Pollyannei când rămăseseră singure, cu toate că mi-e jenă să te las pe tine s-o faci, biata mea fetiţă, chiar că mi-e jenă ...
- De ce, Nancy ? Mie îmi pare bine că merg acolo !
- N-o să-ţi mai pară aşa de bine după ce te vei fi dus o dată, te asigur eu, prezise cu glas sec Nancy.
- De ce ?
- Deoarece nimeni nu merge la doamna Snow cu plăcere. E atât de antipatică, încât dacă nu le-ar fi milă de ea, nimeni nu ar merge s-o viziteze. O compătimesc sincer pe fiica ei care trebuie s-o îngrijească.

- De ce e aşa, Nancy ?

Nancy ridică din umeri.

- Ei bine, îți voi spune. Doamnei Snow i se pare că nimic pe lume nu e cum ar trebui să fie. Nici chiar zilele săptămânii. Când e luni, ea susține că ar trebui să fie dumineca. Dacă îi duci aspic e de la sine înțeles că ar fi preferat friptură de pui. Dacă îi duci friptură de pui, de bună seamă că aştepta supă.
- Ce persoană sucită ! spuse Pollyanna râzând. Mă bucur că o voi vedea. Trebuie că e originală şi minunată. Mie îmi plac oamenii originali.
- Mâmm ! Ce bine pentru omenire că doar doamna Snow e originală şi ca ea nu-s mulți, răspunse Nancy cu sarcasm.

Trecând pragul modestei case a doamnei Snow, Pollyanna mai medita încă la toate acestea. Ochii îi străluceau de curiozitate s-o cunoască pe originala doamnă. O tânără palidă şi cu un aer obosit veni să-i deschidă .

- Ce mai faci ? o întrebă politicoasă Pollyanna. Vin din partea lui Miss Harrington şi aş dori să o văd pe doamna Snow, dacă poate să mă primească.
- Dacă doreşti, bine. Cred că eşti unica ființă care doreşte s-o vadă pe mama, zise fata cu lehamite .

Pollyanna, însă, n-o auzi şi se lăsă condusă pe coridor spre o uşă din spate. După ce fata o introduse în camera bolnavei închise uşa. Pollyanna începu să clipească până se obişnui cu întunericul. Observă, în sfârşit, o femeie întinsă pe un pat în mijlocul camerei. Fetița înaintă spre ea.

- Cum vă simțiți azi, doamnă Snow ? Mătuşa mea Polly Harrington speră să vă simțiți ceva mai bine şi v-a trimis aspic de vițel.
- Biata de mine. Iar aspic ! se auzi un glas impacientat. Bineînțeles că îi sunt foarte recunoscătoare, dar speram ca azi să-mi trimită supă.

Pollyanna îşi încreți sprâncenele.

- Şi eu care credeam că ați sperat să vi se aducă friptură de pui în loc de aspic de vițel, zâmbi ea prietenos.
- Cum adică ? Ce vrei să spui ? întrebă bolnava, întorcându-se spre ea.
- O, nimic care să vă supere, spuse Pollyanna, ca o scuză. N-are importanță, doar că Nancy, menajera noastră, zicea că dumneavoastră vreți friptură de pui când vi se aduce aspic şi supă când vi se aduce friptură de pui. Poate că e chiar aşa cum ați spus şi Nancy nu mai ținea minte.

Femeia se ridică încet şi îşi îndreptă spatele, lucru pe care nu-l mai făcuse de multă vreme, dar Pollyanna nu avea de unde să ştie.

- Ei bine, domnişoară obraznică, cine eşti ?

Pollyanna începu să râdă zglobiu.

- O, domnişoara obraznică nu e numele meu. De fapt, sunt mulțumită că-mi spuneți aşa . Hephzibah ar fi fost mult mai rău, nu-i aşa ? Sunt Pollyanna Whittier, nepoata lui Miss Polly Harrington. Am venit de departe să locuiesc aici, cu ea. Aşa se face că am venit eu cu aspicul astăzi.

La început, bolnava şezu pe marginea patului, foarte atentă la cele spuse de fetiță,

dar când auzi iar de aspic, recăzu pe pernă şi nu mai ascultă. După un timp, zise :

- Bine, bine, mulţumesc. Mătuşa ta e foarte generoasă, dar pofta mea de mâncare pe azi a dispărut. Ştii, aş fi dorit sup... apoi se opri şi schimbă subiectul.
- N-am dormit deloc toată noaptea.
- Ce mi-ar fi plăcut şi mie, oftă Pollyanna punând farfuria de aspic pe masă şi instalându-se comod pe cel mai apropiat scaun. Pierzi atâta vreme cu dormitul, nu-i aşa?
- Pierzi vremea cu dormitul ? exclamă bolnava.
- Fireşte că pierzi, când ai putea, în schimb, trăi, înţelegeţi ? Ce păcat că nu putem trăi şi noaptea.
- Eşti formidabilă, fetiţo ! Du-te şi trage draperiile de la fereastră ca te pot vedea, să văd cui semeni.

Pollyanna se sculă cam în silă.

- O să-mi vedeţi pistruii de pe faţă, oftă ea, tocmai când eram mai încântată că întunericul vă împiedecă să mi-i vedeţi. Acuma ... ce să mai zic ? apoi, foarte vioaie reveni lângă pat şi continuă :
- De fapt sunt foarte mulţumită că aţi dorit să mă vedeţi pentru că acuma vă pot vedea şi eu. Mi s-a spus că sunteţi frumoasă.
- Eu, frumoasă ? întrebă bolnava cu ironie.
- Bineînţeles. Nu ştiaţi ?
- Nu, nu ştiam, răspunse scurt, doamna Snow.

Avea 40 de ani, dar de vreo 15 ani era mai mult preocupată de aş dori mereu o altă viaţă decât cea pe care o avea, ca să-şi găsească timp pentru alte bucurii.

- Aveţi ochii atât de mari şi de negri şi părul vă este atât de negru şi cârlionţat, zise Pollyanna cu blândeţe. Îmi plac mult buclele negre ce le aveţi. Aşa ceva îi voi cere lui Dumnezeu când voi fi la El în cer. Vedeţi, doamnă Snow, sunteţi într-adevăr frumoasă. Vă puteţi vedea şi dumneavoastră în oglindă.
- În oglindă ?! întrebă cu asprime bolnava, recăzând pe pernă. De mult timp nu m-am mai privit în oglindă. Nici tu n-ai prea avea chef să te priveşti, dacă ai sta ca mine, cu anii, în pat.
- Fireşte, aprobă Pollyanna plină de compasiune. Aş dori să vă piaptăn puţin părul înainte de a vă da oglinda. Îmi permiteţi ?
- Bine, bine, poate că ... dacă vrei atât de mult. Însă nu are să ţină pieptănătura, întrucât mereu capul meu se freacă de pernă, spuse bolnava, călcându-şi pe inimă.
- O, vă mulţumesc ! îmi place teribil să piaptăn, exclamă Pollyanna cu veselie, căutând degrabă pieptenele. Astăzi nu cred că am să pot face cine ştie ce pentru că sunt grăbită, doar un pic să vă arăt cât sunteţi de frumoasă. Am să vin, în schimb, într-o zi, şi atunci într-adevăr am să vă fac o coafură straşnică, urmă ea, mângâind uşor buclele ce înconjurau fruntea bolnavei.

Vreme de vreo 5 minute lucră repede şi cu îndemânare, punând în evidenţă câte o buclă, aranjând câte o şuviţă, apoi îndreptă gulerul de dantelă al cămăşii de noapte şi puse perna într-o poziţie cât mai comodă pentru doamna Snow. În tot acest timp, aceasta

se încrunta şi bombănea mereu, dar, fără să vrea, se simțea tot mai mult cuprinsă de o senzație foarte plăcută.

- Ei bine, strigă, în fine, Pollyanna, luând o garoafă roşie dintr-o vază şi punând-o în părul negru, acum puteți să vă priviți.

Îi întinse, cu un gest triumfător, oglinda.

- Hâmm ! mormăi doamna Snow în timp ce se privea. Garoafele roz îmi plac mai mult decât astea roşi, dar, pentru că până deseară se vor veşteji, n-are importanță.

- Vă supără că florile se veştejesc ? Foarte bine, înseamnă că veți primi altele proaspete. Îmi place cum vă vine pieptănătura, hai, recunoaşte-ți, nu-i aşa că vă place şi dumneavoastră ? spuse ea, privind-o încântată.

- Hâmm ! Poate. Dar nu va dura din cauză că stau mereu cu capul pe pernă.

- Pe mine mă bucură asta deoarece o să am iar ocazia să vă fac o coafură frumoasă. Ce tare trebuie să vă bucure faptul că aveți părul negru. Face un contrast mult mai plăcut pe albul pernei decât ar face un păr blond, ca al meu.

- Probabil, dar eu n-am fost niciodată prea încântată de părul meu negru, deoarece încărunțeşte mai repede, spuse bolnava pe un ton argățos, dar, cu toate acestea se privea mereu în oglindă.

- Ba mie îmi place teribil părul negru şi aş fi foarte fericită dacă şi al meu ar fi aşa, oftă Pollyanna.

Lăsând oglinda doamna Snow replică supărată :

- Dacă ai fi în locul meu n-ai fi chiar atât de fericită. Nici părul negru şi nici altceva nu te-ar bucura dacă ai fi nevoită să stai ca mine, țintuită în pat.

Pollyanna medită o clipă.

- E foarte greu să fii mulțumit.
- Să fii ... cum ?
- Să fii mulțumit de toate ...
- Să fii mulțumit de toate când ai o boală incurabilă şi eşti osândit să stai pentru totdeauna în pat ?! Crezi că e posibil aşa ceva ?

Pollyanna sării sprintenă în picioare şi bătu din palme, spre uluirea doamnei Snow.

- E un lucru greu, fireşte că e chiar foarte greu. Acum trebuie să plec, dar mă voi gândi la asta tot drumul spre casă şi când voi veni din nou poate că am să vă pot spune mai multe. La revedere, a fost foarte plăcut aici, cu dumneavoastră. La revedere, zise ea ieşind.

- Extraordinar ! De neînțeles ! Ce-o fi vrut să spună ? întrebă bolnava privind în urma micii ei vizitatoare.

Luă iarăşi oglinda abandonată.

- Copila ştie cu adevărat să pieptene bine, murmură ea. Nu mi-aş fi închipuit că părul meu poate arăta atâta de frumos. Dar la ce bun ? oftă ea cu năduf.

Apoi, când fiica ei Milly intră în cameră, ascunse cu grijă oglinda sub plapumă. Aceasta îşi plimbă consternată privirile de la ferestre la garoafa roşie din părul mamei.

- Stai cu perdelele ridicate ?

- Şi ce-i cu asta ? se răsti bolnava. Pentru că sunt bolnavă, crezi că trebuie să stau tot restul vieții în întuneric ?

- Bineînțeles că nu, spuse Milly împăciuitor, dându-i medicamentele. Dar eu, de câte ori am încercat să fac puțină lumină în cameră, te-ai opus mereu.

Doamna Snow nu-i răspunse. Era preocupată să-şi îndrepte gulerul de dantelă al cămăşii de noapte.

- Ar face mai bine să-mi trimită o cămaşă de noapte nouă decât aspic şi supă, bombăni ea.

- De ce mamă ? întrebă încremenită şi avea toate motivele, deoarece în scrin erau două cămăşi de noapte noi noute, pe care, de multă vreme, încercase zadarnic s-o determine pe mama ei să le îmbrace.

9

UNDE ESTE VORBA DESPRE *OMUL*

Când Pollyanna se întâlni din nou cu ***OMUL***, ploua. Îi zâmbi cu drăgălăşenie şi îl salută.

- Azi nu e o vreme tocmai grozavă, nu-i aşa ? Mie însă îmi pare bine că plouă.

De data asta omul bombăni fără să întoarcă măcar capul.

Fetița crezu că nu o auzise, aşa că a doua zi când îl văzu, vorbi mai tare. ***OMUL*** mergea cu paşi mari, îşi ținea mâinile la spate, iar ochii îi erau ațintiți în pământ. Pollyannei i se păru o jignire la adresa soarelui minunat şi al aerului înmiresmat al dimineții. Era ziua ei de comisioane.

- Ce mai faceți ? începu ea să ciripească de cum dădu cu ochii de el. Mă bucur teribil că vremea de azi nu seamănă cu cea de ieri. Dumneavoastră nu...?

OMUL se opri brusc şi zise iritat :

- Haide să lămurim, odată pentru totdeauna, problema asta. Am altă treabă decât să ştiu dacă e frumos afară sau nu. Dacă e soare sau nu e. Nici măcar nu ştiu.

Încântată Pollyanna exclamă :

- Exact aşa bănuiam şi eu, de aceea v-am spus.
- Da ... păi ... cum ? bâigui el dând impresia că de-abia înțelegea ce-i tot spunea fetița.
- Păi, să vedeți, de aceea vă tot spuneam ca să ştiți şi dumneavoastră dacă e soare. Mi-am dat seama că o să vă bucurați la gândul că e soare. Păreați a nu-l observa şi ar fi fost păcat.
- Of, Doamne ! ... dintre toate ... şi cu un gest hotărât pleca mai departe. După câțiva paşi, însă, se întoarse, la fel de posomorât :
- De ce nu-ți găseşti copii de vârsta ta cu care să stai de vorbă ?
- Mi-ar place şi mie, dar nu există aşa ceva prin împrejurimi. Mi-a spus Nancy. Asta însă nu are prea mare importanță. Mie îmi plac şi oamenii mari, uneori poate chiar mai mult. Probabil, unde eram obişnuită cu doamnele de la Asistență ...
- Hâmm ! Doamnele de la Asistență ? Poate ! M-ai luat drept una dintre ele.

OMULUI îi venea să râdă, era evident, dar se stăpânea din răsputeri. Fetița râse, însă, din toată inima.

- O, nu, domnule ! Nu semănați deloc cu ele. Vreau să zic, nu pentru că nu ați fi tot atât de bun, poate chiar mai bun, spuse ea politicoasă. Sunt sigură că sunteți mult mai simpatic decât arătați.

OMUL scoase un sunet ciudat şi se îndepărtă fără să mai spună nimic. Peste câteva

zile, când Pollyanna îl întâlni din nou, el o privi drept în ochi şi apoi spuse cu o ironie care o amuză pe fetiță :

- Bună ziua ! Cred că e bine să-ți spun de la bun început că azi ***ştiu*** că soarele străluceşte pe cer.
- Nu era nevoie să mi-o spuneți, mi-am dat seama de îndată ce v-am văzut.
- Cum adică ?
- Da, domnule. Se vede în ochii şi în zâmbetul dumneavoastră.
- Hâmm! Fu singura replică a ***OMULUI*** , în timp ce se îndepărta.

Din acea zi, ***OMUL*** vorbea întotdeauna cu Pollyanna, ba uneori, i se adresa el mai întâi, dar mai rar. De obicei el se rezuma la a-i răspunde la „bună ziua". Însă şi acest fapt îi pricinui o vie mirare lui Nancy, care, întâmplător se afla cu Pollyanna într-o astfel de ocazie.

- Sfinte Sisoe ! Domnişoară Pollyanna omul acesta vorbeşte cu tine ?
- Sigur, de la o vreme mă salută mereu, râse fetița.
- Sfinte Sisoe ! Ştii cine este ?

Pollyanna îşi scutură capul.

- Trebuie să recunosc că a uitat sau poate n-a vrut să-mi spună la început ...

Nancy căscă ochii mari.

- Dar el nu stă de vorbă cu nimeni ! Niciodată ! De ani de zile e aşa. Doar dacă e neapărată nevoie pentru afaceri şi nici atunci nu ... Îl chiamă John Pendleton. Locuieşte singur în casa aceea mare de pe dealul ce-i poartă numele. Nu permite nimănui să-i gătească şi coboară de trei ori pe zi la restaurant, să mănânce. Sally Miner, o cunoştință de-a mea, care îi deretică prin casă, zice că deschide gura doar să-i comunice ce să cumpere şi că, de fapt, ea s-a învățat să cam ghicească ce şi-ar dori. Un singur lucru este esențial şi el nu trebuie să-i mai repete : totul să fie cât se poate de ieftin.

Pollyanna dădu din cap şi spuse plină de simpatie :

- Da, ştiu, când omul e sărac, e nevoit să cumpere lucruri ieftine. Aşa făceam şi noi, tata şi cu mine. Mâncarea noastră de bază era fasolea şi chiftelele din peşte şi noi ne spuneam că e un adevărat noroc că ne place la amândoi fasolea. Asta se întâmpla mai ales atunci când treceam pe lângă magazinele unde se vindeau curcani fripți cu 10 dolari porția. Crezi că domnul Pendleton îi place fasolea ?
- Că îi place sau nu, mă doare-n cot, domnişoară Pollyanna. El nu-i deloc sărac. I-a rămas o avere uriaşă de la tatăl său. E cel mai bogat om din ținut. Ar putea mânca direct bani şi tot nu s-ar cunoaşte.

Pollyanna pufni în râs.

- Ce tot spui, crezi cumva că cineva ar putea mânca bani fără să-şi dea seama ? Măcar atunci când ar încerca să-i înghită ...
- Ei bravo ! Voiam doar să spun că e atât de bogat încât ar putea face aşa ceva, ridică Nancy din umeri. Nu-şi cheltuie averea, şi-o adună, asta-i !
- O, înseamnă că o strânge pentru străini săraci. Asta-i cu adevărat frumos şi se numeşte uitare de sine şi purtarea crucii lui Isus. Ştiu bine ce înseamnă asta, mi-a explicat tata.

Nancy dădu să zică nişte vorbe grele despre „milostenia” domnului Pendleton, dar privind faţa iluminată a Pollyannei simţi că nu o poate face.

- Ce treabă curioasă ! Şi spui că-ţi vorbeşte politicos ? El, care nu stă de vorbă cu nimeni şi trăieşte izolat în casa aceea mare şi frumoasă, înconjurat de lucruri aproape toate minunate ? Ce puţin aşa zice lumea. Unii zic că e nebun, alţii cred că e un om imposibil, iar alţii afirmă că precis are un schelet ascuns în dulap (*Expresie tipic englezească, pentru cineva care are de ascuns un fapt urât* (*n.t.*)).
- Doamne, Nancy ! spuse Pollyanna cu înfiorare, cum crezi că ţine el în casă ceva atât de îngrozitor ?

Pe Nancy o pufni râsul văzând că fetiţa nu cunoştea această expresie şi că o luase *ad literam* , însă nu se sinchisi să i-o explice.

- Toţi spun că e un om ciudat. Uneori e plecat cu anii în ţări păgâne, prin Egipt, prin Asia sau chiar în deşertul Saharei.
- Vezi ! Înseamnă că e misionar, exclamă Pollyanna.
- N-am spus asta, domnişoară Pollyanna, zise Nancy râzând. Când vine înapoi din aceste călătorii ale lui se apucă de scris. Scrie cărţi ciudate, despre te miri ce ciudăţenii pe care le-a văzut pe unde a umblat. Aşa se zice despre el. Fapt este că aici nu cheltuie decât strictul necesar pentru a trăi.
- E normal, de vreme ce face economii pentru străini, spuse Pollyanna cu convingere. E adevărat că e un om ciudat, cum de altfel e şi doamna Snow. Însă în alt fel, nu-i aşa ?
- Da, poate ai dreptate, încuviinţă amuzată Nancy.
- Cu atât mai mult mă bucură faptul că stă de vorbă cu mine, mai adăugă Pollyanna cu mândrie.

10

O SURPRIZĂ PENTRU DOAMNA SNOW

La a doua vizită a fetiței la doamna Snow o găsi pe aceasta tot cu draperiile lăsate, ca şi prima oară.

- A venit nepoata lui Miss Polly, strigă Milly plictisită, lăsând-o să se descurce singură până la camera bolnavei.
- Ah, ai venit ? se auzi o voce nerăbdătoare din direcția patului. Da, îmi amintesc. Cred că dacă te vede cineva o dată nu poate să te uite. Aş fi dorit să vii ieri, aş fi avut atâta nevoie să te văd ...
- Chiar ? Asta-i bine ! Mă bucur că nu a trebuit să aşteptați multă vreme. Doar de ieri până azi, spuse Pollyanna cu veselie, făcându-şi drum spre pat şi aşezând cu atenție coşulețul pe un scaun apropiat.
- Doamne ! Ce beznă-i aici. De-abia vă văd, zise ea ducându-se să ridice draperiile. Vreau să văd dacă sunteți pieptănată aşa cum v-am arătat eu. Oh ! Nu sunteți ! De fapt n-are importanță, şi la urma urmei, sunt chiar încântată că nu sunteți, fiindcă aşa, poate că-mi veți îngădui să o fac eu, puțin mai în colo. Deocamdată vreau să vă arăt ce v-am adus.

Bolnava se întoarse spre ea cu oarecare interes.

- Ce folos să văd ? Parcă asta mi-ar schimba gustul amar din gură ?

Totuşi ochii ei dădeau târcoale coşulețului.

- Vreau să ghiciți ! Ce v-ar face plăcere să mâncați azi ? țopăia veselă Pollyanna pe lângă coşuleț.

Doamna Snow se încruntă.

- Ei bine, nimic nu mi-ar face plăcere. Pentru mine, toate au acelaşi gust.

Pe Pollyanna o pufni râsul.

- Totuşi, dacă ar fi să poftiți ceva, ce anume ar fi ?

Bolnava stătu să cumpănească. Nu ştia ce să zică. Prea era de mult învățată să-şi dorească ceea ce nu putea obține, iar acum, să dea un răspuns la repezeală, i se părea imposibil. Trebuia însă să răspundă deoarece fetița aştepta.

- Precis că ai adus supă.
- Da, aşa-i, ați ghicit.
- Păi asta-i, că nu-mi doream supă, se smiorcăi bolnava, sigură acum de ce şi-ar fi dorit. Aş fi mâncat friptură de pui.
- Foarte bine ! Am adus şi friptură de pui, spuse veselă Pollyanna

Doamna Snow o privi cu mirare.

- Ai adus din amândouă felurile ?
- Sigur. Şi aspic, triumfă Pollyanna. Am rezolvat problema asta cu Nancy pentru

că am vrut să aveți odată tot ce vă poftiți. E adevărat că este un pic din fiecare, dar, oricum, acum aveți de toate. Sunt extrem de bucuroasă că aveți poftă de friptură de pui, continuă ea în timp ce scotea castronaşele din coşuleț. Venind încoace, mă frământam gândindu-mă ce-am să fac dacă o să doriți cârnăciori cu ceapă sau mai ştiu eu ce, şi eu să nu am. Ar fi fost foarte neplăcut pentru mine deoarece doream cu tot dinadinsul să vă fac pe voie.

Nu primi nici un răspuns. Bolnava era dusă pe gânduri, parcă ar fi căutat ceva ce pierduse.

- Vă las toate astea aici, declară Pollyanna aranjând pe masă cele trei castronaşe. Poate mâine veți dori supă. Cum sunteți azi ? mai întrebă ea politicoasă.
- Deloc bine, mulțumesc, murmură doamna Snow, lăsându-se iar pe pernă în poziția ei obişnuită. S-a zis cu somnul meu de dimineață. Nellie Higgins, vecina de alături, a început să zdrăngăne la pian cu noaptea-n cap, de m-a înnebunit. A ținut-o aşa, toată dimineața. Dacă are de gând să continue şi în viitor nu ştiu ce o să fac.

Pollyanna o aprobă cu compătimire.

- Înțeleg. E un lucru groaznic. Doamna White, una dintre doamnele de la Asistență, a avut şi ea o asemenea experiență neplăcută. Avea dureri reumatice care o țineau imobilizată. Zicea că dacă s-ar fi putut mişca, un pic de muzică n-ar fi supărat-o chiar într-atât. Dumneavoastră puteți ?
- Ce să pot ?
- Să vă mişcați nițel, să vă întoarceți, să vă schimbați poziția, când muzica respectivă vă sâcâie prea tare ?

Doamna Snow o privi pe Pollyanna cu mirare.

- Bineînțeles că mă pot mişca, zise ea argățoasă.
- Asta-i bine, măcar asta poate să vă bucure. Biata doamnă White nu putea să se mişte deloc din pricina durerilor reumatice. Chiar ea mi-a povestit ce cumplit a fost. Mi-a destăinuit că era pe cale să turbeze la început, dar apoi şi-a amintit de cumnata ei, complet surdă.
- Cumnata ei complet surdă ? Ce-i cu asta ? Ce vrei să spui ?

Pollyanna chicoti.

- De fapt, nu m-am exprimat bine. Dumneavoastră n-aveți de unde s-o cunoaşteți pe doamna White, iar eu am uitat asta. Domnişoara White e complet surdă, înțelegeți ? Cât timp doamna White a fost bolnavă, domnişoara White, cumnata ei, a venit să vadă de gospodărie şi de fratele ei, domnul White. Ei bine, era de-a dreptul un calvar s-o faci să priceapă ceva, indiferent ce. Acum, când începea pianul din vecini, doamna White era fericită că-l aude. Se gândea cât de groaznic e să nu auzi deloc, precum sărmana ei cumnată. Îi povestisem despre joc şi-l juca şi ea.
- Despre ce joc ?

Pollyanna bătu din palme.

- Ah, era să uit. M-am gândit la ceva care să vă facă mulțumită.
- Mulțumită, eu ? Ce tot spui ?
- Nu vă mai amintiți ? V-am promis ! Ați spus că ați dori să vedeți ce v-ar putea

determina să vă simțiți mulțumită chiar în situația în care sunteți nevoită să stați mereu în pat.

- Da, oftă tristă bolnava. Îmi amintesc. Am crezut, însă, că glumeşti.
- Ba eram extrem de serioasă, spuse fetița, şi uite că am găsit. Ca să fiu sinceră trebuie să vă mărturisesc că la început n-am prea găsit nimic.
- Poți să-mi spui despre ce anume e vorba ? întrebă doamna Snow cu o politețe plină de ironie.

Pollyanna respiră profund.

- M-am gândit că ați putea avea un motiv de mulțumire în faptul că nu toată lumea e țintuită, ca dumneavoastră, în pat.
- Aşa crezi ? întrebă iritată doamna Snow.
- Vreau să vă învăț jocul meu, zise Pollyanna plină de încredere. O să vă placă tocmai pentru că vă va fi greu să-l jucați. Iată despre ce este vorba.

Începu să-i povestească despre butoiaşul misionar, despre cârje, despre păpuşa mult aşteptată dar care nu mai venea ... Tocmai îşi încheie povestea când apăru Milly în prag.

- Mătuşa ta te chiamă, domnişoară Pollyanna, spuse ea cu glas scăzut. A dat telefon la familia Harlow, vecinii noştri de peste drum. A spus să te grăbeşti pentru că trebuie să faci muzică şi nu vrea să te prindă noaptea.

Pollyanna se ridică cu vădită părere de rău.

- Da, bine, am să mă grăbesc, oftă ea, dar apoi începu să râdă. Cred că ar trebui să fiu bucuroasă că am picioare sănătoase cu care pot fugi, nu-i aşa ?

Dar nu-i răspunse nimeni. Bolnava stătea cu ochii închişi iar Milly, constată uluită că obrazul mamei ei era scăldat în lacrimi.

- La revedere ! strigă Pollyanna când ajunse la uşă. Sunt aşa de tristă că nu v-am putut coafa astăzi, dar nu-i nimic, am s-o fac data viitoare.

Zilele de iulie se scurgeau una după alta. Pentru Pollyanna ele erau pline de bucurie. Adeseori îi spunea mătuşii ei cât este de fericită că erau împreună. De obicei, Miss Polly îi replica pe un ton obosit :

- Foarte bine, Pollyanna. Sunt încântată că te simți bine aici, dar timpul petrecut cu mine aş vrea să-ți fie pe de-a-ntregul de folos, altfel aş avea senzația că nu mi-am îndeplinit ***datoria*** până la capăt.

Fetița îi răspundea la acestea îmbrățişând-o sau sărutând-o cu căldură, fapt ce o deconcerta întotdeauna pe Miss Polly. Într-o zi, în timpul unei lecții de cusut, Pollyanna o întrebă în glumă :

- Vrei să spui, Mătuşă Polly, că nu e suficient ca zilele să-ți fie fericite ?
- Da, chiar aşa. Ele trebuie să fie în acelaşi timp cu folos.
- Cum aşa, cu folos ? Ce înseamnă asta ?
- Păi tocmai asta înseamnă, folositoare . Ce copil ciudat eşti ! Nu înțelegi ?
- Da ? Dar ceea ce ni se pare fericit nu este întotdeauna şi de folos ? întrebă cu îngrijorare Pollyanna.
- Fireşte că nu !

- O, ce păcat ! Atunci, n-o să-ți placă în mod sigur jocul . Nu cred, mătuşă Polly, că ai să poți juca vreodată jocul meu.
- Jocul tău ? Ce joc ?
- Acela pe care tata ... Pollyanna îşi puse repede mâna la gură. Nu ... nimic, bâigui ea.

Miss Polly se încruntă şi spuse răstit.

- Destul pentru astăzi ! şi astfel se termină lecția de cusut.

Ieşind după-masă din odăița ei, Pollyanna se întâlni cu Miss Polly care tocmai urca scările.

- Vai, mătuşă Polly, ce bună şi drăguță eşti ! exclamă ea. Ai urcat să mă vezi, nu-i aşa ? Te rog să pofteşti, îmi place nespus să primesc musafiri, spuse ea în timp ce deschidea larg uşa cămăruței.

Lui Miss Polly nici prin cap nu-i trecea să-şi viziteze nepoata. Într-un dulap de cedru de lângă fereastra dinspre răsărit a podului ținea nişte gheme de lână albă şi venise să ia unul dintre ele. Spre uluirea ei, în loc să caute în dulap se trezi aşezată pe unul din scaunele cu spătar înalt şi drept din camera fetiței. În ultimul timp, nu era ceva nou pentru Miss Polly să se pomenească făcând cu totul altceva decât ceea ce intenționase.

- Tare-mi plac oaspeții, spuse din nou Pollyanna, mişcându-se grațios, ca şi cum ar fi fost într-un castel, mai ales acum, când am camera mea. E adevărat că întotdeauna am avut o cameră separată, dar era una închiriată şi, nu e totuna ca atunci când e a ta. Asta-i chiar a mea, nu-i aşa ?
- Da, Pollyanna, spuse Miss Polly în şoaptă, mirându-se în sinea ei de ce se afla acolo în loc să caute ghemul.
- Ştii, acum îmi place foarte mult, deşi nu am covor, perdele şi tablouri, cum am visat ... zise fetița, dar se opri brusc, făcându-se roşie ca focul. Apoi dădu să mai spună ceva, dar mătuşa ei îi tăie vorba.
- Ce vrei să spui Pollyanna ?
- Crede-mă mătuşă, n-am vrut ... mi-a scăpat fără să vreau.
- Tot ce se poate, spuse Miss Polly cu răceală, dar de vreme ce ai început, te rog termină ce ai vrut să spui.
- Am vrut să spun că visam o cămăruță cu covoraş şi perdeluțe dantelate, însă ...
- Visai covoare şi perdele de dantelă ? întrebă răstit Miss Polly, iar Pollyanna se fâstâci şi mai tare
- E adevărat că nu trebuia să fac asta, se scuză ea. Dar cred că visam aşa ceva pentru că, deşi doream mult, ştiam că nu le voi putea avea niciodată. Au venit odată două covoraşe într-un butoiaş misionar. Erau atât de mici ! Unul era pătat cu cerneală iar celălalt era plin de găuri. Cât despre tablouri, n-am primit decât două, iar tat .. adică vreau să spun că unul, cel mai bun, a fost vândut, pentru că celălalt era spart. Crede-mă că spun adevărul. Dacă n-ar fi fost aşa, poate că nu mi-aş fi dorit atât de mult lucruri frumoase şi nu mi le-aş fi închipuit când am sosit aici şi am intrat în camera mea şi ... şi te rog să mă crezi, mătuşă Polly, că n-a durat decât o clipă, adică vreau să spun, câteva minute, pe urmă am fost foarte bucuroasă că scrinul nu are oglindă pentru că aşa nu pot

să-mi văd mereu pistruii, şi ce tablou mai frumos pot să-mi doresc decât acesta care se vede de la fereastra mea şi ... O, eşti aşa de bună cu mine încât ...

Miss Polly se ridică brusc, simțindu-şi obrajii arzând.

- Destul Pollyanna, ai vorbit destul ... apoi dispăru pe scări.

Doar când fu jos îşi aminti că se dusese în pod pentru ghemul de lână alb ce se afla în dulapul de cedru de lângă fereastra dinspre răsărit.

A doua zi îi ordonă lui Nancy .

- În dimineața asta să cobori lucrurile domnişoarei Pollyanna în camera de lângă mine. Am hotărât ca nepoate mea să-mi stea în preajmă pentru o vreme.
- Am înțeles, stăpână, răspunse Nancy tare, dar în gândul ei îşi spuse că precis s-a petrecut o minune. Alergă să-i spună Pollyannei.
- Domnişoară Pollyanna, ține-te bine, deseară vei dormi în camera de lângă dormitorul stăpânei. Zău că da !

Fetița păli.

- Ce tot spui, Nancy ? E imposibil ! Nu pot să cred ! Hai spune-mi, e chiar aşa ?
- E cât se poate de adevărat ! exclamă Nancy încântată, arătându-i Pollyannei lucrurile pe care le scosese deja din scrin. Mi-a dat ordin să-ți mut lucrurile la etajul de jos şi vreau să fac asta cât mai repede, să nu care cumva să se răzgândească.

Pollyanna nu stătu să o asculte până la capăt. O luă la fugă pe scări în jos, sărind câte două trepte odată. Fu cât pe ce să se de-a deaberbeleacul . Trânti două uşi şi răsturnă cu zgomot un scaun în drumul ei spre țintă, adică până ajunse lângă mătuşa ei.

- Oh. Mătuşă Polly ! Mătuşă Polly ! ... Spune-mi, e chiar adevărat ? Chiar îmi dai mie camera în care se află tot ce mi-am dorit, covoare, perdele şi trei tablouri, plus cel din fața ferestrei, adică cel ce se vede şi de sus de la mansardă ? Oh, mătuşă Polly, cât poți fi de bună ! Ce mult te iubesc !
- Bine , bine, Pollyanna ! Mă bucur că această schimbare te face fericită ! De vreme ce îți plac atât de mult lucrurile frumoase sper că vei ştii să ai grijă de ele. Asta-i tot ce doream să-ți spun. Ridică, te rog, scaunul şi să nu mai trânteşti uşile ca până acum.

Miss Polly vorbea cu severitate şi era cu atât mai aspră cu cât simțea că o podideşte plânsul. Lucrul era inexplicabil pentru ea. Nu era obiceiul ei să se smiorcăe.

Fetița ridică scaunul.

- Iartă-mă, mătuşă Polly, Vezi, tocmai am aflat vestea minunată că mi-ai dăruit camera ... O, cred că ai fi făcut la fel dacă ... Pollyanna se opri apoi brusc şi îşi studie mătuşa cu interes. Mătuşă Polly, n-ai trântit în viața ta o uşă ?
- Bineînțeles că nu, răspunse Miss Polly, uşor jignită.
- Dar asta-i foarte trist, mătuşă Polly !
- Trist ? repetă Miss Polly prea mirată să mai adauge ceva.
- Păi da ! Dacă ai fi avut motive să trânteşti uşile, ai fi făcut-o, fără îndoială. Pentru că nu ți-a venit încă s-o faci, înseamnă că nu ai avut niciodată o bucurie imensă, o mare fericire. Altfel cu se explică. Îmi pare rău că nu ai avut nici o astfel de bucurie încât să-ți pierzi cumpătul şi să-ți vină să trânteşti toate uşile şi să răstorni scaunele.

- Pollyanna ! exclamă Miss Polly

Fetița plecase însă şi zgomotul făcut de uşa podului trântită din nou, răspunse în locul ei.

În salon, Miss Polly era, într-un fel, tulburată. Totuşi, simțea acum, în sfârşit, o mulțumire.

11

APARE JIMMY

Veni şi luna august şi odată cu ea, o mulţime de surprize şi vreo câteva schimbări care însă nu o mai mirară pe Nancy. De când venise Pollyanna în casă, plouase cu surprize şi schimbări. Mai întâi fu treaba cu pisicuţa. Pollyanna o descoperise pe drum, nu departe de castel, miorlăind sfâşietor. Întrebă pe toţi vecinii, şi când se asigură că nu-i aparţine nici unuia, o aduse mătuşii sale.

- Mă bucur că nu e a lor, spuse ea voioasă şi încrezătoare, deoarece doream aşa de mult s-o aduc la noi. Mă topesc după pisici şi am fost convinsă că şi tu vei fi încântată şi-i vei da voie să stea aici, nu-i aşa ?

Miss Polly aruncă o privire ghemotocului cenuşiu şi jalnic ce tremura în braţele fetiţei. Nu putea suferi pisicile, nici măcar pe cele îngrijite şi frumoase.

- Ah, Pollyanna, ce dihanie murdară ! Sunt convinsă că e bolnavă şi plină de pureci !
- Da, ştiu, biata de ea ! spuse fetiţa cu căldură, privind pisica speriată. Tremură de spaimă sărăcuţa. Pentru că încă nu ştie că o vom păstra la noi.
- Nu, şi nimeni nu ştie asta ! replică Miss Polly hotărâtă.
- Oh, ba da, toţi vecinii ştiu, spuse Pollyanna, înţelegând greşit cuvintele mătuşii ei. Le-am spus tuturor că o păstrăm dacă nu-i găsim stăpânul. Bănuiam că vei fi bucuroasă când vei vedea o biată fiinţă mică, bolnăvicioasă şi părăsită.

Miss Polly deschise gura, dar încercă zadarnic să spună vreun cuvânt. O senzaţie ciudată, de neputinţă, pe care o simţise de multe ori de la venirea fetiţei, o copleşea şi acum.

- Sunt sigură, urmă fetiţa, că nu vrei să părăseşti această pisicuţă scumpă, singură pe lume, tocmai tu, care m-ai primit pe mine. Chiar aşa i-am spus doamnei Ford când m-a întrebat dacă-mi vei da voie s-o păstrez. Vezi, eu le aveam, totuşi, pe doamnele de la Asistenţă, dar micuţa vietate nu are absolut pe nimeni. Am fost sigură că vei gândi în acest fel, şi fugi, ţopăind veselă, afară din salon.
- Pollyanna, Pollyanna ! strigă exasperată Miss Polly, Nu vreau ... dar fetiţa se

afla de-acum în bucătărie, explicând cu vioiciune :

- Nancy, Nancy, ia te uită la pisicuța asta mică şi scumpă ! Ştii, o s-o creştem de-acum amândouă, mătuşa Polly şi cu mine.

Rămasă singură în salon, Miss Polly, care ura pisicile din tot sufletul, se trânti furioasă în jilț şi se simți prea neputincioasă să mai protesteze.

Peste câteva zile, urmă un cățel şi mai murdar şi mai prăpădit decât pisica. Miss Polly fu iar înălțată la rangul de înger protector, spre propria ei mirare. Pollyanna credea acest lucru din toată ființa ei şi i se părea foarte normal să fie aşa, încât Miss Polly, care se temea de câini şi căreia îi displăceau chiar mai tare decât pisicile, nu mai avu putere să se opună. Când însă, după vreo săptămână, Pollyanna apăru cu un băiețel zdrențăros şi cerând şi pentru el protecție, Miss Polly se opuse cu toată energia. Iată cum se întâmplase :

Într-o frumoasă dimineață de joi, Pollyanna ducea nişte aspic de viței doamnei Snow, căreia îi devenise cea mai bună prietenă. Aceasta se petrecuse de la cea de a treia vizită a fetiței, când vorbise despre jocul ei. Doamna Snow îl juca şi ea acuma, deşi nu tot atât de bine ca Pollyanna, deoarece, de prea multă vreme de când era paralizată, se obişnuise să se necăjească din orice şi nu-i venea tocmai uşor să se dezvețe. Dar, sub atenta îndrumare a Pollyannei şi datorită voioşiei cu care ea râdea când bolnava mai făcea greşeli, doamna Snow progresa într-un mod remarcabil. Nu mai departe de acea zi, când spre bucuria fetiței, declară că era bucuroasă să mănânce aspic, acesta fiind taman ce-şi dorea. Fireşte, nu avea de unde să ştie că Nancy îi spusese Pollyanei că soția preotului îi trimisese supă şi pui.

Întorcându-se de la doamna Snow, Pollyanna se gândea asupra acestor lucruri când zări deodată un băiețel care şedea pe o moviliță înverzită, la marginea drumului, cioplindu-şi un băț.

- Salut ! strigă ea zâmbitoare.

Băiatul o privi, apoi întoarse capul.

- Salută-te pe tine ! bombăni el.

Pollyanna râse.

- Pe tine nu cred că te-ar mulțumi aspicul de viței, zise ea şi se opri în fața lui.

Fâstâcit, băiatul o privi cu mirare, continuând să-şi cioplească bățul cu un briceag tocit.

Pollyanna stătu o clipă în cumpănă, apoi se aşeză lângă el pe iarbă. Cu toate că susținea cu hotărâre că, datorită doamnelor de la Asistență, se simțea bine în societatea oamenilor mari, câteodată îşi dorea un tovarăş de joacă de vârsta ei. Aşa că se hotărî să tragă toate foloasele pe care i le scotea norocul în cale, în acea zi.

- Mă numesc Pollyanna Whittier, începu ea cu prietenie. Pe tine cum te chiamă ?

Băiatul se fâstâci din nou. Se ridică în picioare, apoi se aşeză iar.

- Jimmy Bean, spuse el morocănos.
- Mă bucur că am făcut cunoştință. Te-ai purtat frumos. Ştii, unii nu vor să se prezinte. Locuiesc la Miss Polly Harrington. Tu unde stai ?
- Nicăieri.

- Nicăieri ? Nu se poate, fiecare locuieşte undeva !
- Eu tocmai îmi caut o casă.
- Şi unde este asta ?

Băiatul o privi disprețuitor.

- Proasto ! Crezi că aş căuta dacă aş şti unde este ?

Pollyanna clătină din cap. Băiatul nu părea prea amabil iar ei nu-i plăcea să-i spună cineva „proasto”, nici măcar un om mare, ceea ce nu era cazul în momentul de față.

- Până acum unde ai stat ? se stăpâni ea.
- Asta-i bună ! Curioasă mai eşti ! Mereu întrebi câte ceva, bombăni el iritat.
- Mă văd nevoită să procedez aşa, spuse fetița calmă, altfel n-aş putea afla nimic de la tine. Dacă tu ai spune mai multe, eu aş întreba mai puțin.

Băiatul pufni în râs şi vorbi din nou, mai înseninat.

- Ei bine, mă chiamă Jimmy Bean şi am 10 ani, aproape 11. Anul trecut am fost dus la orfelinat. Dar sunt aşa de mulți orfani acolo, încât nu mai e loc şi pentru mine. De aceea am plecat ... Trebuie să mă stabilesc undeva însă nu ştiu încă unde ... Aş vrea să fie o căsuță mică de tot, dar care să aibă o mamă, nu o directoare. Dacă ai o casă ai şi părinți, nu-i aşa ? De când a murit tata, eu nu am mai avut aşa ceva. Asta-i. Acum caut o casă. Am încercat deja în patru locuri, dar nimeni nu a vrut să mă ia, cu toate că le-am spus că am să muncesc. Vezi, acum ai aflat totul despre mine !

Glasul băiatului tremurase un pic spre sfârşitul povestirii sale.

- Ce ruşine ! spuse Pollyanna cu compasiune. Deci, nimeni nu te vrea ?! Înțeleg foarte bine ce e în sufletul tău pentru că după ce a murit tatăl meu nimeni în afară de doamnele de la Asistență nu s-a sinchisit de mine. Până când m-a primit mătuşa Polly... Pollyanna se opri.

O idee îi încolți în minte şi fața îi devenise radioasă.

- Ah, am găsit o casă pentru tine, sunt sigură că ea o să fie de acord. Nu m-a primit ea pe mine ? Nu i-a acceptat ea pe Fluffy şi pe Buffy când nimeni nu le oferea nici un adăpost şi nici un pic de dragoste ? Şi nu era vorba decât de o pisicuță şi de un cățel ... Haide ! Vino ! Sunt sigură că mătuşa Polly te va primi . Habar n-ai ce bună este !

Figura micuță şi slabă a lui Jimmy se învioră.

- Ce noroc ! Dar eşti sigură că o să vrea ? Să ştii că eu pot muncii, sunt puternic ! spuse el trăgându-şi mânecile şi scoțând la iveală două brațe subțirele şi osoase.
- Bineînțeles că va vrea ! Mătuşa Polly e cea mai bună femeie din lume, după mama care însă a plecat în cer, să se facă înger acolo ... În afară de asta, are o grămadă de camere, adăugă, ridicându-se sprintenă şi trăgându-l pe Jimmy dup ea. Are o casă mare ... foarte mare. S-ar putea să-ți dea odăița de la mansardă, şi o undă de îngrijorare i se simți în glas. A fost a mea, la început. Geamurile au acum plase de sârmă aşa că le vei putea ține deschise cât pofteşti, n-o să-ți fie prea cald, şi muştele nu mai au cum intra şi transporta cu lăbuțele lor microbi periculoşi. Nu ştiai ? E foarte interesant. Mătuşa Polly îți va da şi ție să citeşti cărticica în care se explică asta, dacă o să fii cuminte, continuă ea, studiindu-l cu atenție, aşa că vei fi mulțumit că n-ai oglindă. Iar peisajul

care se întinde dincolo de ferestre este cu mult mai încântător decât toate tablourile de pe pereți, aşa că o să-ți placă foarte mult să dormi în cămăruța aceea, sunt convinsă.

Pollyanna se opri aproape fără suflare şi-şi dădu seama că trebuie să-şi rezerve discursul pentru cu totul altcineva decât Jimmy Bean.

- Ce noroc ! repetă el fără a pricepe prea multe din spusele fetiței, dar profund impresionat. N-aş fi crezut niciodată că cineva care vorbeşte tot timpul are nevoie de companie.

Pollyanna râse.

- Ar trebui să te bucuri, dacă eu vorbesc tot timpul, tu poți să taci liniştit.

Ajungând acasă, după ce îl dichisi nițel pe băiat, Pollyanna îşi introduse protejatul, fără şovăire la Miss Polly.

- Vezi, mătuşă Polly, spuse ea în culmea fericirii. Priveşte ! Ți-am găsit pe cineva cu mult mai drăguț decât Fluffy şi Buffy. E un băiețel adevărat, viu. Nu se supără dacă la început trebuie să doarmă în mansardă şi a spus că o să muncească, însă eu voi avea mare nevoie de el să mă joc şi ...

- Miss Polly se făcuse palidă, apoi se înroşi. I se părea că nu putea cuprinde cu mintea tot ce-i spunea fetița, iar ceea ce înțelese era suficient.

- Ce înseamnă asta, Pollyanna ? Cine e copilul ăsta murdar ? Unde l-ai găsit ? întrebă ea mânioasă.

Copilul cel murdar se retrăsese câțiva paşi înspre uşă.

Pollyanna râdea cu gura până la urechi.

- Fireşte, am uitat să-ți spun cum îl chiamă. Sunt tot atât de nepoliticoasă ca şi ***OMUL***. E la fel de murdar ca şi Fluffy şi Buffy când i-ai primit prima dată, dar el va arăta mult mai bine decât ei după ce va fi spălat şi ... na, că iar am uitat ! El e Jimmy Bean, mătuşă Polly.

- Şi ce caută aici ?

- Păi, ți-am spus, zise Pollyanna cu ochii mari de mirare. Ți l-am adus ție. L-am adus să stea aici cu noi. Caută bietul de el o casă şi nişte părinți. I-am spus cu câtă bunătate ne-ai primit pe mine, pe Fluffy şi pe Buffy şi că-l vei primi cu aceeaşi bunătate şi pe el, ba chiar mai mult decât pentru câini şi pisici ...

Miss Polly se lăsă să cadă în jilț, ducându-şi mâinile la gât deoarece simțea că se înăbuşă şi că iar o părăseşte voința. Luptă însă cu hotărâre şi se înălță dintr-o dată .

- Ajunge, Pollyanna. Aceasta e cea mai nesăbuită faptă pe care ai făcut-o până acum. Nu erau suficiente toate pisicile şi toți câinii vagabonzi pe care i-ai adus, acest mic cerşetor de pe stradă mai lipsea ...

Băiatul sări ca ars. Avea ochii strălucitori şi, cu bărbia tremurând, înaintă fără teamă în fața lui Miss Polly :

- Eu nu sunt cerşetor , doamnă, şi nu-mi trebuie nimic de la dumneata. Eram gata să muncesc pentru puțină pâine şi pentru un pat unde să-mi pun capul. N-aş fi venit aici dacă fetița asta nu m-ar fi adus aici, zicând că sunteți foarte bună şi că, în mod sigur, mă veți primi. Asta-i !

Făcu apoi stânga împrejur cu o demnitate care ar fi fost de-a dreptul comică

dacă starea lui n-ar fi fost atât de tristă şi vrednică de milă.

- Vai, mătuşă Polly ! strigă Pollyanna, aproape fără respirație, credeam că vei fi mulțumită.

Cu un gest poruncitor, Miss Polly îi impuse tăcere. Vorbele băiatului „zicea că sunteți atât de bună" îi răsunau încă în urechi şi senzația aceea de neputință părea s-o cuprindă iarăşi. Îşi adună, cu un ultim efort, toată puterea voinței.

- Pollyanna ! exclamă ea cu hotărâre. Încetează odată să mai foloseşti cuvântul „mulțumită" ! Îl aud de dimineața până seara şi a ajuns să mă scoată din minți.

Pollyanna şopti înmărmurită.

- Dar, mătuşă Polly, eu credeam că eşti mulțumită când vezi că eu sunt mulț ... Oh, îşi duse repede mâna la gură, apoi fugi în curte. Mai înainte ca băiețelul să fi apucat să iasă în drum, Pollyanna îl ajunse.

- Băiatule ! Băiatule ! Jimmy Bean ! Stai, vreau să-ți spun că-mi pare atât de rău, spuse ea prinzându-l de mână.

- Nu trebuie să-ți pară rău, răspunse el. Nu e vina ta şi nu sunt deloc supărat pe tine. Dar eu nu sunt cerşetor, adăugă el cu mândrie.

- Fireşte că nu eşti cerşetor. Te rog însă să nu te superi nici pe mătuşa mea, se rugă ea. Cred că eu n-am ştiut să-i vorbesc cum trebuie. Te-am dus aşa, fără nici o introducere, direct la ea. Pe deasupra nici nu i-am spus de la început cum te chiamă. Să ştii că e cu adevărat bună şi aşa a fost mereu, dar nu am ştiut eu să-i explic situația, cum stau lucrurile în realitate. Vreau atât de mult să-ți găsesc o casă ...

Băiatul ridică din umeri şi dădu să plece.

- Nu te mai frământa atât. Găsesc eu ceva ! Dar cerşetor nu sunt, să ştii !

Pollyanna se gândea intens ce ar putea face să-l ajute şi deodată o idee îi lumină toată fața.

- Ascultă ce am de gând ! Doamnele de la Asistența de aici au astăzi întrunire. Le voi expune cazul tău. Tata întotdeauna proceda aşa când avea nevoie de ceva, ca de exemplu, pentru convertirea necredincioşilor, vreo cumpărătură, covor nou pentru biserică.

- Dar eu nu-s păgân şi nici covor nu sunt. Ce-s alea doamnele de la Asistență ?

Pollyanna se simți jignită.

- Bravo, Jimmy Bean ! Unde ai crescut până acum, să nu ştii tu cine sunt doamnele de la Asistență ?

- Asta e ...şi ce să fac dacă nu vrei să-mi spui şi mie cine sunt ele ? îi zise el îndepărtându-se şi străduindu-se să pară cât mai nepăsător.

Fetița alegă după el.

- Haide, am să-ți spun . E vorba de o societate de doamne care se întrunesc. Fiecare din ele are în mână câte un lucru de cusut şi stau în jurul unei mese. Ele strâng bani şi discută. Sunt foarte bune, sau aşa cel puțin erau, majoritatea, la noi în Vest. Pe cele de aici nu le-am cunoscut încă, dar hotărât că trebuie să fie bune şi ele ... toate sunt foarte bune. Mă duc după-masă la ele să le vorbesc despre tine.

Jimmy Bean îşi reluă alura lui demnă şi hotărâtă.

- Nu țin deloc la asta. Dacă tu crezi că mă voi duce acolo, să aud o adunare întreagă zicând că-s cerşetor, te înşeli ! Mi-a ajuns una pe ziua de azi !
- Tu nu trebuie să vii acolo. Voi vorbi eu în locul tău, răspunse Pollyanna.
- Ai s-o faci pentru mine ?
- Bineînțeles că o voi face. Acum, că am experiență, ştiu cum să le vorbesc, spuse fetița, dorind din tot sufletul să mai aline din amărăciunea lui Jimmy. Sunt absolut sigură că una dintre ele va fi de-a dreptul fericită să te ia la casa ei.
- Să nu uiți să le spui că sunt gata să muncesc !
- Nu te teme, îi promise fetița bucuroasă şi încrezătoare în izbânda ei. Mâine am să-ți spun ce hotărâre au luat.
- Unde ?
- În locul în care ne-am întâlnit azi, aproape de casa doamnei Snow.
- Am să te aştept acolo, zise Jimmy, apoi se gândi puțin. Poate ar fi mai bine să mă întorc noaptea asta la orfelinat, pentru că nu am unde să dorm şi ... niciodată, până azi dimineață, n-am plecat de acolo. N-am spus nimănui că nu mai aveam de gând să mă întorc, altfel nu mi-ar fi dat drumul. Cu toate că, dacă stau şi mă gândesc, n-ar fi prea supărați dacă nu m-aş mai întoarce. Desigur, nu sunt părinții mei, să le pese de mine.
- Te înțeleg, îl aprobă Pollyanna. Mâine însă, când ne vom vedea, sper că vei avea deja o casă şi părinți. Ne vedem mâine, spuse ea veselă şi se îndreptă spre casă.

Miss Polly se uită pe fereastră la cei doi copii şi continuă să-l urmărească cu privirea pe băiețel până când dispăru la o cotitură a drumului.

Oftă, lucru ce nu-i stătea în obicei. Auzea parcă mereu în urechi cuvintele lui Jimmy Bean, spuse pe un ton disprețuitor : „ea mi-a spus că sunteți foarte bună”. Un sentiment ciudat de tristețe i se cuibări în suflet, ca atunci când pierzi ceva prețios.

12

LA DOAMNELE DE LA ASISTENȚĂ

În ziua întrunirii doamnelor de la Asistență, prânzul la castelul Harrington se desfăşură în tăcere. Pollyanna încercă să spună ceva, dar nu fu încurajată de nimeni. De patru ori se văzu nevoită să-şi întrerupă vorba datorită cuvântului „mulțumire" care-i venea mereu pe buze. A cincea oară, plictisită, Miss Polly rosti cuvintele :

- Hai, spune-l odată ! Spune cuvântul ăsta odată ! Prefer să-l aud decât să te văd fandosindu-te atâta.

Fața Polliannei se însenină.

- Îți mulțumesc, mătuşă Polly. Mi-ar fi fost nespus de greu să nu-l mai pot pronunța niciodată. Vezi, de prea multă vreme am jucat acest joc şi ...
- Ce ai jucat ? întrebă mătuşa ei.
- Jocul pe care tata ... Pollyanna se opri îmbujorată şi stingherită. Mătuşa ei îi interzise să pomenească de tatăl ei, aşa cum îi interzise să rostească cuvântul „mulțumită", vorba ei preferată.

Miss Polly îşi încruntă iarăşi sprâncenele, dar nu mai spuse nimic. Masa luă sfârşit în tăcere. Pollyanna fu de-a dreptul încântată când o auzi pe mătuşa ei comunicându-i la telefon soției preotului că, întrucât o doare capul, nu va putea participa după-amiaza la întrunirea doamnelor de la Asistență. După ce Miss Polly se retrase în camera ei, fetița se strădui din răsputeri să fie tristă din cauza durerii de cap a mătuşii sale, însă nu-şi putea stăpâni mulțumirea că astfel, nu va fi prezentă la adunare când ea, Pollyanna va vorbi despre Jimmy Bean. Nu-i ieşea din minte faptul că mătuşa îl numise cerşetor şi se temuse că dacă va fi prezentă, va repeta acest cuvânt în fața doamnelor de acolo.

Ştia că întrunirea începe la ora două la biserică şi că avea de parcurs o distanță de vreun kilometru de la castel până acolo. Se hotărî să ajungă acolo înainte de ora două.

- Vreau să fie toate doamnele prezente, îşi zicea ea temându-se ca nu cumva, lipsind vreuna, să fie taman aceea care l-ar fi luat pe Jimmy Bean.

Pentru doamnele din Comitet însă, de obicei, ora două însemna trei.

Calmă, plină de hotărâre, Pollyanna urcă treptele bisericii, deschise uşa şi intră în hol. Dinspre sala mare se auzea un zumzet de voci de femei şi râsete. Fetița ezită o clipă, apoi intră. Zumzetul încetă imediat. Ea înaintă sfioasă. Era prima dată când îndrăzneala ei obişnuită o părăsea. Aceste figuri, o parte din ele cunoscute, altă parte străine îi aminteau de întrunirile doamnelor din Vest, cu care se obişnuise.

- Doamnelor, bună ziua ! începu ea politicoasă. Mă numesc Pollyanna Whittier şi

s-ar putea ca dumneavoastră să mă cunoaşteţi. Eu am aflat cine sunteţi, dar nu vă cunosc personal pe toate.

Tăcerea se aşternu şi mai adâncă. Unele dintre doamne o cunoşteau pe faimoasa nepoată a colegei lor şi aproape toate auziseră de ea. Acum, însă, nu ştiau cum să reacţioneze.

- Am venit ... eu ... doresc să vă aduc la cunoştinţă un caz, spuse fetiţa după ce aşteptă puţin. Folosea, fără să-şi dea seama, modul de a vorbi al tatălui ei.

Se produse o uşoară rumoare. Soţia preotului, doamna Ford, o întrebă :

- Spune-mi draga mea, te-a trimis mătuşa ta ?

Pollyanna se înroşi puţin.

- Nu, am venit de una singură. Sunt obişnuită cu doamnele de la Asistenţă pentru că ele, împreună cu tata, care a fost preot , m-au crescut.

O doamnă pufni în râs, dar soţia preotului se încruntă.

- Înţeleg, drăguţă. Dar cu ce-ţi putem fi de folos ?

- Aş dori să vă vorbesc despre un băieţel, Jimmy Bean, oftă Pollyanna. El nu are altă casă decât orfelinatul, iar acesta e plin şi nu mai e loc şi pentru el. E foarte simplu. El îşi caută o casă unde să fie o mamă, nu o directoare. Înţelegeţi, nu-i aşa ? Are 10 ani, aproape 11. Eu m-am gândit că poate una din dumneavoastră ar dori să-l ia ...

- Chiar aşa ? Te-ai gândit la asta ? a murmurat cineva, spărgând tăcerea lăsată după cuvintele fetiţei.

Pollyanna privea cu ochi temători spre doamnele care erau strânse în jurul ei.

- Ah, da ! Uitasem să vă spun că Jimmy Bean este gata să muncească, îşi încheie ea pledoaria.

Din nou se lăsă tăcerea, apoi doamnele îi puseră, cu răceală, diverse întrebări despre băiat. Când se considerară edificate, între ele începu o discuţie însufleţită pe care Pollyanna o ascultă cu deosebită nelinişte. Nu înţelegea tot, dar curând avea să afle că nici una dintre ele nu era dispusă să deschidă uşa casei sale pentru micul orfan, deşi fiecare era de părere că cealaltă ar putea să-l primească întrucât avea băieţi.

O ascultă apoi pe soţia preotului care-şi spuse părerea cu o oarecare stânjeneală :

- N-ar putea fi oare o soluţie ca Societatea noastră să-şi asume cheltuielile de întreţinere şi educaţie al lui Jimmy Bean, iar în acest caz, să trimitem o sumă mai mică, anul acesta, pentru copiii din India ?

Doamnele începură din nou să vorbească toate deodată, tare, şi pe un ton mai înţepat decât înainte.

Pollyanna află, astfel, că Societatea acestor doamne era faimoasă pentru generozitatea ei faţă de Misiunea Indiană şi ar fi fost o mare ruşine pentru ele să doneze anul acesta o sumă mai mică ca de obicei. Mai spuseră ceva, ce Pollyanna nu pricepu prea bine, în legătură ci faptul că destinaţia banilor, odată ajunşi în India, nu le mai interesa, dar că lucrul cel mai important era ca suma pe care o vor dona să fie pe primul loc în lista de subscripţii, ceea ce ar deveni imposibil de realizat dacă s-ar cheltui din banii adunaţi. Aceste lucruri erau de neînţeles pentru fetiţă şi o necăjiră atât de tare încât se simţi uşurată când reuşi, în sfârşit, să iasă de acolo, la aer curat. Era, în schimb, foarte

tristă. Se gândea cât de greu îi va fi mâine să-i spună lui Jimmy Bean că doamnele de la Asistență considerau mai drept să-şi cheltuie banii pentru educarea copiilor indieni, şi că nu se puteau lipsi de o sumă mică pentru a creşte un biet orfan nenorocit, în propria lor țară. Jimmy nu era indian şi deci, numele lui nu ar putea figura pe lista lor. Cel puțin aşa susținea o doamnă grasă, cu ochelari. Abătută, Pollyanna se gândea că nu este un lucru rău să trimiți bani străinilor, dar oare de copiii orfani de aici de ce nu se ocupă doamnele respective ? Oare nu ar fi fost mai creştineşte să-l ajute pe Jimmy Bean decât să figureze ele şi Societatea lor în fruntea listei de subscripții ?

13

ÎN PĂDUREA PENDLETON

Ieşind din biserică, Pollyanna nu se îndreptă imediat spre casă, ci se abătu prin pădurea Pendleton. Simțea nevoia de linişte şi întrucât era în vacanță (aşa numea ea zilele în care nu avea lecții sau ore de cusut şi de gospodărie) îşi zise că nimic nu ar fi mai potrivit decât o plimbare prin pădure. Cu toată văpaia soarelui, porni cu hotărâre să urce dealul.

- Nu trebuie să mă întorc acasă mai devreme de cinci sau cinci şi jumătate, îşi spuse ea. Va fi nemaipomenită o plimbare prin răcoarea pădurii, după arşița asta cumplită.

Pădurea Pendleton era, într-adevăr foarte frumoasă, lucru ştiut de Pollyanna. Azi parcă era şi mai şi. Ah, dar ce dezamăgit va fi mâine sărmanul Jimmy ! Gândul îi zbura la cucoanele simandicoase şi îngâmfate, gata să-ți dea mereu sfaturi, în timp ce privea cerul de azur printre vârfurile copacilor, poleite de soare. Dacă ar vedea şi ele aceste splendori, oare nu li s-ar înmuia inima şi ar fi mai îndurătoare față de bietul Jimmy ?

Deodată tresări şi ascultă cu atenție. Un câine se apropia de ea lătrând.

- Cuțu, cuțule drăguț şi bun ...

Pollyanna privi spre cărarea pe care acesta venise, aşteptând. Era convinsă că mai văzuse undeva câinele acesta. Da îşi amintea, îl văzuse împreună cu ***OMUL***, cu domnul Pendleton. Privi din nou înspre cărare, aşteptând să apară şi el. Văzând însă, după un timp, că nu mai vine nimeni, se întoarse spre câine şi îl cercetă cu atenție, părându-i-se că se comportă cam ciudat. Lătra mereu, dar într-un fel scurt şi ascuțit, ca

un strigăt de alarmă. Fugea mereu în susul şi în josul cărării, parcă ar fi chemat-o. Pollyanna porni pe urmele lui. Ajungând la un drumeag îngust, câinele o luă la fugă, apoi se întoarse iar lângă fetiță, lătrând şi scheunând.

- Ăsta nu este drumul care duce la casa ta, îi spuse fetița râzând, totuşi îl urmă.

Câinele devenea din ce în ce mai agitat. Alerga mereu înainte şi iar revenea la Pollyanna şi din nou o lua înainte.

Fiecare tresărire a trupului său mic, fiecare privire rugătoare a ochilor săi mari şi cafenii parcă îi vorbeau, chemând-o într-un mod atât de clar încât fetița îşi dete seama , în cele din urmă, şi îl urmă cu hotărâre. Cățelul făcea salturi nebuneşti în fața ei. Nu trecu mult timp şi Pollyanna descopri cauza acestui zbucium. Lângă o stâncă mare, la câțiva paşi de drumeag, un om zăcea nemişcat. O creangă uscată se frânse cu zgomot sub paşii ei şi omul întins pe jos întoarse capul. Recunoscându-l, Pollyanna scoase un țipăt şi alergă spre el.

- Domnule Pendleton ! Sunteți rănit ?
- Rănit, auzi vorbă ! De loc ! Stau şi fac plajă, zise el răstit. Hai, apropie-te ! Ce ştii să faci ? Eşti în stare să faci ceva folositor ?

Pollyanna inspiră adânc, apoi, după cum era obişnuită, îi răspunse la fiecare întrebare în parte.

- Vedeți, domnule Pendleton, eu ... eu nu ştiu şi nici nu pot face multe lucruri. Doamnele de la Asistență însă, cu excepția doamnei Rowson, spuneau că am mult bun simț. Le-am auzit eu când au spus-o, fireşte, fără ca ele să ştie.

Omul zâmbi acum .

- Hai, bine fetițo, îmi cer scuze. Dar, of ... nenorocitul ăsta de picior ... Ascultă .... Tăcu, şi cu destulă greutate, îşi duse mâna la buzunarul pantalonului de unde scoase un mănunchi de chei. Desprinse un din ele, ținând-o cu două degete.
- Casa mea se află cam la 5 minute de aici, dacă mergi pe drumeag. Cu cheia asta deschizi uşa din față, de sub copertină, dacă ştii ce-i aia, o copertină ?!
- Bineînțeles că ştiu , domnule ! Mătuşa mea are şi ea o copertină la un salonaş de vară de lângă dormitorul ei. Pe acoperişul salonaşului am dormit eu odată, adică era să dorm, dar n-am apucat pentru că m-au descoperit imediat.
- Ah ! Vai ! Bine, lasă ... Când ajungi în casă, treci prin hol şi la capătul lui este o altă uşă neîncuiată. O deschizi şi în mijlocul camerei vei găsi un telefon aşezat pe un birou mare. Ştii să umbli cu un telefon ?
- Da, domnule. Odată, când mătuşa Polly ...
- Acum nu-i vorba de mătuşa ta, o întrerupse omul argățos, făcând un efort să se mişte dar fără rezultat. Vei căuta numărul de telefon al doctorului Thomas Chilton în cartea de telefon. Trebuie să fie pe birou sau pe undeva, pe acolo. Sper că ştii ce-i aia o carte de telefon.
- Desigur, domnule. Mă amuză teribil s-o studiez pe cea a mătuşii mele. Are o grămadă de nume şi unele sunt atât de caraghioase şi ...
- Spune-i doctorului Chilton că John Pendleton este în pădurea Pendleton, la

stânca Vulturului Mic, că are un picior rupt şi că îl roagă să vină în grabă cu o brancardă şi cu doi oameni. Spune-i să vină pe drumeagul de lângă casă.

- Un picior rupt ? Vai, domnule Pendleton, ce îngrozitor ! se înfioră Pollyanna. Sunt aşa de mulţumită că am venit. N-aş putea să ...
- Ba poţi, dar e clar că nu vrei ! Ai de gând sau nu să termini cu trăncăneala ? Fă odată ce ţi-am spus ! strigă omul furios.

Pollyanna scoase un mic ţipăt de spaimă şi o luă la fugă. De data asta nu mai stătu să privească cerul azuriu printre crengile copacilor. Fugea cu capul aplecat în pământ, ferindu-se de ramurile şi de pietrele în care se putea împiedeca. Ajunse cu repeziciune la casă. O mai zărise ea şi altă dată, dar n-o văzuse niciodată atât de aproape. Rămase foarte impresionată de înfăţişarea ei impozantă, cu o mulţime de terase cu coloane şi cu o intrare monumentală. Fără să piardă vremea, se îndreptă spre uşa din faţă. Degetele ei erau înţepenite de cât de tare strânsese cheia şi cu greu putu să o potrivească în broască. Până la urmă, însă, uşa masivă, sculptată, cedă şi rotindu-se în ţâţâni, se deschise larg. Pollyanna respiră sacadat. Cu toate că se grăbea, se opri o clipă şi privi speriată holul cel mare şi întunecat. Se afla în case lui John Pendleton, în casa aceea misterioasă, în care nimeni, în afară de stăpân, nu intra. Pe undeva, pe aici, se află un schelet. Cu toate acestea, ea trebuia să intre în camerele goale şi să-l anunţe pe doctor că stăpânul casei zace întins, cu piciorul rupt, în pădure. Înăbuşindu-şi un geamăt, fără a mai privi nici în dreapta , nici în stânga, Pollyanna fugi de-a lungul holului şi ajunse la uşa camerei ce-i fusese indicată. Era o cameră la fel de întunecată ca o pădure deasă. Prin fereastra din partea dreaptă soarele îşi strecurase o rază aurită care făcea să scânteieze alămurile şemineului şi atingea în treacăt nichelul telefonului aşezat în mijlocul unui birou uriaş. Pollyanna se îndreptă în grabă spre el. Cartea de telefon nu era pe birou, ci zăcea trântită pe podea. Fetiţa o descoperi imediat şi cu degetul tremurând căută pe coloanele literei C, până ajunse la numele lui Chilton.

Îi răspunse doctorul în persoană. Ea îi povesti ce s-a întâmplat, apoi îi comunică dorinţa domnului Pendleton. Răspunse exact la toate întrebările, după care închise telefonul, respirând uşurată.

Abia acum Pollyanna privi în jur. Totul se amesteca, draperiile roşii, rafturi cu cărţi ce acopereau toţi pereţii, parchetul neîngrijit ... Lucrurile de pe birou erau alandala. Privi uşile închise ale dulapurilor (în spatele uneia se afla, cu siguranţă, scheletul) şi praful aşternut pretutindeni. O luă la fugă prin hol spre uşa cea mare pe care o lăsase larg deschisă când intrase.

Într-un timp care i se păru scurt chiar şi bărbatului rănit, Pollyanna se afla din nou în pădure, lângă el.

- Ce ţi s-a întâmplat ? N-ai fost în stare să intri ?

Pollyanna îl privi cu ochii miraţi.

- Am intrat, cum să nu ! Credeţi că m-aş afla aici dacă nu reuşeam ? Doctorul mi-a spus că va veni cât se poate de repede împreună cu oamenii şi cu tot se este necesar. Ştiu foarte bine zona unde vă găsiţi, aşa că nu am stat să-l aştept, pentru că am vrut să fiu lângă dumneavoastră fără întârziere.

- Chiar aşa ? Ciudate gusturi mai ai ? Cred că există companie mai plăcute decât a mea.
- De ce credeți asta ? De ce sunteți atât de ursuz?
- Mulțumesc de complement ! cel puțin eşti sinceră ...

Pollyanna zâmbi.

- Ştiu că doar pe dinafară sunteți ursuz, nu şi pe dinăuntru.
- De unde ştii tu asta ? întrebă el , încercând să-şi schimbe poziția capului fără să-şi mişte restul corpului.
- Oh, am băgat de seamă, în mai multe ocazii. În primul rând, felul în care vă purtați cu câinele dumneavoastră, spuse ea arătând spre mâna bărbatului care se odihnea pe capul fin şi prelung al animalului. E extraordinar cât de bine intuiesc pisicile şi câinii sufletul omului. Ascultați, domnule, spuse ea brusc, am să vă sprijin au capul.

Bărbatul strâmbă din nas şi scoase câteva gemete în timp ce se efectua schimbarea, dar, în cele din urmă, trebui să recunoască că genunchii Pollyannei erau mai comozi decât bolovanul care-i susținuse capul până atunci.

- E mai bine aşa, spuse el abia şoptit, apoi nu mai vorbi nimic, mult timp.

Dacă nu i-ai fi văzut rictusul de durere şi efortul de aş stăpâni gemetele, Pollyanna ar fi crezut că a adormit. Îi venea să plângă când vedea corpul acesta atât de zdravăn, zăcând neputincios. O mână a rănitului, cu degetele încleştate, îi atârna pe lângă corp, iar cealaltă o avea sprijinită pe capul câinelui. Cu ochii lui inteligenți şi plini de îngrijorare, acesta îşi privea neclintit stăpânul. Timpul se scurgea încet, într-o linişte totală. Soarele, înaintând spre zenit, lungea umbrele copacilor. Pollyanna stătea nemişcată de parcă nici nu respira, încât o păsărică începu să-i țopăie pe mână, iar o veveriță, cu ochişorii vii şi strălucitori ațintiți asupra câinelui, îşi vântură codița, pe o creangă din apropiere, chiar sub nasul ei. Dintr-o dată, câinele ciuli urechile, mârâi şi apoi începu să latre de-a binelea.

Pollyanna auzi nişte voci şi apoi îi zări pe oamenii care veneau cu targa. Cel mai înalt dintre ei, cu o figură deschisă şi simpatică, pe care Pollyanna îl ştia din vedere, era doctorul Chilton. Acesta o întrebă glumind :

- Ce faci domnişoară, te joci de-a infirmiera ?
- Nu, domnule, zâmbi ea. Doar i-am sprijinit capul, nu i-am dat nici un medicament. Îmi pare bine că am trecut tocmai azi pe aici.
- Şi mie, răspunse doctorul, dând primele îngrijiri rănitului.

14

ÎN CARE ESTE VORBA DESPRE ASPICUL DE VIȚEL

În ziua cu accidentul domnului John Pendleton, Pollyanna întârzie foarte mult acasă, dar scăpă fără muştruluială dintr-un motiv pe care i-l comunică Nancy, care o aştepta la poartă.

- Bine că te văd iar cu ochii mei ! strigă ea printre oftaturi. Sunt şase ore şi jumătate de când ai plecat de acasă.
- Of, ştiu, spuse cu îngrijorare Pollyanna, dar nu merit, zău, să fiu certată. Chiar mătuşa Polly va înțelege asta, ai să vezi.
- Păi nici n-o să aibă ocazia să bombăne, zise Nancy cu satisfacție, pentru ca a plecat.
- A plecat ? strigă Pollyanna. A plecat din cauza mea ?

Îți aminti de tot ce i se întâmplase în ziua aceea şi o cuprinse un sentiment de vinovăție. O supărase pe mătuşa ei cu Jimmy Bean, apoi cu câinele şi pisica. O scosese din răbdări cu obiceiul ei de a zice mereu „sunt mulțumită" şi, pe de-asupra, mai pomenise de tatăl ei, deşi ştia că nu trebuie s-o facă în fața mătuşii sale.

- Te rog spune-mi ! Nu-i aşa că n-a plecat din cauza mea ?
- Da de unde ! Imediat după ce ai plecat de acasă, a sosit o telegramă care anunța moartea subită a vărului dumneaei din Boston, aşa că a trebuit să meargă la înmormântare. Va rămâne acolo vreo trei zile, iar noi două vom fi foarte mulțumite. Vom vedea de casă şi totul va merge ca pe roate.
- Să fiu mulțumită ?! Vai, Nancy, îşi clătină jignită fetița capul, doar e vorba de o înmormântare !
- Păi nu de înmormântare sunt eu mulțumită, domnişoară, ci de faptul că ... apoi tăcu brusc. Doar tu m-ai învățat jocul ăsta, adăugă ea şi un zâmbet şiret îi miji pe buze.

Pollyanna se încruntă.

- Ascultă, Nancy ! Există anumite situații în care nu poți juca jocul mulțumirii şi o înmormântare este chiar o astfel de situație. Nu e nimic care să te poată face mulțumit în asemenea cazuri.

Nancy râse de-abinelea.

- Păi, am putea fi mulțumite că nu e vorba de înmormântarea noastră !

Pollyanna însă nu o mai auzi. Începuse deja să povestească despre accidentul lui John Pendleton, iar Nancy o ascultă cu gura căscată.

În ziua următoare, aşa cum stabiliseră, Pollyanna îl întâlni pe Jimmy Beam. Cum era de prevăzut, băiatul se întristă foarte tare când auzi că doamnele de la Asistență ar fi adoptat mai degrabă un mic indian decât pe el.

- Ah, poate că aşa mi-a fost sortit, se căină el. Se vede că ceea ce e mai îndepărtat

pare mai interesant decât ceva de aproape, la fel cum cel care e de partea cealaltă a farfuriei este mai bun decât cel care e lângă tine. Doamne, cât doresc ca un om de acolo, din India, să se îndure de mine ! Cred că aşa ar fi drept !

- Aşa e, Jimmy ! E o idee excelentă ! aplaudă Pollyanna. Le voi scrie doamnelor de la Asistență din Vest despre tine. Cu toate că nu sunt tocmai din India, stau totuşi destul de departe de aici şi, pentru tine, e cam acelaşi lucru. Dacă ai fi făcut, ca mine, călătoria asta, ți-ai fi dat seama că am dreptate.
- Crezi că e adevărat că m-ar putea accepta ! întrebă el.
- Fireşte, şi pe ele le preocupă copiii indieni. În cazul tău, pot foarte bine să-şi imagineze că eşti micul lor indian. Cererea ar fi suficient de departe ca numele tău să figureze în capul listei lor de donații. Ai să vezi, am să le scriu de-ndată. Am să-i scriu doamnei White, adică nu, am să-i scriu doamnei Jones. E adevărat că doamna White are mai mulți bani, dar doamna Jones donează mai mult. E ciudat, nu-i aşa ? Sunt absolut sigură că una din ele te va accepta.
- Bine, însă, te rog să nu uiți să scrii că eu voi munci ... Nu sunt un cerşetor şi afacerile sunt afaceri, chiar şi în ce le priveşte pe doamnele de la Asistență. Ce zici, poate e mai bine să rămân unde sunt până primeşti răspunsul, adăugă el şovăind.
- Bineînțeles. Doar trebuie să ştiu unde te găsesc. Te vor primi, sunt convinsă. Eşti suficient de departe de ele. Doar şi pe mine m-a luat mătuşa Polly ... Ce zici, nu sunt eu oare, mica indiancă a mătuşii mele ?
- Zic că eşti cea mai drăguță şi bună fetiță din toată lumea, răspunse Jimmy îndepărtându-se.

După ce trecu vreo săptămână de la întâmplarea din pădurea Pendleton, Pollyanna o întrebă pe Miss Polly :

- Mătuşă Polly, te-ai supăra dacă aş duce astăzi aspicul de viței unei alte persoane decât doamna Snow ? Doar de data asta, te rog !
- Dumnezeule mare ! Ce-ți mai trece prin minte, Pollynna ? Eşti copilul cel mai teribil care mi-a fost dat să-l văd. Eşti extraordinară !

Pollyanna se îngrijoră.

- Dacă eşti extraordinară nu poți să fi şi ordinară, nu-i aşa ?
- Nu, tu nu poți fi nicidecum ordinară.
- Oh, ce bine-mi pare ! În cazul ăsta sunt foarte mulțumită că sunt extraordinară ! exclamă încântată fetița. Ştii, doamna White obisnuia să spună despre doamna Rawson că e o femeie ordinară şi n-o putea suferi. Întotdeauna se certau, adică tata avea ... vreau să spun că nouă ne era teribil de greu să menținem pacea dintre ele, mai greu decât între toate celelalte doamne, o drese Pollyanna, încercând să navigheze între Scylla fostelor recomandări ale tatălui ei, de a nu vorbi despre certurile din parohie, şi Charybda actualelor recomandări ale mătuşii ei, de a nu pomeni de tatăl său (n.t.: *Între Scylla şi Charybda* - expresie din limba latină care sugerează navigarea printre două stânci la fel de primejdioase)
- Mda, bine, gata, o întrerupse cu nerăbdare mătuşa ei. Trăncăneşti tot timpul,

Pollyanna, găsind întotdeauna prilejul de a aduce vorba de doamnele tale de la Asistență.

- E adevărat, mătuşă Polly, râse veselă fetița, recunosc că e aşa, dar vezi, ele m-au crescut şi ...
- Ajunge, Pollyanna, hai să discutăm acum despre faimosul aspic.
- Nu vreau să fac nimic fără voia ta, sau ceva care să te supere, te rog să fi încredințată de asta, mătuşă Polly. Dar m-am gândit că dacă mi-ai permis să-i duc ei aspic, poate că acum îmi vei da voie să-i duc şi lui. Ştii, un picior rupt nu durează aşa de mult ca boala doamnei Snow şi deci, voi avea mereu prilejul să-i duc ei, după aceea, multe aspicuri de viței.
- Lui ? Care lui ? Ce picior rupt ? Ce tot spui, despre cine vorbeşti ?

Pollyanna o privi la început mirată, apoi fața i se lumină.

- Aşa e ! Uitasem că n-ai de unde să ştii ! Asta s-a întâmplat cât timp ai fost plecată la Boston. Chiar în ziua în care ai plecat, l-am găsit în pădure. A trebuit să-i deschid casa şi să telefonez după doctor, apoi i-am sprijinit capul pe genunchii mei. După aceea, bineînțeles, am venit acasă şi nu la-m mai văzut. Astăzi, însă, când Nancy a făcut aspicul pentru doamna Snow, m-am gândit ce bine ar fi să i-l duc lui, numai o singură dată. Mă laşi, mătuşă Polly ?
- Da, da, bine răspunse aceasta plictisită. Totuşi despre cine este vorba ?
- Despre ***OM***, adică vreau să spun despre domnul Pendleton.
- John Pendleton ?
- Da, aşa mi-a spus Nancy că-l chiamă. Îl cunoşti mătuşă Polly ?

În loc să-i răspundă, Miss Polly o întrebă :

- Dar tu îl cunoşti, fetițo ?

Pollyanna îşi lăsă capul în jos.

- Oh, da. Îmi vorbeşte întotdeauna iar mai nou, îmi şi zâmbeşte. E îmbufnat doar pe dinafară. Vreau să-i duc aspicul, ştii, Nancy aproape îl terminase când am venit să-ți cer voie, adăugă ea, luând-o spre uşă.
- Pollyanna ! Aşteaptă ! spuse Miss Polly, iar vocea îi deveni dintr-o dată aspră. M-am răzgândit. Vreau să-i duci şi azi doamnei Snow aspicul, ca de obicei. Asta-i tot ce am de spus, poți să pleci.

Lumina se stinse pe fața fetiței.

- Vai, mătuşă Polly, boala doamnei Snow o s-o țină toată viața aşa că vei avea nenumărate prilejuri să-i trimiți tot felul de lucruri bune, însă a lui n-o să țină cine ştie ce, un picior rupt se vindecă repede. Deja a trecut o săptămână.
- Hâmm, îmi amintesc, mi se pare că am auzit despre accidentul întâmplat domnului Pendleton, spuse Miss Polly cu vocea puțin răguşită, dar nu am intenția de a-i trimite aspic.
- Eu ştiu că e un om dificil, în aparență, şi cred că de asta nu-ți place de el, admise fetița. Să ştii, însă, că nu aveam de gând să-i spun că este de la tine, i l-aş fi dus ca din partea mea, pentru că mie îmi place de el. Of, aş fi atât de mulțumită să i-l pot duce ...

Primul impuls al lui Miss Polly fu un gest de împotrivire, dar şi-l reprimă,

întrebând cu calm :

- El ştie cine eşti tu, Pollyanna ?

Fetița oftă.

- Trebuie să-ți mărturisesc că nu. Prima dată m-am prezentat, spunându-i numele meu, dar de atunci, el nu a mai adus vorba despre asta.
- Ştie unde locuieşti ?
- Nu, nici despre asta n-am discutat.
- Deci, el nu ştie că eşti nepoata mea ?!
- Presupun că nu.

Câteva momente Miss Polly o privi pe Pollyanna în tăcere, de parcă nu ar fi văzut-o. Fetița se lăsă când pe un picior, când pe celălalt şi oftă cu vădita intenție de a se face auzită.

Miss Polly tresări, trezindu-se parcă din visare.

- Ei bine, Pollyanna, ai permisiunea mea să duci aspicul domnului Pendleton, însă ca un dar din partea ta, spuse ea cu o voce schimbată. Să fie foarte clar, din partea ta, nu trimis de mine. În nici un caz nu doresc ca el să-şi închipuie aşa ceva.
- Da, mătuşă Polly. Nu, mătuşă Polly. Îți mulțumesc mult de tot, strigă ea, rupând-o la fugă.

15

DOCTORUL CHILTON

Marele ansamblu de clădiri din care era construită locuința domnului John Pendleton i se părea schimbat Pollyannei acum, când venea aici pentru a doua oară. Ferestrele erau larg deschise, o bătrânică întindea nişte rufe în curtea din spate, iar şareta doctorului Chilton era trasă în fața porții. De data asta, Pollyanna apucă de cordonul clopoțelului, dar degetele ei nu mai erau crispate ca data trecută, când ținuseră atât de strâns cheia. Câinele o recunoscu imediat şi sărindu-i în întâmpinare o salută cu multiple tumbe. Trebui să aştepte până când bătrânica cea ocupată cu rufele veni să-i deschidă.

- Am adus nişte aspic de vițel domnului Pendleton, spuse Pollyanna, toată numai un zâmbet.
- Mulțumesc, spuse bătrânica şi luă castronaşul din mâinile fetiței. Cine să-i spun că le-a trimis ?

Doctorul apăru tocmai atunci şi auzind cuvintele femeii, o văzu pe Pollyanna foarte dezamăgită. Se amestecă repede în vorbă .

- Aha ! aspic de vițel, e o chestie excelentă, exclamă el vesel. Doreşti, poate, să-l vezi pe bolnavul nostru ?
- Da, domnule doctor, răspunse bucuroasă Pollyanna.

Cu o expresie uluită, bătrânica, supunându-se ordinului doctorului, o conduse, traversând holul, până la uşa camerei bolnavului, unde, un tânăr infirmier văzându-le, avu un gest de vădită mirare.

- Domnule doctor, protestă el, însoțindu-l pe doctor spre ieşire, ştiți doar că domnul Pendleton a interzis categoric să intre cineva la el.
- Da ştiu, însă eu voi încălca acest consemn, asumându-mi, evident, toată răspunderea, spuse doctorul cu un aer inperturbabil, apoi adăugă pe un zon glumeț : Fireşte, dumneata nu ai de unde să ştii că fetița asta e cel mai bun tonic posibil. Este singura capabilă să-l amuze pe domnul Pendleton şi acesta este motivul pentru care i-am adus-o.
- Cine este domnişoara ?
- Este nepoata uneia dintre cele mai notabile persoane din aceste locuri, şi se numeşte domnişoara Pollyanna Whittier. Eu personal nu am avut încă onoarea să fac cunoştință cu ea, dar o mulțime de pacienți de-ai mei o cunosc şi sunt încântați.

Tânărul infirmier zâmbi.

- Aşa să fie oare ? Ce substanțe alcătuiesc acest tonic miraculos ?

Doctorul clătină din cap.

- Nu ştiu cu exactitate, dar din câte-mi dau eu seama e vorba de un sentiment nesecat de mulțumire optimistă, față de tot ce se întâmplă, sau s-ar putea întâmpla. În orice caz, discursurile ei originale îmi sunt relatate zilnic şi după cât se pare „a fi întotdeauna mulțumit" constituie nota predominantă a fiecăruia din ele.

Se opri în fața porții, zâmbind :

- Mi-aş dori să o pot prescrie şi cumpăra ca pe o cutie cu medicamente, în ciuda faptului că dacă ar exista pe lume multe ființe asemenea ei, oamenii ca dumneata sau ca mine ar trebui să devenim negustori sau muncitori, deoarece n-am mai putea să ne câştigăm traiul nici ca infirmieri, nici ca medici.

Apoi apucând hățurile, sări în şaretă.

În timpul acestei conversații, datorită poruncii doctorului, Pollyanna, a fost condusă de bătrânică la domnul Pendleton. Pe când străbătea biblioteca uriaşă aflată la capătul holului, Pollyanna avu timp să remarce însemnate schimbări. Cărțile şi draperiile cele roşii se aflau tot la locul lor, dar nici un fir de praf nu se mai afla pe ele şi ordinea domnea pe birou la fel ca peste tot. Cartea de telefon era la locul ei şi alămurile de pe cămin erau lustruite lună. O uşă dintre acelea misterioase era deschisă, iar servitoarea tocmai într-acolo o conducea. Într-o clipă, Pollyanna se află într-un somptuos dormitor şi auzi vocea speriată a bătrânei :

- Dacă binevoiți domnule, iată o fetiță care v-a adus aspic de viței. Domnul doctor mi-a spus s-o aduc aici.

Zicând aceasta, se strecură rapid afară din cameră, iar Pollyanna se pomeni singură, cu ***OMUL*** dificil, întins pe spate, în pat. Acesta prinse a spune cu o voce tăioasă :

- Dar am ordonat să ... Ah ! Tu eşti ? întrebă el fără să-şi schimbe, însă, tonul.
- Da, domnule, îi zâmbi ea. Sunt foarte mulțumită că am fost lăsată să intru. Ştiți, servitoarea a vrut să-mi ia castronaşul cu aspicul de viței şi eram speriată că n-am să vă pot vedea. A venit însă doctorul şi el mi-a permis să pătrund până la dumneavoastră. Ce drăguț din partea lui !

Fără să vrea, ***OMUL*** începu să zâmbească, dar nu spuse decât Hâmm !

- Am adus un pic de aspic de viței, cred că o să vă placă, urmă fetița.
- N-am mâncat în viața mea aşa ceva, zise bolnavul în timp ce zâmbetul îi dispărea iar plictiseala i se aşternu iarăşi pe față.

O clipă, Pollyanna păru descumpănită, dar n-o ținu mult şi, fără să-şi piardă cumpătul, dezveli castronaşul :

- Chiar aşa ? Sigur, dacă n-ați mâncat niciodată, nu aveți de unde ştii dacă vă place sau nu ! Pe cuvânt, eu sunt mulțumită că am venit. Dacă ați ştii ...
- Un lucru este cert că-l ştiu extrem de bine : faptul că zac lungit pe spate şi am toate şansele să rămân în poziția asta până la Judecata de Apoi.

Pollyanna se întristă.

- Vai, nu ! Nu poate să țină până la Judecata de Apoi, când îngerul Gavril va suna din trâmbiță ! Doar dacă aceasta va veni mai degrabă decât ne închipuim noi. În Sfânta Evanghelie se spune că această zi va sosi taman atunci când ne aşteptăm mai puțin. Eu

nu cred. Adică, vreau să spun că nu mă îndoiesc de ce spune Sfânta Evanghelie, nu cred însă, că ziua aceea să vină aşa curând şi ...

John Pendleton pufni de-a binelea în râs. Infirmierul tocmai intra, dar, auzindu-l se grăbi să bată în retragere fără nici o vorbă. Arăta ca un bucătar speriat care, sesizând pericolul invaziei unui curent de aer rece pe o cocă necoaptă, ar fi închis în grabă uşa cuptorului.

- Nu te încurci niciodată în tiradele tale ? o întrebă John Pendleton pe Pollyanna.

Acesta începu să râdă.

- Mi se mai întâmplă. Însă ceea ce vreau să spun că picioarele nu durează atâta, adică picioarele rupte, ştiţi, ca o boală cronică precum paralizia doamnei Snow. Deşi, e evident că repausul dumneavoastră nu va dura până la Judecata de Apoi. Ar trebui să fiţi mulţumit de asta.
- Teribil de mulţumit mai sunt ! bombăni supărat ***OMUL.***
- Dacă vă gândiţi că nu v-aţi rupt decât un picior ... Ar trebui să fiţi mulţumit că nu vi le-aţi rupt pe amândouă.

Pollyanna era cuprinsă de o adevărată bucurie în îndeplinirea misiunii ei de mângâiere.

- Din punctul tău de vedere nu încape nici o îndoială că sunt un om norocos, zise bolnavul ridicându-şi sprâncenele. Ar mai trebui să adaogi că am avut noroc că n-am o sută de picioare, şi deci, să nu-mi fi rupt vreo cincizeci din ele.

Pollyanna râdea în hohote.

- Asta-i cu adevărat extraordinar, strigă ea printre sughiţuri, ştiu eu un animal care are o grămadă de picioare, cum îi zice ... miriapod, sau cam aşa ceva. Bineînţeles, puteţi fi deci mulţumit.
- Bineînţeles, o întrerupse scurt ***OMUL*** şi amărăciunea îşi făcu din nou loc în glasul său. Pot fi mulţumit şi de restul, adică de doctor, de infirmier, de servitoarea din bucătărie.
- Sigur că da, domnule Pendleton. Imaginaţi-vă un pic cât de rău ar fi să fiţi singur acum.
- Chiar aşa ? Ce vorbeşti ? zise el răstit.
- Voiam doar să vă gândiţi cât de rău ar fi să nu-i aveţi acum, în aceste momente, când sunteţi obligat să staţi lungit în pat.
- Păi tocmai asta mă înfurie. Faptul că sunt nevoit să zac aici nemişcat. Iar tu susţi că ar trebui să fiu mulţumit că am în casă o femeie care-mi cotrobăie peste tot, sub pretextul că face ordine ; un om care-i dă o mână de ajutor la cotrobăială, numind asta igienizare şi îngrijire, ca să nu mai amintesc de doctor care i-a oploşit aici pe amândoi. Şi toţi ăştia, împreună, aşteaptă să-i plătesc, şi încă din belşug

Pollyanna se uită la el cu drăgălăşenie şi înţelegere.

- Da, vă înţeleg în problema banilor. E foarte dureros să te despărţi de ei după ce i-ai tot adunat atâta vreme.
- Adică ce vrei să spui ?
- Ştiu, aţi economisit bani pentru fasole şi peşte. Vă place peştele sau aţi prefera

friptura de curcan, deşi e mai scumpă ?

- Ce tot îndrugi acolo fetiţo ?

Pollyanna zâmbi cu nevinovăţie.

- Vorbeam de bani, înţelegeţi, de aceia pe care i-aţi adunat pentru păgâni, în timp ce nu v-aţi îndurat să cheltuiţi aproape nimic pentru dumneavoastră. Vedeţi, eu ştiu totul, domnule Pendleton. De-asta mi-am dat seama că sunteţi dificil şi morocănos doar pe dinafară, în nici un caz pe dinăuntru. Nancy mi-a spus.

- Nancy ţi-a spus că strâng bani pentru păgâni? Pot să aflu şi eu cine e Nancy asta ?

- Nancy a noastră ? O, e menajera mătuşii Polly.

- Mătuşa Polly ? Bravo ! cine mai e şi asta ?

- Este Miss Polly Harrington. Eu stau la ea.

OMUL făcu o mişcare.

- Miss Polly Harrington ? Stai la ***ea*** ?

- Da, sunt nepoata ei. M-a luat la ea să mă crească din cauza mamei mele, înţelegeţi ? întrebă Pollyanna cu duioşie. Mama era sora ei. După ce Dumnezeu i-a luat la EL în cer, pe mama, pe ceilalţi fraţi ai mei, şi la urmă şi pe tata, am rămas singură pe lume. Nu le aveam decât pe doamnele de la Asistenţă când m-a luat mătuşa să mă crească.

OMUL stătea nemişcat. Faţa îi fu cuprinsă de o asemenea paloare încât Pollyanna se înspăimântă.

- Mă tem că acum trebuie să plec. Sper că o să vă placă aspicul de viţel.

OMUL întoarse brusc capul şi deschise ochii mari. Privirea lui devenise atât de adâncă şi de pătrunzătoare încât Pollyanna stătu înmărmurită.

- Deci aşa ... eşti ... nepoata lui Miss Polly Harrington ? întrebă el cu blândeţe.

- Da, domnule.

Privirea bolnavului continuă s-o fixeze cu atâta intensitate încât fetiţa se simţi jenată. Şopti :

- Eu ... eu cred că ... s-ar putea s-o cunoaşteţi ...

John Pendleton zâmbi într-un fel straniu.

- Oh, da, o cunosc, şovăi el şi, apoi, păstrând acelaşi zâmbet straniu zise : Şi vrei să spui că ... Miss Polly Harrington mi-a trimis aspicul ?

Foarte stânjenită, fetiţa nu prea ştia ce să zică.

- Nu, domnule Pondleton. Ea chiar a insistat ca nu cumva să vă las să credeţi că l-ar fi trimis ea. Eu însă ...

- Da, mi-am imaginat , spuse domnul Pendleton întorcându-şi faţa la perete.

Pollyanna, din ce în ce mai încurcată părăsi tiptil camera. La poartă îl întâlni pe doctor, aşezat în şaretă şi stând de vorbă cu infirmierul.

- Iat-o pe domnişoara Pollyanna. Îmi faci plăcerea să mă laşi să te conduc acasă ? întrebă el zâmbind. Era cât pe ce să plec, dar m-am răzgândit la timp şi mi-am zis că e mai bine să te aştept.

- Vă mulţumesc, domnule doctor. Sunt extrem de mulţumită că aţi făcut asta

pentru mine. Îmi place teribil să merg cu şareta, răspunse Pollyanna dându-i mânuța s-o ajute să urce.

- Chiar aşa ? întrebă el şi porni, salutându-l cu un gest pe infirmierul rămas în capul scărilor. Ei bine, după câte ştiu eu, sunt o groază de lucruri care-ți plac, nu-i aşa ?

Pollianna chicoti.

- Nu m-am gândit, s-ar putea. Îmi place tot ce mă face să simt că trăiesc. Fireşte că nu chiar tot îmi place în egală măsură, de pildă : cititul cu voce tare, cusutul şi alte asemenea lucruri nu mă prea fac să simt că trăiesc.
- Nu ? Şi-atunci la ce-or fi bune ?
- Mătuşa Polly zice că ele ne învață cum să trăim, răspunse ea zâmbind cam trist.

Doctorul avu şi el un zâmbet mai ciudat.

- Zău ? De altfel, îmi închipuiam că ea trebuie să gândească aşa.
- Da, însă eu gândesc cu totul altfel. Nu cred că trebuie să învăț cum să trăiesc. În mod precis, nu !
- Mă tem, fetițo, că în ciuda acestui fapt, unii dintre noi sunt nevoiți s-o facă, oftă doctorul apoi rămase dus pe gânduri.

Pollyanna se simțea mâhnită privindu-l, întrucât părea extrem de trist. Simți nevoia să-l mângâie, de aceea îi spuse sfios :

- Domnule Chilton, cred că cel mai grozav lucru din lume e să fi doctor.

Doctorul o privi surprins.

- Crezi că-i cel mai fericit lucru din lume să vezi peste tot suferință şi durere ?! exclamă el.

Ea îşi scutură capul.

- Înțeleg, însă dumneavoastră îi vindecați şi, prin urmare, trebuie că sunteți cel

mai fericit, nu-i aşa ?

Ochii doctorului Chilton se umplură de lacrimi. Se gândi la viaţa lui atât de pustie, fără nevastă, fără un cămin al lui, doar două cămăruţe neprimitoare într-o mică pensiune. Totuşi, îşi iubea profesiunea. Văzând ochii strălucitori ai fetiţei i se păru că o mână caldă şi protectoare îl mângâie şi-l binecuvântează. Simţi că de acum încolo, zilele obositoare şi nopţile sale de veghe nu-l vor mai putea istovi niciodată, deoarece sufletul îi va fi plin de acea înflăcărare extraordinară pe care i-o insufla Pollyanna.

- Dumnezeu să te binecuvânteze, micuţo, îi spuse cu voce puţin gâtuită, apoi revenindu-i zâmbetul cald, atât de binecunoscut pacienţilor săi, adăugă : De fapt, cred că şi doctorul, ca şi pacienţii lui, are nevoie de o porţie zdravănă din acest tonic.

Cuvintele lui o intrigară teribil pe Pollyanna şi vru să întrebe ceva, însă taman atunci o veveriţă o zbughi dintr-un tufiş şi începu să alerge de-a lungul drumului, captând astfel întreaga atenţie a fetiţei.

Ajungând în faţa castelului, doctorul o ajută să coboare, îi zâmbi lui Nancy care mătura prin curte apoi plecă repede mai departe.

- Ah, strigă Pollyanna luând-o la fugă pe scări. Ce minunată plimbare am făcut cu şareta doctorului. Habar n-ai Nancy, ce simpatic e !
- Într-adevăr ?
- Da. I-am spus că meseria lui e, din punctul meu de vedere, una din cele mai grozave din lume.
- Ce poate fi aşa de grozav să vezi mereu bolnavi sau chiar oameni sănătoşi care, şi mai rău, îşi închipuie că sunt bolnavi ? întrebă Nancy neîncrezătoare.

Pollyanna râse amuzată :

- Păi, tocmai aşa mi-a replicat şi el. Vezi, există totuşi o cale de a fi fericit având această meserie. Ştii care ?

Nancy stătu o clipă pe gânduri. Se lăuda acum că putea juca jocul mulţumirii cu uşurinţă. Şi, de altfel, îi făcea plăcere să dezlege aceste „enigme" ale Pollyannei, cum le numea ea.

- O, ştiu. E tocmai invers decât i-ai spus doamnei Snow.
- Invers ? întrebă mirată Pollyanna
- Sigur ! Nu i-ai spus doamnei Snow că ar trebui să fie mulţumită că nu sunt toţi oamenii sunt la fel de bolnavi ca ea ?
- Aşa e, aprobă Pollyanna.
- Ei bine, doctorul poate să fie mulţumit că nu e în situaţia celor pe care trebuie să-i îngrijească.

La rândul ei, Pollyanna rămase pe gânduri.

Fireşte, ar fi un răspuns, însă nu la asta m-am gândit când am stat de vorbă cu el. Ştii, Nancy, în soluţia ta este ceva ce nu-mi place. Doar nu vrei să spui că doctorul e mulţumit de suferinţele pacienţilor săi ... Ce ciudat joci tu jocul, adăugă oftând fetiţa şi intră în casă.

O găsi pe Miss Polly în salon.

- Pollyanna, cine era domnul care a trecut prin parc cu şareta ? o întrebă ea cu severitate.
- Doctorul Chilton, mătuşă Polly. Nu-l cunoşti ?
- Doctorul Chilton ? Ce caută aici ?
- M-a condus acasă cu şareta. I-am dus aspicul domnului Pendleton şi ...

Miss Polly îşi înălță capul

- Pollyanna, sper că nu şi-a închipuit că a fost trimis de mine .
- O, nu , mătuşă Polly. I-am spus-o chiar eu.

Miss Polly se făcu roşie ca focul.

- I-ai spus tu asta ?

Pollyanna simțind mustrarea din glasul mătuşii ei făcu ochii mari.

- Păi n-ai zis aşa, mătuşă Polly ?

Miss Polly oftă.

- Eu am spus că aspicul nu era din partea mea şi ți-am recomandat să fii atentă să nu cumva să-l laşi să creadă aşa ceva. E cu totul altceva decât să-i spui direct în față că nu i l-am trimis eu, adăugă ea şi părăsi camera foarte supărată.
- Săraca de mine, nu-mi prea dau seama de deosebirile astea, oftă fetița, atârnându-şi pălărioara în cuiul rânduit special de Miss Polly pentru ea.

16

TRANDAFIRI ROZ ŞI O EŞARFĂ DE DANTELĂ

După vreo săptămână de la vizita pe care Pollyanna i-o făcuse domnului John Pendleton, într-o zi ploioasă, Timothy o conduse pe Miss Polly la o întrunire a comitetului doamnelor de la Asistență. Pe la ora trei după-amiază, pe când se întorcea, avea obrajii îmbujorați şi părul, răsfirat de vântul umed ce desprinsese acele cu care era prins, lăsându-l liber, îi încununa fruntea.

Pollyanna n-o mai văzuse aşa niciodată.

- O, mătuşă Polly, şi tu ai bucle ! exclamă cu încântare, țopăind în jurul ei când aceasta dădu să intre în salon.
- Ce să am , zvăpăiat-o ?
- N-am bănuit niciodată că ai bucle. Cum se poate să le fi avut fără să aflu şi eu ? întrebă atingând cu degetele buclele mătuşii care unduiau.
- Pollyanna, ce-s prostiile astea ? o întrebă Miss Polly scoțându-şi degrabă pălăria spre a-şi strânge părul ca de obicei.
- Nu, te rog, nu, mătuşă Polly, şi glasul ei deveni rugător. Nu-ți strânge minunăția asta de bucle negre. O, mătuşă Polly, sunt atât de frumoase.
- Fleacuri ! Mai bine spune-mi ce a fost în capul tău dăunăzi când te-ai dus la doamnele de la Asistență şi ai ținut un discurs atât de absurd în legătură cu micul cerşetor ?
- Dar nu sunt deloc fleacuri ! răspunse Pollyanna la prima parte a observațiilor mătuşii sale. Habar n-ai ce frumoasă eşti cu părul aşa ! O, mătuşă Polly, te rog lasă-mă să te pieptăn cum am pieptănat-o pe doamna Snow, să-ți pun şi o floare în păr. Mi-ar plăcea teribil de mult să te văd aşa, în mod sigur eşti mult mai frumoasă decât ea.
- Pollyanna ! se răsti cu asprime Miss Polly, cu atât mai aspru cu cât îşi dădea seama că vorbele fetiței o bucurau, în fond, deoarece pe nimeni nu mai preocupase vreodată părul ei şi nimeni nu mai dorise vreodată să o vadă frumoasă. Pollyanna ! Nu mi-ai răspuns la întrebare. De c e te-ai adresat doamnelor de la Asistență într-un mod atât de absurd ?
- E adevărat că le-am vorbit. Dar nu am crezut că fac ceva absurd până nu mi-am dat seama că ele preferau să figureze pe o listă de subscripții cu o sumă mare de bani pe care îi trimiteau în India, decât să se îndure să-l crească pe Jimmy. Aşa că le-am scris doamnelor mele de la Asistența din Vest, deoarece Jimmy e departe de ele, şi ştii, mă gândesc că l-ar putea socoti ca fiind micul lor indian, tot aşa cum eu am devenit mica ta indiană, nu-i aşa ? Acum mă laşi să-ți aranjez frumos părul ?

Miss Polly îşi duse instinctiv mâna la gât. Vechea senzație de neputință în fața dorințelor Pollyannei o năpădi iar.

- Ascultă, Pollyanna ! Astăzi doamnele de la Asistenţă mi-au relatat cum te-ai dus tu şi li te-ai adresat pe nepusă masă, m-a cuprins ruşinea. Eu ...

Pollyanna începu să ţopăie pe vârfurile picioarelor.

- N-ai zis nu , când te-am rugat să mă laşi să te pieptăn şi cine nu zice nimic înseamnă că e de acord. Aşa s-a întâmplat şi cu aspicul pentru domnul Pendleton. I l-ai dat, dar n-ai vrut să ştie el. Acum te rog să stai cuminte, acolo unde eşti, mă duc să aduc un pieptene.
- Dar ... Pollyanna ... Pollyanna , încercă să protesteze Miss Polly, ieşind după ea şi urcând scările.
- O, vii aici ? se bucură fetiţa înclinându-se a salut în faţa mătuşii ei, din uşa propriei camere. O să fie şi mai plăcut. Uite pieptenul ! Acum fii drăguţă şi aşează-te. O, sunt atât de mulţumită că mă laşi ...
- Da ... Pollyanna ...eu ... eu ...

Miss Polly nu-şi termină însă fraza. Spre consternarea ei şi fără putere de împotrivire se trezi aşezată pe scaun în faţa măsuţei de toaletă, cu părul despletit şi pieptănat de nişte degete nerăbdătoare şi pricepute.

- Oh, ce păr frumos ai ! E mult mai frumos decât al doamnei Snow. Fireşte că trebuie să ai mai mult păr decât ea pentru că eşti mai bogată şi umbli prin locuri unde oamenii au posibilitatea să te admire. Când mă gândesc câtă lume va fi încântată şi surprinsă să-l vadă, după ce l-ai ascuns atâta vreme ! Mătuşă Polly, vreau să te fac atât de frumoasă încât toată lumea să fie bucuroasă când te vede.
- Pollyanna ... glasul slab şi nemulţumit venea de sub mormanul de păr, nici nu ştiu de ce te las să faci treaba asta aşa de caraghioasă.
- Mătuşă Polly, vei fi mulţumită ! Lumea se va bucura când te va vedea. Ţie nu-ţi plac lucrurile frumoase ? Pe mine nimic nu mă încântă mai tare decât atunci când norocul mă face să întâlnesc persoane frumoase. Când văd oameni urâţi, sunt foarte întristată pentru ei, săracii.
- Dar ... dar ...
- Îmi place teribil să aranjez părul cuiva când e frumos. Le pieptănam şi pe doamnele de la Asistenţă, dar al nici uneia nu era atât de minunat ca al tău. Părul doamnei White era destul de frumos şi, odată i-a stat grozav când am îmbrăcat-o eu ... Oh ! Mi-a venit o idee însă n-am să ţi-o spun pentru că e secret. Sunt aproape gata şi trebuie să te las un pic, dar te rog să-mi promiţi că nu te mişti de aici şi nici nu te uiţi în oglindă. Să nu cumva să te uiţi ! strigă ea şi părăsi în fugă camera.

Fără să răspundă, Miss Polly se gândi că-şi va desface urgent coafura absurdă făcută de Pollyanna şi îşi va strânge părul la fel ca până atunci. Nici nu-i trecu prn cap să se uite în oglindă. Dar, brusc, fără să vrea, se privi în oglinda din faţa ei şi imaginea pe care o văzu o făcu să se îmbujoreze de plăcere. Când îşi observă îmbujorarea, aceasta i se accentuă şi mai tare. Oglinda îi dezvăluia un chip nu foarte tânăr, dar plin de viaţă, rumen, cu ochi scânteietori, cu un păr negru aranjat în bucle delicate pe frunte, ridicate uşor de-asupra urechilor şi lăsate apoi ca, din întâmplare, pe tâmple. Era atât de uluită şi preocupată de ceea ce vedea în oglindă încât hotărârea ei de aş desface coafura înainte

de venirea Pollyannei îi dispăru cu desăvârşire din mine. Deodată, fără a se putea împotrivi, simți că i se aşează ceva pe ochi şi i se înnoadă la spate.

- Pollyanna ! Ce ... ce faci , ai înnebunit cu totul azi ? protestă ea slab, silindu-se să pară supărată.

Fetița începu să râdă.

- Păi, tocmai asta e că nu vreau să ştii ce fac şi mă tem să nu mă tragi pe sfoară şi să te uiți, De aceea te-am legat la ochi. Mai stai liniştită doar un minuțel şi te las imediat să vezi.

- Pollyanna, dezleagă-mă ! Ce tot faci ? strigă ea, simțind cum ceva moale şi mătăsos îi cuprinde umerii.

Pollyanna se amuza şi mai tare. Cu mâinile ei iscusite aranjă pe umerii mătuşii sale, în cute elegante, o spledidă eşarfă de dantelă galbenă, care emana o aromă suavă de levănțică. De multă vreme eşarfa stătuse împachetată. Pollyanna o descoperise cu o săptămână în urmă când Nancy trebăluise prin pod, şi acum îşi amintise de ea, gândindu-se că mătuşa ei ar arăta tot atât de elegantă cu ea ca doamna White.

Când isprăvi, Pollyanna se dădu un pas înapoi să-şi admire , cu evidentă satisfacție, opera. Apoi, o împinse repede pe mătuşa ei spre salonul de vară la a cărui fereastră deschisă zărise, cu o clipă înainte, trandafiri roz, cățărători.

- Ce faci, Pollyanna ? Unde mă duci ? Ajunge ! Nu mai vreau ! exclamă Miss Polly, încercând să dea înapoi.

- O clipă te rog, un minuțel. Mergem în salonul de vară. Totul va fi gata imediat,

se rugă Pollyanna şi rupând doi trandafiri îi aşează în părul lui Miss Polly, deasupra urechii stângi.

- Gata, strigă ea dezlegându-i batista de la ochi. Hai, mărturiseşte, mătuşă Polly, nu eşti mulţumită că te-am gătit aşa frumos ?

Miss Polly se uită pentru o clipă în oglindă şi apoi în jurul ei. Dădu deodată un ţipăt şi fugi afară din salon.

Urmând direcţia în care privise mătuşa ei, fetiţa văzu prin fereastra deschisă a salonului de vară o şaretă care staţiona pe aleea principală a parcului, aproape de casă. Îl recunoscu imediat pe bărbatul care ţinea hăţurile. Se aplecă încântată pe fereastră .

- Domnule doctor ! Domnule doctor Chilton. Pe mine mă căutaţi ? Aicea-s, sus !
- Da, pe tine te caut ! Eşti aşa de drăguţă să cobori ?

Trecând prin dormitorul mătuşii, Pollyanna văzu o femeie îmbujorată şi supărată, smulgând acele cu care îi prinsese eşarfa de dantelă.

- Cum ai putut să faci aşa ceva, Pollyanna ? gemu Miss Polly. Vai, cum m-ai putut deghiza în halul ăsta ? Şi apoi m-ai lăsat să fiu ... ***văzută*** !

Pollyanna se opri surprinsă .

- Dar erai atât de frumoasă, mătuşă Polly, crede-mă erai teribil de frumoasă şi ...
- Frumoasă ! repetă Miss Polly tremurând de necaz şi aruncând disprețuitoare eşarfa.
- Oh, mătuşă Polly, te implor, lasă-ţi părul aşa.
- Să-mi las aşa părul ? Nici prin cap nu-mi trece, zise Miss Polly, legându-l atât de strâns încât dispăru şi cea mai mică urmă de buclă.
- Vai, ce păcat ! zise Pollyanna luând-o spre uşă, gata să plângă. Erai aşa de frumoasă !!

La capătul peronului, doctorul Chilton o aştepta în şaretă.

- Te-am prescris ca medicament unui pacient de-al meu şi acum m-a chemat să-i duc rețeta. Vrei să vii ?
- E vorba de un comision de la farmacie ? întrebă Pollyanna uşor nedumerită. Nici o problemă, obişnuiam să merg adesea la farmacie pentru doamnele de la Asistență.

Zâmbind, doctorul clătină din cap.

- Lucrurile nu stau chiar aşa. E vorba de domnul John Pendleton. Ar vrea să te vadă astăzi ! Eşti aşa de drăguţă să-i faci pe plac ? De aceea am venit să te iau şi am să te conduc înapoi înainte de ora şase.
- Aş fi nespus de bucuroasă, însă trebuie să-mi cer voie de la mătuşa.

Apăru după câteva minute cu pălărioara în mână şi având o figură foarte serioasă.

Îndepărtându-se, doctorul o întrebă pe un ton şovăitor :

- Ţi-a permis mătuşa ta să vii ?
- Da, oftă Pollyanna. Mi-e teamă că era de-a dreptul mulţumită să mă vadă dusă.
- Mulţumită să te vadă dusă ?!

Oftând din nou, Pollyanna zise :

- Da. Trebuie să recunosc că în situaţia de faţă nu ţine deloc să mă vadă lângă ea.

Chiar aşa mi-a spus : „Du-te, du-te, vreau să fii cât mai departe !”

Doctorul zâmbi, dar numai cu buzele. Ochii îi rămăseseră la fel de gravi. Mai întâi nu zise nimic, dar apoi întrebă :

- Nu era mătuşa ta împreună cu tine, la fereastra salonului de vară ?
- Ba da, oftă adânc Pollyanna. Ea era, şi cred că de-asta-i supărată. I-am pus o eşarfă superbă de dantelă pe care am găsit-o în pod, i-am pieptănat părul ei negru şi buclat, si i-am prins în el doi trandafiri roz. Era atât de frumoasă ! Nu sunteți şi dumneavoastră de părerea că-i stătea nespus de bine.

Doctorul nu răspunse imediat, iar când vorbi, glasul îi era aşa de slab încât Pollyanna abia auzi.

- Da, micuțo eu cred că ... mi s-a părut extrem de frumoasă.
- Nu-i aşa ? Oh, ce mulțumită sunt ! Am să-i spun ! exclamă fetița radiind de bucurie.

Spre marea ei nedumerire, doctorul se împotrivi.

- Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, Pollyanna, niciodată ! Să nu cumva să faci aşa ceva !
- Dar de ce, domnule doctor ? De ce să nu-i spun ? Credeam că o să vă pară bine.
- Da, însă s-ar putea ca ei să nu-i placă, încheie doctorul discuția.

Pollyanna meditä în sinea ei, apoi zise oftând :

- S-ar putea să aveți dreptate. Acum îmi dau seama că a fugit tocmai când v-a zărit şi apoi mi-a spus că era teribil de supărată că a fost văzută aşa gătită.
- Bănuiam eu, murmură doctorul.
- Totuşi, eu nu pot pricepe ! De ce ? stărui Pollyanna. Era doar aşa frumoasă.

Până la mărețul edificiu din piatră, unde locuia domnul John Pendleton, doctorul nu mai scoase nici un cuvânt.

17

PRECUM ÎN CĂRȚI

John Pendleton îi zâmbi Pollyanei când o salută.

- Domnişoară Pollyanna , se pare că eşti o mică ființă iertătoare, altfel nu ai fi consimțit să vii să mă vezi.

- Am venit, domnule Pendleton, deoarece îmi face o reală plăcere. Nu înțeleg ce e de mirare în asta ?

- Păi am fost cam nesuferit cu tine data trecută, la fel cum am fost şi atunci când m-ai găsit cu piciorul rupt, în pădure. Nu-mi aduc aminte să-ți fi spus vreun cuvânt de mulțumire pentru tot ce ai făcut pentru mine. Vezi, am dreptate când constat că eşti iertătoare : ai venit să mă vezi cu toate că eu m-am arătat atât de nerecunoscător.

Pollyanna se simți tulburată.

- Eu am fost mulțumită că v-am găsit acolo. Adică, nu vreau să spun că m-a bucurat faptul că v-ați rupt piciorul, o drese ea imediat.

John Pendleton surâse.

- Da, înțeleg. Gurița îți merge mai repede decât ai vrea, n-am dreptate ? Cu toate astea îți mulțumesc şi recunosc că eşti o fetiță de nădejde şi curajoasă, dovadă, tot ce ai făcut în ziua respectivă. Îți mulțumesc, de asemenea, şi pentru aspicul de vițel.

- A fost bun, v-a plăcut ? îl întrebă Pollyaanna extrem de interesată.

- Foarte bun. Bănuiesc că azi mi-ai adus aspic din acela care nu mi-a fost trimis de mătuşa ta, nu-i aşa ? zâmbi el într-un fel ciudat.

Pollyanna păru foarte stânjenită.

- Nu ... nu ... domnule Pendleton, spuse ea îmbujorată şi, şovăind, continuă : Să ştiți că nu am vrut să fiu nepoliticoasă data trecută când v-am spus că nu mătuşa Polly v-a trimis aspicul.

Nu primi nici un răspuns. John Pendleton nu mai zâmbea. Privea țintă în fața lui, cu nişte ochi care păreau a vedea departe, mult dincolo de ceea ce-l înconjura. Stătu aşa o vreme, oftă adânc, apoi întorcându-se spre Pollyanna spuse cu o voce care-i deveni aspră din nou :

- Mâda ! Haida-de ! Doar nu te-am invitat să mă vezi iar trist sau abătut. Ascultă ! În bibliotecă, adică în camera aceea unde este telefonul, în colțul de lângă sobă se află un dulap cu uşi de sticlă, Pe raftul de jos vei găsi o casetă mare, sculptată, în cazul în care blestemata aia de femeie n-a mutat-o în altă parte. Adu-o aici. E cam grea, dar cred că n-o să fie din cale afară de grea pentru tine.

- Ah ! Păi eu sunt teribil de puternică, declară cu veselie Pollyanna, sărind de îndată de la locul ei.

Se întoarse într-o clipă cu caseta iar următoarea jumătate de oră fu de-a dreptul

încântătoare. Caseta era plină cu adevărate comori, tot felul de bizarerii adunate de John Pendleton din peregrinările sale. Despre fiecare obiect avea de povestit câte o istorioară interesantă, cum a fost aceea a unui joc de şah sculptat, din China, sau a unei mici zeițe din jad, achiziționată din India.

După ce ascultase povestea micii zeițe, dusă pe gânduri, Pollyanna murmură :

- Of, Doamne ! Poate că totuşi trebuiesc în primul rând ajutați şi îngrijiți băieții din India, mai ales acei care cred că Dumnezeu se află în astfel de păpuşi ... decât Jimmy, care-L cunoaşte pe Dumnezeu şi ştie bine că El e în ceruri. Totuşi, îmi pare rău că nu l-au ales pe Jimmy în locul unui mic indian.

John Pendleton nu păru să o fi auzit. Din nou, privirea îi era ațintită în neant. Repede însă îşi reveni, şi luând o altă curiozitate, i-o arătă Pollyannei, începând să-i explice.

Vizita era, într-adevăr, extrem de plăcută, dar spre sfârşit, Pollyanna băgă de seamă că vorbeau despre cu totul alte lucruri decât despre cele aflate în caseta cu minunății. Au vorbit despre ea, despre Nancy, despre mătuşa Polly, despre viața cotidiană a Pollyannei. Chiar şi despre viața ei de dinainte, din părțile din Vest, unde copilărise ea, au vorbit cu însuflețire. Când totuşi, veni momentul plecării, John Pendleton i se adresă cu o voce pe care nu i-o mai auzise niciodată.

- Fetițo, aş dori din tot sufletul să vii să mă vezi cât de des pofteşti. Sunt sigur că am nevoie de tine. Mai este ceva ce trebuie să-ți mărturisesc. La început, când am aflat cine eşti, am crezut că nu vreau să te mai văd vreodată pe-aici, deoarece îmi aduci aminte de ceva ce mă străduiesc să uit de ani de zile. De câte ori s-a oferit doctorul să te aducă, l-am refuzat. După aceea, însă, mi-am dat seama că am nevoie să te revăd, cu atât mai mult cu cât, nevăzându-te, mă gândeam şi mai intens la ceea ce am încercat să uit. Din suflet te rog să mai vii. Ai să mai vii, micuțo, nu-i aşa ?
- Sigur că da, domnule Pendleton, şi ochii ei străluceau plini de simpatie pentru bărbatul pe a cărui figură se citea atâta tristețe şi care zăcea acolo, în fața ei. O să fie o plăcere pentru mine să vin.
- Îți mulțumesc, spuse încet John Pendleton.

În aceeaşi seară, după cină, stând la poartă cu Nancy, Pollyanna îi povestea despre istorisirile minunate ale lui John Pendleton în legătură cu lucrurile din caseta sculptată.

- Teribil, oftă Nancy. Dacă stai şi te gândeşti că tocmai el ți-a arătat toate lucrurile alea şi ți-a spus povestea fiecăruia, el, care-i aşa de posac şi nu stă de vorbă cu nimeni, absolut cu nimeni !
- Vezi Nancy, el este posac doar în aparență, răspunse cu loialitate Pollyanna. Nu pricep de ce toți îl cred atât de rău. Nimeni n-ar mai spune aşa ceva dacă l-ar cunoaşte puțin. Chiar şi mătuşii Polly îi e foarte antipatic. Ea nu a vrut să îi trimită aspicul, îți aduci aminte , nu ? Îi era teribil de frică să nu se creadă că i l-a trimis ea.
- Poate că treaba asta nu face parte din categoria îndatoririlor ei, dădu Nancy din umeri. Ceea ce mă miră pe mine este că ție îți vorbeşte şi te place. Zău că nu vreau să te ofensez, dar el nu e o persoană căreia să-i placă copiii.

- Ai dreptate, Nancy. Chiar astăzi după-amiază mi-a declarat că nu voise să mă mai vadă deoarece îi aminteam de ceva ce el dorea din suflet să uite. După aceea însă...
- Oare ce-o fi însemnând asta ? o întrerupse Nancy curioasă. Aşa ţi-a spus, că-i aduci aminte de ceva ce doreşte să uite ?
- Da, însă pe urmă ...
- Ce-a mai zis ? întrebă Nancy în culmea curiozităţii. De ce anume îi aminteşti ?
- Nu mi-a spus.
- Misterul ! exclamă cu glas solemn Nancy. De-asta ţine la tine ! Oh, domnişoară Pollyanna, asta-i ca-n cărţi. Am citit o groază : ***Secretul Lady-ei Maud, Moştenirea pierdută, Ascunsă de mulţi ani***. Toate erau pline de mistere şi alte lucruri ciudate. Ce noroc că am acuma o astfel de întâmplare, parcă ar fi o carte vie, chiar sub nasul meu. Când te gândeşti că habar n-aveam de asta ! Acum, zi-mi tot, dar tot, tot ce ţi-a spus. E clar că ţine la tine, e foarte normal !
- Păi, până nu i-am vorbit eu prima dată, nici nu-i păsa de mine. Habar n-avea cine eram. N-a aflat decât atunci când i-am dus aspicul ăla de viţel şi i-am dat a înţelege că nu era trimis de mătuşa Polly

Nancy sări brusc în picioare şi începu să bată din palme.

- Ah, domnişoară Pollyanna, ştiu ! Acum ştiu ! zise ea însufleţită, aşezându-se iar lângă fetiţă. Aşa-i că doar atunci când a aflat că eşti nepoata lui Miss Polly şi-a arătat dorinţa de a te vedea ?
- Da, i-am spus data trecută cine eram, iar azi mi-a zis că vrea să mă revadă.
- Da, aşa am înţeles şi eu, zise Nancy, apoi îşi continuă interogatoriul : Şi zici că Miss Polly nu dorea să-i trimită aspicul ?
- Nu.
- Şi i-ai spus şi lui că nu era de la ea ?
- Da, i-am ...
- Şi atunci a început să se comporte ciudat şi a plâns când a aflat că eşti nepoata lui Miss Polly ? Aşa a fost ?
- Da, într-adevăr, purtarea lui era cam stranie, admise îngândurată Pollyanna.

Nancy respiră agitat.

- Pentru mine totul e limpede acum ! Ascultă John Pendleton a fost logodit cu Miss Polly ! afirmă ea cu hotărâre, privind peste umăr spre casă.
- Vai, Nancy ! Imposibil ! Ea nu-l poate suferi, protestă Pollyanna.

Nancy râse disprețuitor.

- Sigur că nu-l poate suferi, deoarece s-au certat.

Văzând nedumerirea fetiţei, Nancy reconstitui istoria după capul ei.

- Să vezi, cum, în mod sigur, s-au petrecut lucrurile. Taman cu o zi înainte de-a fi venit tu aici, moş Tom, grădinarul, mi-a spus că Miss Polly a fost odată, demult logodită. Nu-mi credeam urechilor, dar moş Tom a repetat, zicându-mi că fostul ei logodnic stă chiar prin locurile astea. Sunt absolut sigură acum că e vorba de domnul Pendleton. Nu este oare, viaţa lui atât de misterioasă ? Nu el s-a izolat în casa aia uriaşă şi nu stă de vorbă cu nimeni ? Nu s-a purtat el atât de ciudat când a aflat că eşti nepoata

lui Miss Polly ? Şi faptul că ea nu voia să-i trimită aspicul ? Nu vezi, fetițo, că totul e la fel de adevărat ca şi faptul că nasul îți sta în mijlocul feței ?

- Ah, strigă Pollyanna şi ochii îi erau măriți de uimire. Nancy, părerea mea e că dacă s-ar fi iubit, s-ar fi împăcat şi nu ar fi rămas fiecare singur în colțul lui atâta vreme. Sunt convinsă că dacă s-ar fi împăcat ar fi fost extrem de fericiți.

În răspunsul lui Nancy se putea ghici o urmă de dispreț.

- Se vede că nu ştii mare lucru despre logodnici. Eşti prea tânără, domnişoară Pollyanna. Dacă există pe lume oameni care să nu fie în stare să joace jocul „mulțumirii", apoi ăştia sunt logodnicii care se ceartă. Ei au făcut parte din această categorie. Nu-l vezi pe el, ce morocănos şi taciturn e, ca să nu mai vorbim de ea ...

Tăcu însă brusc, amintindu-şi la vreme cu cine şi despre cine vorbea. Totuşi prinse a râde :

- Fireşte, nu vreau să zic, domnişoară Pollyanna, că n-ar fi un lucru grozav să-i faci să joace jocul tău, astfel încât să se simtă fericiți dacă s-ar împăca. Toată lumea ar rămâne cu gura căscată. Tare mi-a teamă, însă, că mari şanse de reuşită n-o să ai.

Pollyanna rămase tăcută, dar mai târziu, când se întoarseră spre casă, avea o expresie gânditoare.

18

PRISMELE

Cât timp ținură zilele calde din luna lui august, Pollyanna urca adesea la conacul Pendleton Hill. Însă aceste vizite ale ei nu aveau parcă succes deplin. Proprietarul conacului îi dorea prezența şi tot timpul îi trimitea invitații dar când ea se afla acolo, acesta nu arăta cu mult mai fericit. Sau, cel puțin aşa i se părea Pollyannei. Îi vorbea şi îi arăta lucruri frumoase şi rare, cărți, picturi, statuete. Era adevărat, însă neputința lui, îndelungata imobilizarea la pat, îi dădea o stare de enervare teribilă. Ordinea şi toate schimbările pe care noii săi oaspeți le instaurară în casa lui îl călcau pe nervi încât abia-i mai putea suporta. Singura lui mângâiere era s-o audă pe Pollyanna ciripind şi ea o făcea cu prisosință, netăcând nici o clipă. De câte ori, însă, îşi îndrepta ochii spre el, îl vedea întins pe pat, sprijinit în perne, dar vederea îi era obosită şi atât de tristă că o cuprindea şi pe ea tristețea. Se întreba mereu dacă nu cumva vorbele ei îl indispuneau. Nu găsise nici o ocazie îndeajuns de bună pentru a-i vorbi, sau a se juca cu el jocul ei, cel al „mulțumirii".

Încercase de vrea două ori să facă o mică aluzie, dar domnul Pendleton schimbase de fiecare dată, brusc, subiectul.

Acum, Pollyanna nu mai păstra nici o îndoială asupra faptului că domnul Pendleton fusese într-adevăr logodnicul mătuşii sale şi dorea din toată inima ei cinstită şi iubitoare să le aducă un grăunte de fericire în viața lor singuratică şi tristă. Nu-şi dădea, însă, seama în ce măsură reuşea s-o facă. Îi vorbea domnului Pendleton despre mătuşa ei, iar el o asculta, câteodată cu politețe, altădată cu nerăbdare, şi cel mai adesea, un surâs ironic îi juca pe buze. Mătuşii sale îi vorbea despre domnul Pendleton, sau mai bine zis încerca să-i vorbească, deoarece, de cele mai multe ori, Miss Polly nici n-o asculta, sau aducea vorba despre altceva, care nu avea nici o legătură cu el. Acelaşi lucru îl făcea, însă, şi când venea vorba de alte persoane, cum era de pildă doctorul Chilton. Pollyanna atribuia acest lucru faptului că el o surprinse atunci, la fereastra salonului de vară cu doi trandafiri roz în păr şi cu eşarfa de dantelă pe umeri. Mătuşa Polly i se părea de-a dreptul ostilă față de doctorul Chilton. Această bănuială devenise convingere într-o zi, când trebui să stea în casă din cauza unei răceli destul de severe.

- Dacă n-o să te simți mai bine până deseară am să chem doctorul, îi spuse Miss Polly.
- Adevărat ? În cazul ăsta sper să-mi fie şi mai rău, spuse Pollyanna, încercând să vorbească mai răguşit. Aş fi bucuroasă să vină doctorul Chilton să mă vadă.

Privirea mătuşii ei din acel moment o surprinse.

- N-o să vină doctorul Chilton, îi răspunse ea cu severitate. El nu este medicul familiei noastre. Dacă n-ai să te simți mai bine, o să trimit după doctorul Warren.

Starea fetiței nu se înrăutăți, aşa că doctorul Warren nu trebui să fie chemat.

Seara, Pollyanna îi spuse mătuşii :

- Mă simt extrem de mulţumită. Nu că nu mi-ar plăcea doctorul Warren, dar îl prefer pe doctorul Chilton şi mă temeam că s-ar fi supărat dacă ar fi văzut că nu-l chemi pe el. Să ştii că nu e vina lui că te-a văzut atunci aşa frumos îmbrăcată, adăugă ea încercând s-o dea pe glumă.

- Ajunge, Pollyanna ! Nu doresc să discut cu tine despre doctorul Chilton şi despre sentimentele lui, exclamă cu hotărâre Miss Polly.

Pollyanna o privi cu foarte mult interes, dar se simţea întistată şi spuse oftând :

- Îmi face mare plăcere să te văd înbujorată ca acum, mătuşă Polly. Aş dori tare mult să-ţi piaptăn din nou părul. Ce zici, mătuşă Polly ?

Miss Polly se afla cum departe ... prin hol.

La sfârşitul lui august, într-una din vizitele ei la domnul Pendleton, Pollyanna văzu pe cearceaful lui o rază intens colorată în albastru, galben, verde, roşu şi violet. Stătu s-o privească cu încântare.

- Ştiţi domnule Pendleton că posedaţi un pui de curcubeu ? Aproape un curcubeu adevărat, care a venit să vă vadă, strigă ea bătând din palme entuziasmată. Oh, ce frumos e ! Cum aţi reuşit să-l aveţi ?

Domnul Pendleton zâmbi cam forţat. În ziua aceea totul îl indispunea.

- Închipuieşte-ţi că provine de la marginea termometrului agăţat la fereastră, spuse el plictisit. Cu toate că un termometru nu ar trebui să stea la soare, dimineaţa. Totuşi câteva momente soarele cade pe el.

- Ah, e atât de frumos. Cum poate face soarele aşa ceva ? Dacă termometrul al fi al meu l-aş ţine toată ziua la soare.

- Şi atunci la ce ţi-ar mai folosi ? Cum ai mai ştii exact ce temperatură este ? o întrebă râzând domnul Pendleton

- Parcă mi-ar păsa ? replică Pollyanna vrăjită de culorile scânteietoare care luminau pernele. Credeţi că dacă cineva ar trăi într-un curcubeu i-ar mai păsa de temperatură ?

Studiind cu atenţie chipul radios al fetiţei, domnul Pendleton râse iarăşi. O idee i se ivi în minte şi apăsă butonul soneriei de lângă pat.

- Nora, spuse al bătrânei servitoare care apăru la uşă, adu-mi te rog unul din sfeşnicele de alamă de pe şemineul din salon.

- Îndată, domnule, şopti femeia, uşor intrigată.

Se înapoie repede iar intrarea ei fu acompaniată de sunetele prismelor de cristal prinse în jurul sfeşnicului pe care îl purta în mână.

- Mulţumesc. Aşează-l pe măsuţă. Ia te rog o sfoară şi întinde-o între cele două încuietori ale ferestrelor. Asta-i tot, poţi pleca spuse el, după ce femeia îi îndeplini întocmai ordinele. Când ea se retrase, el se întoarse cu ochi strălucitori spre Pollyanna.

- Dă-mi sfeşnicul, fii drăguţă.

Ţinându-l strâns, cu amândouă mânuţele, îl aduse, iar el începu să desprindă pe rând prismele, înşirând vreo 12 pe pat.

- Draga mea, poţi să le iei acum şi să le atârni de sfoara întinsă de Nora. Dacă vrei

într-adevăr să trăieşti într-un curcubeu, ei bine ... nu am alt mijloc decât acesta de a ți-l oferi.

De-abia atârnă vreo 3 prisme la fereastra luminată de soare şi Pollyanna pricepu pe loc ce avea să se întâmple. Era aşa de emoționată încât cu greu îşi stăpânea tremurul mâinilor ca să poată să le atârne pe toate. Când termină, făcu un pas înapoi şi scoase un țipăt de bucurie şi admirație. Camera se transformase într-o împărăție a zânelor. Pretutindeni jucau raze roşii, verzi, violete, portocalii, galbene şi albastre. Pereții, podeaua, patul şi întreaga mobilă erau inundate de razele colorate.

- Ah, ce splendid e ! Vedeți, chiar şi soarele încearcă să joace jocul meu, nu credeți ? exclamă ea, uitând de bucuroasă ce era, că domnul Pendleton habar nu avea le ce joc se referea ea. Tare mi-ar place să am o grămadă de prisme. I-aş da din ele mătuşii Polly şi doamnei Snow, şi ... la o mulțime de lume. Sunt convinsă că toți ar fi încântați. Dacă mătuşa Polly ar trăi într-un curcubeu, nu cred că s-ar mai putea stăpâni să nu trântească uşile. Dumneavoastră ce credeți ?

Domnul Pendleton începu să râdă

- Domnişoară Pollyanna, cred că ar trebui ceva mai mult decât nişte biete de prisme luminate de soare ca ea să ajungă să trântească uşile de bucurie. Dar spune-mi mai bine la ce joc te refereai adineaori ?

Pollyanna îl privi mirată, apoi exclamă :

- Aşa e ! Uitasem că nu-mi cunoaşteți jocul.
- Atunci explică-mi-l ! Hai. Lămureşte-mă.

Pollyanna începu cu începutul, de la cârjele care luaseră locul mult aşteptatei păpuşi... În timp ce îi vorbea, privirile ei, ca fermecate, erau atrase de razele viu colorate făcute de prisme.

- Asta-i tot, oftă ea, ajungând la sfârşitul povestirii. Înțelegeți acum de ce am zis că soarele încearcă să joace jocul meu ?

Se aşternu un moment de tăcere, apoi el spuse încet, cu o voce slabă :

- S-ar putea. Eu cred că cea mai frumoasă prismă eşti tu, Pollyanna.
- Eu ?! ... Dar eu nu pot răspândi raze roşii, sau verzi sau galbene când mă bate soarele !
- Aşa crezi ? o întrebă el zâmbind şi Pollyanna se miră foarte tare în sinea ei când îi observă ochii plini de lacrimi.
- Da, spuse ea şi apoi adăogă : Cred, domnule Pendleton că mie soarele nu-mi produce decât pistrui. Aşa zice mătuşa Polly, că de la soare mi se trag.

Domnul Pendleton râse din nou, şi în gândul ei, Pollyanna observă că râsul lui semăna mai degrabă cu un suspin

19

CE ERA SURPRINZĂTOR

În septembrie Pollyanna începu şcoala. Dădu examenul şi dovedi cu prisosinţă că era destul de temeinic pregătită pentru a frecventa clasa fetiţelor şi băieţilor de vârsta ei. Se minuna de multe lucruri din şcoală, însă şi ea constituia, la rândul el, o minune pentru cei de acolo. Dar foarte curând se împrieteni la cataramă cu toţi. Odată, chiar îi mărturisi mătuşii sale că a merge la şcoală înseamnă pentru ea „a trăi", adică viaţa de la şcoală e într-adevăr viaţă, deşi la început se cam îndoise în privinţa asta. Cu tot farmecul noilor sale îndeletniciri, Pollyanna nu-şi uită vechii prieteni. Fireşte, acum nu le mai putea consacra prea mult timp din timpul ei, dar asta nu însemna că-i uitase de-abinelea. Cel mai nemulţumit dintre toţi de noua situaţie era John Pendleton. Acesta se hotărî să i-o spună într-o sâmbătă când veni fetiţa să-l vadă.

- Pollyanna, ce-ai zice să vii să locuieşti la mine ? Aproape că nu te mai văd în ultima vreme.

Pollyanna pufni în râs. Ce om curios, domnul Pendleton !

- Am crezut că nu vă place să fiţi înconjurat de oameni.

El prinse a se posomorî puţin.

- E adevărat, însă asta se întâmpla înainte de a mă învăţa tu jocul tău care-i atât de minunat. Acum sunt foarte mulţumit că se îngrijeşte cineva de mine. De altfel, foarte curând am să pot umbla din nou şi voi vedea eu atunci cum stau lucrurile pe aici, zise el, ameninţând-o în glumă pe Pollyanna cu una din cârjele aşezate lângă el.

În ziua aceea se aflau amândoi în bibliotecă.

- De ce susţineţi că sunteţi mulţumit de tot ? Cred că vă prefaceţi, spuse fetiţa cu o mină supărată, privind câinele ce stătea tolănit, încălzindu-se lângă foc. Cred că nu puteţi să jucaţi întotdeauna prea bine jocul meu şi cred că şi dumneavoastră ştiţi asta, sunt sigură.

Figura lui deveni deodată gravă.

- Tocmai de asta am nevoie de tine, fetiţo. Să mă înveţi să-l joc mai bine. Vrei să vii ?

Pollyanna se răsuci mirată spre el :

- Chiar vorbiţi serios, domnule Pendleton ?
- Fireşte, extrem de serios. Am mare nevoie de tine. Vrei să vii ?
- Dar nu pot, domnule Pendleton. Ştiţi foarte bine că nu pot. Eu sunt a mătuşii Polly.

Pe faţa lui apăru dintr-odată o expresie pe care fetiţa n-o putu înţelege. El îşi înălţă cu mândrie capul.

- Nu eşti mai mult a ei decât ... poate totuşi va fi de acord să te lase să stai la mine, adăugă el îmblânzit. Dacă ea ar fi de acord, tu ai vrea ?

Pollyanna părea afundată în gânduri.

- Dar mătuşa Polly a fost aşa de bună cu mine, spuse ea în sfârşit. Ea m-a luat când am rămas singură pe lume şi nu mai aveam pe nimeni să-mi poarte de grijă decât pe doamnele de la Asistență.

Domnul Pendleton se încruntă şi tăcu, însă când vorbi din nou, vocea îi era foarte slabă şi extrem de tristă.

- Pollyanna, cu ani în urmă am iubit mult pe cineva. Nădăjduiam din tot sufletul s-o aduc aici, în casa mea. Îmi imaginam că am fi putut trăi extrem de fericiți împreună pentru tot restul vieții.
- Da, şopti Pollyanna, şi ochii ei arătau o adâncă simpatie pentru interlocutor.
- Însă ... nu s-a putut. N-am adus-o. N-are importanță de ce. Nu mi s-a împlinit dorința ... asta-i tot. De atunci însă, toată casa a rămas un loc pustiu, nu un cămin adevărat. Pentru a avea un cămin adevărat e nevoie de mâna şi inima unei femei sau de prezența unui copil. Vezi tu, Pollyanna, eu nu am avut parte nici de una, nici de alta. Acum, că ți-am mărturisit totul, vrei scumpo, să vii să locuieşti împreună cu mine ?

Pollyanna țâşni în picioare, cu fața radiind :

- Dumneavoastră, domnule Pendleton ... ați spus că în toți anii aceştia care au trecut ați tânjit după mâna şi inima unei femei, nu-i aşa ?
- Da, Pollyanna.
- Oh, cât sunt de mulțumită ! Păi e în regulă atunci. O să puteți să ne luați pe amândouă şi totul va fi extrem de bine, extraordinar.
- Să vă iau pe amândouă ?! repetă încremenit domnul Pendlaton.

Pollyanna însă nu observă nimic.

- Bineînțeles. N-am câştigat-o încă pe mătuşa Polly de partea noastră, dar n-am nici o îndoială că o vom câştiga dacă-i veți spune ce mi-ați spus mie şi, cu siguranță, vom veni amândouă aici.

O expresie de groază țâşni din ochii bolnavului.

- Miss Polly să vină aici ?!

Pollyanna îl privi cu ochi mari.

- Poate vreți dumneavoastră să mergeți la ea. Desigur, casa ei nu e tot atât de frumoasă ca a dumneavoastră, dar e mai aproape de ...
- Pollyanna, ce tot spui, întrebă domnul Pendleton cu blândețe.
- Întrebam unde vom locui, răspunse mirată fetița. Prima dată am crezut că vreți să stăm aici, unde ați dorit ani de-a rândul mâna şi inima mătuşii Polly pentru a vă face un cămin adevărat şi ...

Din gâtlejul domnului Pendleton scăpă un strigăt nearticulat. Ridică mâna ca şi cum ar fi dorit să facă un semn că vrea să vorbească, dar imediat o coborî extrem de agitat.

- Doctorul, domnule, anunță servitoarea.

Pollyanna se ridică în grabă.

John Pendleton îi spuse cu înfigurare :

- Pollyanna, te implor în numele lui Dumnezeu, nu spune nimănui ce-am vorbit noi doi aici. N-ai s-o faci, îmi promiți ? o imploră el, cu voce joasă.
- Firește ! Doar știu că doriți să i-o spuneți personal, răspunse grațioasă Pollyanna.

Simțind cum îl părăsesc toate puterile, John Pendleton recăzu în juilțul său.

- Ei bine, ce s-a întâmplat ? întrebă îngrijorat doctorul, la câteva secunde după ce constată pulsul agitat al bolnavului

Pe buzele lui John Pendleton umbri un surâs enigmatic.

- Cred că am luat o doză prea mare din tonicul dumitale, spuse el încercând să facă haz, fără să-i scape privirea întrebătoare aruncată de doctor în urma fetiței care o și luase cu sprinteneală la picior, de-a lungul aleii principale a castelului.

20

CE ERA MAI SURPRINZĂTOR

De obicei, dumineca dimineața Pollyanna mergea la biserică şi la Şcoala de Duminecă, iar după-masa hoinărea împreună cu Nancy în minunate plimbări. În dumineca următoare vizitei ei la Pendleton Hill ea-şi făcuse acelaşi program, doar că, ieşind de la Şcoala de Duminecă dădu nas în nas cu şareta doctorului Chilton şi, bineînțeles şi cu el în persoană. Zărind-o, el opri caii şi i se adresă :

- Permite-mi să te conduc, Pollyanna. Doresc să-ți vorbesc şi, de altfel, trebuie să-ți mărturisesc că tocmai te căutam, spuse el ajutând-o să urce în şaretă. Domnul Pendleton îți transmite prin mine rugămintea ca, necondiționat, să-i faci o vizită în după-masa aceasta. Mi-a atras atenția că e vorba de ceva extrem de serios.

Pollyanna aprobă cu veselie.

- Oh, da, ştiu . Am să merg.

Doctorul o privi cu mirare.

- Nu ştiu zău dacă ar trebuie să-ți permit să mergi acolo, clipi el din ochi. Am constatat că la ultima vizită l-ai agitat mai degrabă decât să-l calmezi.

Fetița râdea de-a binelea.

- Păi nu din cauza mea era agitat. Mai degrabă vina e a mătuşii Polly.
- A mătuşii tale ? exclamă doctorul întorcându-se brusc spre ea.

Pollyanna se cocoță pe capra şaretei.

- Da, şi e aşa amuzant ... foarte interesant, ca-ntr-un roman. Am ... am să vă povestesc, hotărî ea subit. Domnul Pendleton mi-a spus să nu spun nimănui, dar cred că n-ar avea nimic împotrivă ca dumneavoastră să aflați. De fapt era vorba să nu-i spun mai ales ***ei.***
- ***Ei ?***
- Da, mătuşii Polly şi mi se pare firesc acest lucru, adică să dorească să-i spună chiar el şi nu să afle de la mine. Aşa e întotdeauna cu cei care se iubesc.
- Cei care se iubesc ? întrebă doctorul complet derutat şi caii o luară la galop, stârniți de zmuncitura bruscă a frâului.
- Da, continuă serafică Pollyanna. E c-an romane. Nu ştiam nimic despre asta până nu mi-a povestit Nancy. Ea m-a spus că mătuşa Polly, cu mulți ani în urmă, a avut un logodnic, dar s-au despărțit. La început nici ea nu bănuia cine fusese logodnicul, dar am descoperit noi împreună că nu putea fi altul decât domnul Pendleton. Dumneavoastră ştiați, nu-i aşa ?

Doctorul scăpă hățurile, iar mâinile îi căzură neputincioase pe genunchi.

- Nici vorbă ! Adică ... nu, nu ştiam, zise el, impunându-şi să fie calm.

Văzând că se apropie de castelul Harrington, Pollyannei începu să-i turuie gura:

- Asta-i, şi sunt teribil de mulţumită acum. Lucrurile au decurs perfect, ca de la sine. Domnul Pendleton m-a rugat să mă mut la el pentru totdeauna, însă, bineînţeles că eu n-am vrut s-o părăsesc pe mătuşa Polly, care a fost aşa de generoasă cu mine, lucru pe care i l-am spus. Atunci, el mi-a povestit de dorinţa pe care a avut-o demult de a obţine mâna şi inima unei femei, dar eu mi-am dat seama că această dorinţă mai există încă în inima lui. Asta m-a făcut să mă simt tare fericită deoarece înseamnă că vrea să se împace cu ea şi dacă vrea, totul o să meargă ca pe roate, iar mătuşa Polly şi cu mine o să ne ducem împreună să locuim cu el sau invers, o să vină el să stea cu noi. Problema e că mătuşa Polly n-a aflat încă nimic. N-am stabilit încă toate amănuntele. Bănuiesc că de asta doreşte că mă vadă azi.

Doctorul îşi îndreptă brusc spinarea şi zâmbi.

- Da, înţeleg ... înţeleg foarte bine acum de ce doreşte domnul Pendleton să te vadă, spuse el şi opri şareta în faţa porţii.
- Uite-o pe mătuşa Polly la fereastră, strigă fetiţa, dar după o clipă adăugă : Nu, nu-i acolo, cred că mi s-a părut.

Doctorului Chilton îi dispăru zâmbetul.

- Nu, nu e la fereastră ... acum , zise el.

În după-amiaza aceleiaşi zile, când o primi pe Pollyanna, John Pendleton era de o nervozitate vădită.

- Pollyanna, începu el direct, fără nici o introducere. Toată noaptea m-am chinuit să dezleg şarada ta cu privire la dorinţa pe care eu, de mulţi ani, aş fi avut-o, chipurile, să obţin mâna şi inima lui Miss Polly. N-am reuşit. Te rog pe tine să mă lămureşti. Ce ai vrut să zici cu asta ?
- Păi, am vrut să spun că odinioară v-aţi iubit unul pe altul şi sunt extrem de fericită să constat că dumneavoastră încă o mai iubiţi.
- Ne-am iubit noi, mătuşa ta şi cu mine ?!

Consternarea evidentă din vocea domnului Pendleton o determină pe Pollyanna să-l privească cu ochii mari, de data asta, ea însăşi profund mirată.

- Mie aşa mi-a spus Nancy, domnule Pendleton.

Pe el îl pufni râsul :

- Nu mai spune ? Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi mărturisesc că Nancy a ta s-a înşelat.
- Atunci înseamnă că nu aţi fost logodiţi, întrebă fetiţa, cu o notă tragică în dezamăgirea ei.
- Niciodată !
- Deci lucrurile nu s-au întâmplat ca-n cărţi ?

Fără să-i răspundă, domnul Pendleton privea pe fereastră.

- Vai, ce păcat ! Şi totul părea că merge ca pe roate, suspină Pollyanna, gata să plângă. Tare mi-ar fi plăcut să vin aici cu mătuşa Polly, pentru totdeauna.
- Şi acum nu mai vrei să vii ? o întrebă el fără să se întoarcă.
- Sigur că nu. Eu sunt a mătuşii Polly.

- Înainte de a fi a ei, Pollyanna, ai fost a mamei tale ... Mâna şi inima mamei tale aş fi dorit să le obțin, spuse domnul Pendleton cu o mare amărăciune în voce, întorcându-se de data asta spre fetiță.

- Ale mamei mele ?

- Exact. N-aş fi vrut să ți-o spun dar ... poate e mai bine să ştii, vorbi cu foarte mare greutate domnul Pendleton şi fața lui deveni tot mai palidă.

Pollyanna îl privea țintă cu gura căscată.

- Mama ta mi-a fost nespus de dragă, însă, ea nu m-a iubit. Apoi s-a căsătorit şi a plecat în Vest cu tatăl tău. Abia atunci mi-am dat seama cât de mult o iubeam. Toată lumea a devenit deodată pustie şi plină de tristețe pentru mine ...însă nu doresc să vorbesc despre asta. Cu toate că nu am nici 60 de ani, vezi tu Pollyanna, după atâția ani, am devenit un bătrân posac, morocănos şi dificil. Apoi, deodată, într-o bună zi, la fel ca o prismă dintr-acelea care-ți plac atât de mult, ai apărut tu, fetița mea scumpă. Ai intrat țopăind în viața mea şi mi-ai colorat-o în aur şi purpură cu sinceritatea şi drăgălăşenia ta extrem de plăcută. Am descoperit după o vreme cine eşti şi am crezut că nu vreau să te mai văd. Nu voiam să-mi aminteşti de mama ta. Ştii însă ce s-a întâmplat ? Am simțit că doresc să te am lângă mine şi acum doresc să fii a mea pentru totdeauna. Pollyanna, nu vrei să vii aici, la mine ?

Ochii fetiței se umplură de lacrimi şi îngăimă :

- Dar eu ... Domnule Pendleton, eu ... e vorba de mătuşa Polly ...

Domnul Pendleton o întrerupse cu un gest de nerăbdare.

- Încearcă, te rog, să te gândeşti un pic şi la mine. Crezi că aş mai putea fi mulțumit de ceva fără tine ? De când ai apărut tu, Pollyanna, am simțit că mă pot bucura şi eu un pic de viață. Dacă ... dacă ai vrea să devi fetița mea m-aş bucura de toate lucrurile şi m-aş strădui, scumpo, să te fac nespus de fercită. Nici o dorință de-a ta nu ar rămâne neîmplinită. Sunt bogat şi toți banii mei până la ultimul dolar ar fi doar pentru fericirea ta.

Fetița se simți foarte prost.

- Credeți cumva că aş consimți să risipiți cu mine banii pe care i-ați economisit pentru păgâni ?

Domnul Pendleton roşi, dând să răspundă, dar Pollyanna continuă :

- Pe de altă parte, un om atât de bogat ca dumneavoastră nu are nevoie de mine ca să fie fericit. Făcându-i pe alții fericiți, dându-le de toate, nu puteți să nu fiți şi dumneavoastră fericit, de tot binele pe care-l faceți. Amintiți-vă doar de prismele pe care mi le-ați dat mie şi doamnei Snow, sau de moneda de aur pe care i-ați dăruit-o lui Nancy de ziua ei ...

- Ei bine, hai să lăsăm astea, zise el şi simți cum îi ard obrajii. Nu era de mirare, îşi zise în sinea lui, deoarece până acum numai drept om generos nu fusese luat.

- Fleacuri. Au fost nişte nimicuri, dar chiar şi ele nu mi s-au datorat mie ci ție. Da, da aşa a fost, răspunse el gestului de protest al Pollyannei. Iată, încă un motiv în plus pentru care am nevoie de tine, micuțo, continuă el şi vocea îi deveni tot mai caldă şi mai

rugătoare. Dacă doreşti să joc vreodată jocul mulţumirii, va trebui să locuieşti aici, să am cu cine îl juca.

Pollyanna stătea pe gânduri.

- Mătuşa Polly a fost atât de bună cu mine, începu ea dar fu întreruptă brusc de domnul Pendleton.

Privirea acestuia deveni aspră şi se lăsă dominat de o impetuozitate care făcea de prea multă vreme parte din caracterul său pentru a o putea ignora atât de uşor.

- Nu mă îndoiesc că a fost bună cu tine însă ea nu are nevoie de tine, sunt convins, nici pe jumătate de cât am eu.
- E adevărat, domnule Pendleton. Ea e o fiinţă mulţumită, ştiu asta, dar a avea ...
- Mulţumită !!! îi tăie el vorba, pierzându-şi de tot răbdarea. Pariez pe orice că Miss Polly habar nu are ce înseamnă să fii mulţumit de ceva. Că-şi face întotdeauna datoria, oh, da, asta da ! E o persoană extrem de atentă cu datoriile ei. De multă vreme m-am convins personal de lucrul acesta. Deşi în ultimii 15 – 20 de ani nu pot să afirm că relaţiile dintre noi s-ar fi putut numi prieteneşti ! Însă o cunosc ! Toată lumea o cunoaşte. Nu aparţine cu nimic categoriei de oameni „mulţumiţi", dragă Pollyanna. Nu e capabilă de aşa ceva. Cu toate acestea, te rog din suflet, întreb-o dacă ţi-ar permite să locuieşti aici, la mine. Vezi tu, fetiţo, eu am atâta nevoie de tine.

Pollyanna oftă şi se ridică.

- Bine, am s-o întreb, spuse ea îngândurată. Nu pot să neg că nu mi-ar plăcea să locuiesc aici, domnule Pendleton, însă ... foarte bine, am să-i spun orice ar fi. Sunt foarte mulţumită că ieri, când credeam că aveţi nevoie şi de ea nu i-am spus nimic despre ce am discutat noi doi.
- Aşa e, Pollyanna, a fost bine că nu i-ai spus nimic, zâmbi domnul Pendleton.
- Numai doctorului, i-am spus, însă asta, fireşte, n-are importanţă.
- Doctorului ? Doamne ! strigă alarmat domnul Pendleton. Sper că nu te referi la doctorul Chilton
- Păi da, lui i-am spus. Atunci când a venit să-mi spună că doriţi să mă vedeţi.
- Asta-i bună ! E foarte bună ! zise el, lăsându-se să cadă în jilţ cu putere.

Curiozitatea îl făcu să se ridice din nou.

- Şi doctorul, doctorul Chilton ce a zis ?

Pollyanna medită o clipă.

- Nu-mi aduc prea bine aminte, dar nu cred că a zis mare lucru. Ah, da, mi-a spus că acum înţelege foarte bine de ce doriţi să mă vedeţi.
- Într-adevăr ! exclamă domnul Pendleton, spre mirarea Pollyannei care nu înţelegea de ce râde aşa.

21

O CHESTIUNE TRANŞANTĂ

Când Pollyanna plecă de la domnul Pendleton cerul era foarte întunecat, prevestind parcă apropierea unei furtuni înspăimântătoare. Coborî în grabă dealul, întâlnindu-se la jumătatea drumului cu Nancy care pornise înaintea ei cu o umbrelă. Norii însă, începură să se împrăştie şi furtuna se îndepărtă.

- Cred că se duce înspre Nord, spuse Nancy studiind cerul. Bănuiam eu că aşa va fi, dar Miss Polly a insistat să vin după tine cu umbrela. Era foarte îngrijorată.
- Într-adevăr ? şopti Pollyanna cu ochii la nori.

Simțindu-se jignită Nancy replică :

- Parcă nu mai auzi bine ! Îți spun că mătuşa ta părea extrem de îngrijorată.
- Da, şi Pollyanna-şi aminti brusc de întrebarea pe care promisese că i-o va pune mătuşii ei. N-aş fi vrut să o supăr, Nancy.
- Ba eu am fost mulțumită că era atât de îngrijorată.

Pollyanna se minună :

- Ai fost mulțumită s-o vezi pe mătuşa Polly îngrijorată din cauza mea ? Păi bine, Nancy nu ştii că jocul nu se joacă aşa ? Doar nu e nici un motiv de mulțumire aici.
- În momentul acela nu jucam jocul. Nici prin cap nu mi-a trecut să-l joc atunci. Văd însă că nu pricepi ce înseamnă grija lui Miss Polly pentru tine, spuse Nancy.
- Ce pricep e că s-a îngrijorat şi a fi îngrijorat nu e tocmai plăcut pentru cel care se îngrijorează. Ce altceva poate să însemne ?

Nancy clătină din cap :

- Să-ți spun eu ce înseamnă ! Înseamnă că mătuşa ta începe să semene cu ceilalți oameni în privința sentimentelor. De data asta n-a îmboldit-o datoria.
- Ce tot spui acolo, Nancy ? strigă supărată fetița. Mătuşa Polly îşi îndeplineşte întotdeauna datoria. E o femeie foarte atentă cu datoriile ei.

Fără să vrea şi fără să-şi dea seama, Pollyanna repetă întocmai cuvintele domnului Pendleton.

Nancy pufni în râs.

- Aşa e, ai dreptate. Aşa a fost întotdeuna. Însă de când ai apărut tu aici parcă are ceva în plus.

Pollyanna, cu o mutră serioasă, se încruntă.

Tocmai voiam să te întreb ceva, Nancy. Crezi că mătuşa Polly doreşte mult să mă aibă lângă ea ? Oare mi-ar simți lipsa dacă aş pleca ?

Nancy o măsură lung cu privirea. De mult aştepta întrebarea asta şi într-un fel se temea de ea. Meditase la un mod cinstit de a-i răspunde, fără să o rănească. Însă de azi, când Miss Polly o trimise cu umbrela înaintea fetiței, părerea lui Nancy se schimbase

complet şi era cuprinsă de o mulțumire intensă că poate să-i facă o bucurie acestei inimioare mici, atât de dornică de afecțiune.

- Vrei să ştii dacă Miss Polly doreşte să te aibă lângă ea ? Dacă ți-ar simți lipsa ? exclamă Nancy tulburată. Păi tocmai asta încercam să-ți spun. Cine alta decât ea m-a trimis imediat ce a zărit un mic norişor pe cer, să vin cu umbrela ? Cine alta decât ea m-a pus să-ți duc toate lucrurile de la mansardă la etajul unu, să ai şi tu o cameră frumoasă pe care ți-ai dorit-o atât de mult ? Domnişoară Pollyanna, dacă ar fi să-mi amintesc cum era la început, cum nu putea să suporte ...dar un acces subit de tuse puse capăt la țanc sporovăielii lui Nancy.

- Mai sunt, desigur, şi o serie de fapte mai mici din care reiese cu vârf şi îndesat că ai reuşit s-o îmbuni. De exemplu, povestea cu câinele, cu pisica, felul în care mi se adresează mie, acum – nici nu ştii ce severă era cu mine mai demult – şi câte şi mai câte. Habar n-ai, domnişoară Pollyanna, ce tare i-ai lipsi dacă ai pleca, încheie însuflețită Nancy, încercând să uite periculoasa destăinuire de care fusese la un pas s-o facă. Era foarte bucuroasă că vadă lumina ce cuprinse figura fetiței.

- Ah, Nancy, cât sunt de mulțumită, cât sunt de mulțumită ! Nu poți să ştii ce fericită mă poate face faptul că mătuşa Polly are nevoie de mine. Pentru nimic în lume n-aş mai putea s-o părăsesc acum, zise ea, urcând treptele spre camera ei. De la început am ştiut că o să-mi placă să stau cu mătuşa Polly, însă, nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream ca şi ei să-i placă să mă aibă alături de ea.

Nu era o sarcină prea uşoară să-i aducă la cunoştință domnului Pendleton hotărârea ei. Numai gândindu-se la asta şi o treceau fiorii. Ținea foarte mult la el şi era mâhnită pentru el când îl vedea atât de trist. O mâhnea viața lui pustie care-l făcuse atât de nefericit, cu atât mai mult cu cât pricina fusese chiar mama ei. Îşi imagina casa aceea mare, când stăpânul ei se va însănătoşi. Camerele misterioase, cu parchetul neîngrijit, biroul în neorânduială. I se frângea inima de singurătatea lui. Ar fi dorit să găsească ceva ... În acel moment țâşni drept în picioare şi scoase un strigăt de bucurie la gândul care-i trecuse prin cap.

Cu prima ocazie se înființă în biblioteca întunecoasă a domnului Pendleton. Stăpânul castelului era aşezat în jilț. Rezemându-şi mâinile lui lungi şi slabe pe brațele acestuia, iar câinele stătea tolănit la picioarele lui.

- Hai, spune, Pollyanna, voi putea să joc şi eu jocul mulțumirii cât timp mai am de trăit ? zise el cu delicatețe.

- O, da am găsit ceva minunat pentru dumneavoastră, ceva care vă va face extrem de fericit şi ...

- Cu tine ? întrebă domnul Pendleton cu seriozitate.

- Nu, nu, însă ...

- Pollyanna, nu-i aşa că n-ai venit să-mi spui nu ? o întrerupse el cu emoție în glas.

- Trebuie să spun nu, credeți-mă, domnule Pendleton. Mătuşa Polly ...

- A refuzat să te lase ?

- Păi nici nu i-am cerut voie, bâlbâi stânjenită fetița.

- Pollyanna !!!

Ea închise ochii, neputând suporta privirea tristă şi mâhnită a prietenului ei.

- Nici n-ai întrebat-o ?
- N-am avut puterea s-o fac, şopti ea. Fără să vreau, m-am convins că mătuşa Polly ține mult la mine, şi eu vreau să rămân cu ea, se confesă hotărâtă fetița. Nu vă pute-i imagina cât de bună a fost cu mine şi îmi dau seama că o grămadă de lucruri au început într-adevăr s-o mulțumească. Chiar şi dumneavoastră mi-ați spus aşa. Vai, domnule Pendleton, nu pot s-o părăsesc pe mătuşa Polly.

O tăcere adâncă, tulburată doar de pâlpâitul focului din cămin se aşternu în bibliotecă.

În fine, domnul Pendleton începu să vorbească.

- Da, Pollyanna, înțeleg, şi sunt şi eu de părere că acum nu poți s-o părăseşti. N-am să-ți mai cer asta, spuse el, iar ultimele cuvinte le rosti atât de încet încât Pollyanna de-abia le auzi.
- Ah, dar nu v-am spus încă propunerea mea. Va fi cel mai bun lucru.
- Nu pentru mine, Pollyanna.
- Ba da, domnule Pendleton, chiar pentru dumneavoastră. Mi-ați spus că un cămin poate fi creat doar de mâna şi inima unei femei sau de prezența unui copil. Ei bine, am găsit eu pentru dumneavoastră un copil. Nu de mine e vorba. De un altul.
- Dar eu nu te vreau decât pe tine, replică supărat domnul Pendleton.
- Când veți vedea despre cine este vorba, veți vrea. Sunteți doar atât de bun, atât de generos. Amintiți-vă numai de prisme, de moneda de aur, de banii pe care i-ați adunat pentru păgâni ...
- Sfârşeşte odată cu prostiile astea, Pollyanna, se înfurie el. Ți-am spus de vreo zece ori până acum. N-am strâns bani pentru păgâni, nici o centimă n-am pus la o parte pentru ei de când mă ştiu. Poftim ! Acum ai înțeles ?

O privi, gata să-i înfrunte expresia dezamăgitoare ce i s-ar fi ivit pe față. Spre uimirea lui ceea ce văzu nu era dezamăgire, nici tristețe, ci mirare plină de veselie.

- Ah, bătu ea din palme. Tare mai sunt mulțumită. Adică, o cârmi ea îmbujorată, nu că aş fi mulțumită în ce-i priveşte pe păgâni, vreau să spun doar că nu mă supără foarte tare faptul că nu-i iubiți în mod deosebit. Există o mulțime de doamne care le poartă de grijă. Aş dori ca dumneavoastră să-i purtați de grijă lui Jimmy Bean. Acum am certitudinea că o să-l primiți.
- Să-l primesc ? Pe cine ?
- Pe Jimmy Bean. El va fi prezența copilului care vă va crea căminul. Ce mulțumit are să fie. Săptămâna trecută a trebuit să-i spun că nici doamnele de la Asistența din Vest n-au vrut să-l primească şi să-l crească. Bietul de el, a fost atât de nenorocit. Acum, când o să afle de dumneavoastră, va fi extrem de fericit.
- El va fi, eu însă nu, spuse cu hotărâre domul Pendleton. Asta-i absolut o prostie, Pollyanna.
- Vreți să spuneți că nu-l primiți ?
- Da, întocmai ! Asta vreau să spun.

- Of, dar nici nu bănuiți ce tovărășie plăcută ați avea, şopti fetița aproape plângând. Şi pe deasupra n-o să mai fiți atât de singur dacă Jimmy Bean ar locui cu dumneavoastră. E foarte cuminte, frumos şi inteligent.
- N-am nici o îndoială în ceea ce-l priveşte, dar prefer singurătatea mea, replică domnul Pendleton.

În clipa aceea, Pollyanna îşi aduse aminte de vorbele lui Nancy. Îşi înălță ochii spre el şi spuse cu asprime :

- Poate pentru dumneavoastră un băiețel nu valorează atât de mult cât scheletul ăla pe care-l țineți pe aici, pe undeva. Pentru mine însă valorează mult.
- Un schelet ?!
- Da, mi-a spus mie Nancy că aveți unul într-un dulap
- Ei bravo ! ... ce ... însă brusc, domnul Pendleton izbucni în hohote de râs, iar Pollyanna într-un plâns nervos.

Văzând asta, John Pendleton se opri deîndată şi fața îi deveni serioasă.

- Pollyanna, cred că ai mai multă dreptate decât bănuieşti, spuse el cu blândețe. De fapt, sunt de acord că un băiețel viu, bun şi frumos face mai mult decât scheletul meu ascuns în dulap, însă vezi, noi, oamenii mari, nu suntem întotdeauna dispuşi să facem schimbul. Câteodată, ținem mai mult la scheletele noastre ascunse. Hai, totuşi, mai spune-mi câte ceva despre acest băiețel bun şi frumos.

Îmbunată, Pollyanna prinse ai povesti despre Jimmy Bean. Aerul părea purificat, nu se ştie dacă de râsul domnului Pendleton sau de teribila istorie a lui Jimmy Bean redată de Pollyanna, istorie care reuşi să atingă o inimă gata înduioşată. În orice caz, la plecare, Pollyanna ducea cu ea o invitație la castel pentru sâmbăta următoare adresată lui Jimmy Bean.

- Sunt atât de mulțumită, am convingerea că o să-l iubiți, spuse ea când îşi luă rămas bun. Aş vrea atât de mult ca Jimmy Bean să aibă un cămin şi pe cineva care să țină la el. Mă înțelegeți, nu-i aşa ?

22

O PREDICĂ ŞI NIŞTE LĂZI PENTRU LEMNE

În ziua în care Pollyanna pledase în fața domnului Pendleton cauza lui Jimmy Bean, cucernicul paroh Paul Ford urca dealul şi intra în pădurea Pendleton, nădăjduind ca frumusețea naturii create de Dumnezeu să îmblânzească zbuciumul pe care fiii pământeni ai Domnului îl stârniseră în inima slujitorului său.

Căci inima Sfinției Sale Paul Ford era într-o neagră întristare. Lună de lună, an de an vedea cum starea parohiei sale se înrăutățea şi se părea că orice ar face de-acum înainte nu vor exista decât certuri, bârfe, rea-voință, scandaluri şi invidie. Discutase, pledase, mustrase, trecând chiar cu vederea unele lucruri, rugându-se lui Dumnezeu cu ardoare şi cu sufletul plin de speranță. Astăzi, însă, se vedea în situația de-a recunoaşte că totul mergea înspre mai rău. Doi dintre paracliseri ajunseră la cuțite pentru o pricină de nimic, amplificată de gurile rele. Trei dintre cele mai vajnice colaboratoare ale sale demisionaseră din Asistență din cauza unei scântei de clevetire ce se transformase într-un pârjol distrugător. Un adevărat scandal, provocat de aceleaşi guri rele care suflaseră peste el, întețindu-l. Corul parohiei se risipise datorită unui solo încredințat chipurile unui cântăreț preferat. Până şi Societatea de Activități Creştine se clătina în urma asprelor critici la adresa a doi dintre conducătorii ei. Demisia directorului Şcolii de Duminecă şi încă doi angajați fu picătura care umplu paharul.

Zdrobit de oboseală sufletească, parohul îşi căuta liniştea în pădurea Pendleton

unde putea să se roage în voie şi să mediteze. Odată ajuns sub bolta alcătuită de coroanele falnice ale copacilor, cucernicul Paul Ford privi lucrurile în față. Îşi dădu seama că se atinsese culmile crizei şi trebuie făcut neîntârziat ceva. Întreaga operă a Bisericii lui Isus Christos era pe cale să se prăbuşească. Predicile duminicale, adunările de peste săptămână, ceaiurile misionare, până şi operele de caritate erau din ce în ce mai neglijate. Este adevărat că mai rămăsese un mic grup de lucrători conştiincioşi, însă şi ei parcă o luaseră strâmb, părându-li-se mereu că sunt supravegheați de priviri ostile, şi că gurile rele nu pridideşc de a vorbi despre ce „au văzut cu ochii lor” şi chiar despre ce nu au văzut.

Datorită tuturor acestor cauze, cucernicul paroh era adânc pătruns de convingerea că el, servul Domnului, Biserica, aşezarea şi chiar întreaga creştinătate sufereau şi urmau să sufere din ce în ce mai mult până când ... Ceva trebuie imediat făcut ! Dar ce anume ? Preotul îşi scoase încet din buzunar însemnările pe care şi le făcuse pentru următoarea predică. Le privi încruntat. Pe când reciti pasajele din Biblie pe care intenționa să le discute dumineca viitoare, gura lui luă o expresie plină de severitate :

- Nenorocire vouă, vai vouă, scribi şi farisei fățarnici, voi care jefuiți casele văduvelor, prefăcându-vă adânciți în rugăciune ! Amarnică vă va fi judecata ! Vai vouă, scribi şi farisei fățarnici, care închideți poarte Raiului dinaintea oamenilor ! Voi nu veți pătrunde acolo şi pe cei ce vor să intre îi împiedecați ! Vai vouă, scribi şi farisei fățarnici ! Voi care plătiți vamă pentru mentă, chimion şi smirnă şi uitați ce e mai important din Lege : Dreptatea, Mila şi Credința, iată lucrurile trebuincioase şi nu ceea ce faceți voi !

Era o acuză cumplită. Vocea cucernicului paroh răsuna teribil în tăcerea pădurii. Până şi păsărelele şi veveriţele păreau înspăimântate. Îşi dădu seama, astfel, de efectul cutremurător pe care-l vor avea vorbele sale amenințătoare asupra enoriaşilor săi, dumineca viitoare, în liniştea bisericii. Enoriaşii săi ! Oare chiar trebuie să le citească aceste cuvinte ? Va îndrăzni oare s-o facă ? Era o acuză cumplită, fără a mai pune la socoteală şi propriile sale cuvinte ce aveau s-o însoțească. În rugăciunile lui, ceruse de la Dumnezeu călăuzire şi luminare. Dorea cu sinceritate să găsească argumentul cel mai bun, cu ajutorul căruia să pătrundă în inimile enoriaşilor săi şi să perîntâmpine, astfel, dezastrul. Dar oare asta o fi calea ? Parohul îşi strânse încet hârtiile, punându-le la loc, în buzunar. Oftând din adâncul inimii se lăsă jos la rădăcina unui copac şi-şi acoperi fața cu mâinile. Aşa îl găsi Pollyanna pe când se reîntorcea din vizita la domnul Pendleton.

- Vai, domnule Ford, ce ați pățit ? V-ați rupt cumva vreun picior, un braț sau altceva ? se agită ea.

Preotul îşi lăsă mâinile în jos şi privind-o lung încercă să-i zâmbească.

- Nu, draga mea copilă, nu mi-am rupt nimic. Mă odihneam puțin, atâta tot.
- Dacă-i aşa, mă bucur, zise Pollyanna şi făcu un pas înapoi. Când l-am găsit pe domnul Pendleton aici în pădure, îşi rupsese piciorul. E adevărat că el stătea întins, nu şedea ca dumneavoastră.
- Da, eu stau jos şi nu am nimic stricat, nimic din ce ar putea fi dres de un doctor.

Deşi pronunțase încet ultimele cuvinte, Pollyanna le auzi totuşi. Expresia feței i se schimbă şi ochii ei se umplură de înțelegere şi compătimire.

- Vă înțeleg, aveți necazuri. Adeseori l-am văzut aşa şi pe tata. Aceleaşi suferințe le au toți preoții. Tot felul de greutăți le apasă sufletul.

Cucernicul Paul Ford fu foarte mirat.

- Pollyanna, tatăl tău a fost preot ?
- Da, domnule, nu ați ştiut ? am crezut că toți o ştiu. A fost căsătorit cu sora mătuşii Polly, mama mea.
- Da, înțeleg, însă după cum ştii eu nu sunt de multă vreme aici şi nu cunosc istoria familiei tale.

- Da, domnule , adică vreau să spun, nu, domnule, răspunse Pollyanna zâmbind.

Apoi urmă o lungă tăcere. Preotul stătea tot jos, tot la rădăcina copacului, părând a fi uitat de prezența fetiței. Scosese iar notițele din buzunar, le așeză pe iarbă însă nu le privi ci se uită țintă la o frunză căzută nu departe de el. Nici măcar nu era o frunză frumoasă, ci una veștedă și îngălbenită.

Pe Pollyanna o cuprinse întristarea văzându-l așa.

- Ce zi frumoasă, începu ea cu drăgălășenie.
- Ce zici ? O, da, splendidă.
- Și cu toate că e octombrie nu e deloc rece, și vocea Pollyannei se făcu și mai dulce. Domnul Pendleton și-a făcut foc în cămin. Mi-a mărturisit însă că nu avuse nevoie de el. L-a făcut pentru frumusețea flăcărilor. Îl înveselise. Și mie îmi place teribil să stau în fața căminului și să privesc focul. Dumneavoastră vă place ?

Deși așteptase cu răbdare, Pollyanna nu primi nici un răspuns așa că încercă un alt mijloc.

- Sunteți mulțumit ca preot ?
- Dacă sunt mulțumit ? și cucernicul Paul Ford își ridică fruntea, ce întrebare ciudată ! De ce mă întrebi, fetițo ?
- Doar așa. Știți, aerul dumneavoastră îngrijorat mi-a amintit de tata. Și el era așa câteodată.
- Adevărat ? Vocea lui era blândă, însă nu-și lua ochii de la frunza aceea veștedă.
- Da. Și atunci îi puneam aceeași întrebare.

Preotul zâmbi cu tristețe

- Și el ce-ți răspundea ?
- O, firește că-mi spunea întotdeauna că e mulțumit. Însă adăuga imediat că nici un minut n-ar rămâne preot dacă n-ar exista „textele bucuriei”.
- Ce texte ?

Privirile cucernicului preot se mutară întrebătoare, de la frunza veștedă pe obrazul voios al fetiței.

- Așa le zicea tata, râse ea. În Biblie nu sunt numite așa, firește. Aceste texte sunt cele care încep prin : „În numele Domnului, bucurați-vă !” sau „Fiți mulțumiți întotdeauna”, sau „Dați strigăte de bucurie” și alte asemenea. Le știți dumneavoastră, sunt o mulțime. Odată, când era grozav de trist, tata le-a numărat pe toate. A găsit nici mai mult, nici mai puțin de 800. Toate-ți spun să te bucuri și să fii mulțumit. De asta tata le-a numit „textele bucuriei”.
- O ! Figura preotului părea tulburată. Ochii îi căzură pe bucățica de hârtie din mână și citi : „Nenorocire vouă, vai vouă, scribi și farisei fățarnici”. Deci tatălui tău îi plăceau „textele bucuriei” ? întrebă el încet.
- Da, confirmă Pollyanna. Mi-a spus că din ziua în care le numărase s-a simțit mult mai bine. El zicea că dacă Dumnezeu s-a ostenit să ne repete de 800 de ori să ne bucurăm și să fim mulțumiți, a făcut-o pentru că dorea într-adevăr să ne vadă astfel. Tatăl meu regreta că înainte nu gândise mai des așa. Însă, de atunci, când lucrurile nu mergeau cum trebuie, aceasta constituia pentru el un imbold și un sprijin în situații

grave, cum erau acela când între doamnele de la Asistenţă izbucnea cearta, adică ... nu erau de aceeaşi părere asupra unor lucruri, se corectă la repezeală Pollyanna. Ideea jocului „mulţumirii" i-a venit de la „textele bucuriei". În ziua în care am primit cârjele în locul păpuşii, văzându-mă atât de nefericită, i-a trecut prin cap această idee grozavă.

- Ce fel de joc e acesta ? întrebă preotul.
- Trebuie să găseşti ceva care să te mulţumească în orice situaţie. Vedeţi ? aşa cum v-am spus de întâmplarea cu cârjele. Atunci am început jocul.

Din nou, după obiceiul ei, Pollyanna îşi povesti viaţa acestui om care o asculta numai ochi şi urechi.

După o vreme, cucernicul paroh Ford împreună cu Pollyanna au coborât dealul ţinându-se de mână. Fetiţa exulta de bucurie. Îi făcea o plăcere teribilă să sporovăiască, aşa că preotul nu trebuise să depună mari eforturi pentru a o determina să-i descrie în amănunt faimosul joc al „mulţumirii", sau a o face să vorbească despre un subiect extrem de important pentru el, ca acela al experienţei de misionar al tatălui ei. La poalele dealului, despărţindu-se, fiecare o luă mulţumit înspre acolo unde era aşteptat.

În aceeaşi seară, în camera sa de lucru, parohul Ford stătea dus pe gânduri. Pe biroul lui erau aşezate câteva foi de hârtie cu însemnări pentru predica de dumineca. Alte foi albe aşteptau să fie folosite. Gândul său însă nu era la ce a scris sau la ce mai urma să scrie. Imaginaţia sa îl duse departe într-o mică aşezare din Vest unde trăise un sărman preot misionar, bolnav şi lipsit de mijloace, aproape singur pe lume, care a numărat în Biblie de câte ori îi poruncise Dumnezeu să Stăpânul său să se bucure şi să fie mulţumit.

Apoi, parcă trezindu-se dintr-un vis, cucernicul Paul Ford oftă adânc. Revenise din peregrinarea imaginară şi începu să-şi aranjeze foile albe de hârtie din faţa lui. Începu să scrie : „Din Sfânta Evanghelie să luăm aminte, Matei 13 cu 14 şi 23. Apoi nemulţumit, abandonă iarăşi condeiul şi luă o revistă pe care o citise soţia lui puţin mai înainte. Îşi plimbă ochii de la un articol la altul până când următoarea povestire îi atrase atenţia :

„Într-o dimineaţă un tată îl auzi pe fiul său, Tom, cum refuză să umple coşul cu lemne pentru mama sa. Mai târziu, îl chemă la el şi îi spuse :

- Tom, sunt convins că vei aduce bucuros nişte lemne pentru mama ta.

Fără să comenteze, Tom îndeplini de îndată cele spuse de tatăl său. De ce oare ? Pentru că tatăl său îi arătă că nu se îndoia de faptul că fiul îi va îndeplini dorinţa.

Dacă tatăl i-ar fi spus :

- Du-te şi adu imediat lemnele pentru mama ta. Am auzit cum ai refuzat-o azi dimineaţă. Să-ţi fie ruşine ! în mod sigur lada cu lemne ar fi rămas goală, cât despre Tom ..."

Preotul sări câteva paragrafe. Apoi citi din nou :

„Bărbaţii, dar mai cu seamă femeile, simt nevoia să fie încurajaţi. Cu orice prilej, în loc să pui în evidenţă defectele cuiva, vorbeşte-i de calităţile sale. Încearcă să-l abaţi de pe drumul cel rău deşteptându-i cea mai bună parte a eu-lui său, acela care este capabil de îndrăzneală, înfăptuire şi victorie. O influenţă benefică a unei naturi oneste şi

generoase poate să îmbărbăteze şi să cucerească multe suflete. Acest fel de oameni pot transmite celorlalţi ce este mai nobil în mintea şi în inima lor. Dacă un om este bine intenţionat şi săritor, cel de lângă el va fi şi el, la rândul său, la fel. Dacă cineva ceartă şi critică, i se vor înapoia certurile şi criticele cu vârf şi îndesat. Când pui răul înainte el se află chiar acolo. Dacă însă cauţi cu trudă binele, îl găseşti. Spune-i fiului tău Tom că eşti sigur că el va aduce cu plăcere lemne pentru mama sa şi vei constata că o va face cu bucurie."

Preotul închise revista şi îşi înălţă capul, apoi începu să se plimbe în sus şi în jos prin odăiţa lui. Oftă din rărunchi, şi după o vreme se aşează iarăşi la biroul său.

- Doamne, ajută-mă ! Am s-o fac, murmură el. Am să le spun tuturor „Tom-ilor" mei că sunt sigur că se vor bucura dacă vor umple lada cu lemne. Am să le dau de lucru şi doresc s-o facă din toată inima. În cazul acesta nu vor mai avea timp să privească lăzile de lemne ale aproapelui lor.

Strânse toate însemnările făcute pentru prima predică, le rupse şi le aruncă la gunoi.

În curând creionul îi alergă repede pe foaia de hârtie pe care tăiase cu foarfeca următoarele : Matei 23, 13 cu 14 şi 23.

În dumineca următoare predica cucernicului Paul Ford a fost un apel vibrant la tot ce era mai bun în sufletele enoriaşilor săi. Textul predicii era unul aparţinând celor 800 de texte ale bucuriei pomenite de Pollyanna.

El începea aşa :

„Voi cei drepţi, bucuraţi-vă întru Domnul ! În veci sufletele voastre să salte de bucurie ! Scoateţi strigăte de bucurie, voi ce trăiţi întru dreptate !"

23

ACCIDENTUL

Doamna Snow o rugă pe Pollyanna să treacă pe la doctorul Chilton să-i scrie o rețetă în locul uneia pe care ea o rătăcise. Fetița nu mai văzuse până atunci cabinetul de consultații al doctorului.

- N-am mai fost niciodată pe aici, domnule doctor. Aveți locuința tot aici, nu-i aşa ? Privi ea cu interes în jur.

Doctorul continuă să scrie ceva, dar îi răspunse cu un zâmbet trist.

- Da, însă nu consider locul ăsta un adevărat cămin. Sunt doar nişte încăperi pe care le locuiesc.

Pollyanna îşi clătină capul a înțelegere, iar ochii ei îl priveau cu simpatie.

- Ştiu, oftă ea, e nevoie de inima şi mâna unei femei sau de prezența unui copil ca să existe un cămin adevărat.
- Ce spui ? îşi ridică doctorul mirat capul.
- Aşa mi-a spus domnul Pendleton, confirmă Pollyanna. De ce nu căutați şi dumneavoastră inima şi mâna unei femei ? Sau poate că ar fi mai bine să-l luați pe Jimmy Bean, dacă nu-l primeşte domnul Pendleton.

Doctorul râse mânzeşte.

- Deci aşa ți-a spus domnul Pendleton, că trebuie, pentru a crea un cămin, de inima şi mâna unei femei ? întrebă el distrat.
- Aşa ! De ce nu vă faceți şi dumneavoastră un cămin ?
- De ce nu-mi fac ?
- De ce nu căutați inima şi mâna unei femei ? Ah, era să uit, strigă deodată Pollyanna îmbujorată. Trebuie să vă spun numaidecât. Ştiți că nu pe mătuşa Polly a iubit-o mai demult domnul Pendleton ? Drept urmare nu ne vom mai duce să locuim cu toții la el aşa cum v-am spus ultima dată. M-am înşelat şi sper că nu ați vorbit cu nimeni despre asta, încheie ea cu îngrijorare.
- Nu, Pollyanna, n-am vorbit cu nimeni, spuse doctorul cu un aer ciudat.
- Oh, atunci totul e în regulă, spuse uşurată fetița. Ați fost singura persoană căreia i-am vorbit de lucrurile respective şi, când i-am mărturisit domnului Pendleton că am făcut-o, s-a amuzat teribil sau cel puțin aşa mi s-a părut.
- Aşa deci ?
- Da. Nu voia cu nici un chip să audă şi alții despre un lucru care nu fusese adevărat niciodată. Însă dumneavoastră, domnule doctor, de ce nu încercați să câştigați inima şi mâna unei femei ?

După ce tăcu o vreme, doctorul spuse cu seriozitate :

- Nu e tocmai aşa de simplu cum crezi tu, Pollyanna.

Fetița îşi încreți sprâncenele gânditoare :

- Sunt convinsă că ați reuşi, zise ea hătărâtă.
- Îți mulțumesc ! râse doctorul, apoi adăugă cu seriozitate : Tare mi-e teamă că femeile mai în vârstă decât tine au altă părere şi sunt mai puțin indulgente în ce mă priveşte. Până acum, cel puțin, nici una n-a fost atât de îngăduitoare cu mine.
- Nu cumva vreți să spuneți că ați încercat şi dumneavoastră, ca şi domnul Pendleton, să câştigați inima şi mâna unei femei care nu v-a iubit ? Aşa e ?

Doctorul se ridică.

- Gata, Pollyanna, nu te mai gândi la lucrurile astea, nu-ți mai bate căpuşorul cu problemele altora. Hai, fugi la doamna Snow. I-am scris o rețetă nouă cu denumirea medicamentului şi cum v-a trebui să-l folosească. Mai e şi altceva ?

Pollyanna scutură capul.

- Nu, mulțumesc, domnule doctor, murmură ea, strecurându-se în sala de aşteptare. Aici fața ei se lumină dintr-odată.
- Cel puțin sunt mulțumită că nu ați dorit inima şi mâna mamei mele, îi strigă ea doctorului. La revedere !

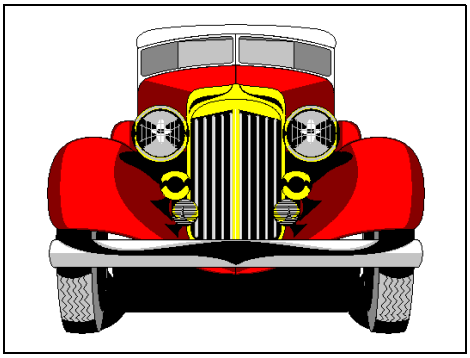

xx

Accidentul avu loc în ultima zi a lunii septembrie. Plecând de la şcoală, Pollyanna traversă drumul la o distanță destul de mare, crezu ea, de un automobil care venea în mare viteză. Nimeni nu a putut relata cum s-a produs coliziunea şi nici cine era de vină. Fapt este că, Pollyanna a fost transportată la orele cinci, fără cunoştință în camera ei de care era aşa de mândră. Aici, mătuşa Polly, palidă şi speriată o dezbrăcă plină de dragoste, ajutată de Nancy care plângea de ți se rupea inima. O aşezară cu multă grijă pe pat şi doctorul Warren fu chemat de urgență.

- Când priveşti figura mătuşii ei, povestea Nancy printre suspine, în grădină lui moş Tom, după ce doctorul intrase în camera tăcută a fetiței, îți dai seama pe loc că nu datoria o face să plângă şi să tremure în halul ăsta. Când îți îndeplineşti doar datoria, moş Tom, nu-ți tremură mâinile şi nici nu-ți curg şiroaie de lacrimi, încercând să îndepărtezi îngerul morții.
- E atât de grav rănită ? întrebă tremurând bătrânul grădinar.
- Nimeni nu ştie nimic încă, suspină Nancy, Stă întinsă în patul ei, micuța, şi e atât de palidă, încât ai putea crede că-i moartă. Miss Polly spune că trăieşte şi ştie ea ce spune deoarece îi ascultă mereu bătăile inimii şi verifică respirația scumpei noastre fetițe, atât de bună, atât de iubită de toți.
- Nu poți să-mi spui, cum s-a întâmplat ? Cine, cum ? întrebă moş Tom şi fața i se crispă de durere.
- Tare aş vrea să ştiu şi eu, moş Tom. Dumnezeu să-l pedepsească pe cel care a

lovit-o. Doamne, când mă gândesc că maşina aia aproape a strivit-o pe scumpa noastră domnişoară Pollyanna. N-am putut suporta niciodată automobilele astea împuțite, iar acum, cu atât mai puțin, nu mai vreau să le văd niciodată în ochi.

- În ce loc e rănită ?
- Nu ştiu prea bine, gemu Nancy, are o rană la cap, dar Miss Polly zice că nu asta e cea mai gravă, ci trebuie că e ceva ***infern.***

Lui Tom îi scăpă un zâmbet.

- Vrei să zici ***intern*** , Nancy. Sigur că datorită acelui blestemat de automobil, totul e un infern, dar nu cred că Miss Polly a zis aşa ceva despre rană.
- Ei ! Nu prea ştiu eu toate expresiile, dar nu am stare până nu iese doctorul din camera ei. Mi-aş dori să am ceva greu de făcut, o spălătură mare sau aşa ceva, ca să nu mă tot gândesc. Of, vai de capul nostru, se lamentă ea îndepărtându-se.

Mare lucru nu avu Nancy a-i spune lui moş Tom după plecarea doctorului.

- Oasele fetiței se pare că nu sunt rupte, iar rana de la cap nu e cine ştie ce. Cu toate astea, doctorul părea extrem de îngrijorat. Clătina din cap şi zicea că doar cu timpul se va vedea ce punct a fost atins. După ce a plecat, Miss Polly era şi mai palidă şi mai îndurerată. Micuța bolnăvioară încă nu şi-a recăpătat cunoştința, dar pare că doarme liniştită. A fost angajată o infirmieră profesionistă care urmează să sosească în acea seară.

Cam atât a putut Nancy să-i spună lui moş Tom înainte de a intra plângând în bucătărie.

Pollyanna deschise ochii abia a doua zi după-amiază şi-şi dădu, cu adevărat, seama unde se află.

- Mătuşă Polly, ce s-a întâmplat ? De ce e ziuă acum ? De ce sunt în pat ? Ce-i cu mine, mătuşă Polly ? Nu pot să mă scol, gemu ea, recăzând înapoi pe perne după o nouă tentativă de a se ridica.
- Nu, draga mea, încă nu te poți scula, îi spuse Miss Polly plângând încet.
- De ce ? Ce mi s-a întâmplat ? De ce nu mă pot ridica ?

Miss Polly puse o întrebare infirmierei îmbrăcate în alb ce stătea ferită de privirea Pollyannei, departe, lângă fereastră.

- Puteți să-i spuneți, şoptiră buzele tinerei femei.

Miss Polly tuşi, îşi drese glasul, înghiți în sec, de parcă ceva o împiedeca să vorbească.

- Aseară ai fost lovită de o maşină. Nu trebuie să te alarmezi şi nici să te mai gândeşti la asta. Nu trebuie decât să dormi şi să te odihneşti.
- Am fost lovită ? Da, da ... fugeam ; ochii fetiței erau tulburi, şi ducându-şi mâna la cap întrebă : Sunt bandajată şi mă doare ?
- Da, scumpo, dar acum te rog nu te mai preocupa de asta şi încearcă să te odihneşti.
- Mătuşă Polly, mă simt ... nici nu ştiu cum să spun, nu mi-e foarte rău. Doar picioarele parcă nu sunt ale mele, e ca şi cum nu le-aş mai avea.

Sculându-se, Miss Polly aruncă o privire disperată spre infirmieră şi se îndreptă spre fereastră.

- Hai să-ți spun eu acum ce e, începu pe un ton glumeț infirmiera. Era de altfel timpul să ne cunoaştem aşa că am să mă prezint singură. Mă numesc domnişoara Hunt şi am să te îngrijesc împreună cu mătuşa ta. Primul lucru pe care am să te rog să-l faci de dragul amândurora e să înghiți acum pastilele astea mici şi albe.

Ochii fetiței priveau înspăimântați.

- De multă vreme nu mai trebuie să aibă cineva grijă de mine. Vreau să mă ridic cât mai repede. Ştiți, eu merg la şcoală. Oare voi putea să merg mâine ?

De la fereastra unde stătea Miss Polly se auzi un geamăt înăbuşit.

- Mâine ? zâmbi infirmiera. Domnişoară Pollyanna, eu cred că nu vei putea ieşi din casă atât de curând. Vrei să fi drăguță acum să înghiți pastilele astea ? Vom vedea după aceea cum te vei simții.

- Bine ! Dar în cazul ăsta voi merge la şcoală cel târziu poimâine. Ştiți doar, vin examenele !

Mai vorbi puțin despre şcoală, de maşina aceea urâcioasă care-i tăiase calea, de durerile de cap, dar încet, încet, vocea i se diminuă. Mai apoi încetă cu totul sub influența somniferelor înghițite şi adormi în cele din urmă.

24

JOHN PENDLETON

Sărmana Pollyanna nu s-a dus la şcoală nici a doua zi, nici în zilele următoare însă nu-şi dădea seama de asta. Doar din când în când, când îşi recăpăta luciditatea punea întrebări la care nimeni nu ştia să-i răspundă. De fapt, fetiței nu-i revenise întreaga cunoştință aproape o săptămână. La sfârşitul acesteia însă, când în fine, îi scăzu febra, îi dispărură frisoanele şi durerile i se diminuaseră, îşi recăpătă şi isteţimea. Află din nou toate prin câte trecuse.

- Deci sunt rănită, nu bolnavă ? întrebă ea oftând. Ei bine, în cazul ăsta, sunt mulţumită.
- Mulţumită, Pollyanna ? spuse uimită Miss Polly care se afla lângă patul ei.
- Sigur că da. Asta înseamnă că am picioarele rupte, ca domnul Pendleton şi nu voi fi toată viaţa o invalidă ca doamna Snow. Picioarele rupte se vindecă, însă invalizii rămân invalizi.

Niciodată Miss Polly nu afirmase că ea ar avea picioarele rupte. Se ridică repede şi se îndreptă spre o măsuţă din celălalt colţ al camerei. Acolo îşi făcu de lucru, prefăcându-se că pune ordine printre obiectele pe care le lua doar în mână şi apoi le punea la loc, încercând să-şi mascheze emoţia, fapt ce nu se potrivea cu felul ei de a fi de odinioară. Avea figura palidă şi tristă.

Pollyanna stătea lungită în patul ei, fără să se mişte, privind razele colorate ce jucau pe tavan şi care proveneau de la prismele atârnate la geam.

- Mai sunt mulţumită şi pentru faptul că nu am scarlatină. M-ar face să arăt mai groaznic decât cu pistrui ! Apoi, sunt, de asemenea mulţumită că n-am tuse măgărească. Am avut şi ştiu cât poate fi de îngrozitor. Sunt mulţumită că nu am apendicită sau pojar pentru că sunt molipsitoare. Cel puţin de pojar sunt sigură că este molipsitor şi dacă aş avea n-ai putea sta lângă mine.
- Se pare că eşti mulţumită de multe lucruri, draga mea, spuse cu blândeţe Miss Polly, ducându-şi mâna la gât ca şi cum ar fi stânjenit-o gulerul.

Pollyanna răspunse zâmbind :

- Da, să ştii că m-am gândit la aceste lucruri de multe ori în timp ce priveam curcubeiele. Îmi plac atât de mult curcubeiele. Sunt foarte mulţumită că domnul Pendleton s-a gândit să-mi trimită prismele ! Mai am încă o groază de lucruri de care sunt mulţumită, pe care nu ţi le-am spus încă. Curios, dar simt că sunt mulţumită şi de faptul că am fost rănită.
- Pollyanna ?!

Întorcându-şi ochii at de grăitori înspre mătuşa ei, Pollyanna zâmbi iarăşi.

- Ştii, de când sunt rănită mi-ai spus de multe ori ***draga mea***. Altă dată nu-mi spuneai aşa. Îmi place foarte mult ca ai mei, cei pe care îi iubesc şi eu, firește, să-mi zică „draga mea”. Câteva doamne de la Asistență îmi spuneau adeseori aşa. Era frumos din partea lor, dar nu atât de bine ca acuma, deoarece ele nu erau ale mele aşa cum eşti tu. Oh, mătuşă Polly, ce mulțumită sunt că eşti a mea.

Miss Polly nu zise nimic, dar duse din nou mâna la gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Ieşi repede pe uşa deschisă de infirmiera care tocmai intra.

În aceeaşi zi, Nancy, cu ochii cât cepele, fugi în grajd unde bătrânul Tom curăța nişte hamuri.

- Moş Tom, moş Tom, ghici ce s-a întâmplat ? N-ai s-o nimereşti nici peste un veac.
- Păi atunci nici nu are rost să încerc, spuse bătrânul, mai ales ținând seama că mai am doar vreo 10 ani de trăit. Deci, ai face bine să-mi spui despre ce este vorba.
- Bine, treacă de la mine. Cine crezi că e acum în salon cu Miss Polly ? Hai, zi, cine ?
- Habar n-am. S-ar putea să nu fie nimeni !
- Ba da, e cineva şi acel cineva e ... e ... domnul Pendleton.
- Eşti pusă pe glume, Nancy ?
- Zău că nu glumesc deloc. Chiar eu i-am deschis când a intrat cu cârjele. Trăsura, poți s-o vezi, îl aşteaptă la poartă. Cine ar crede că omul acela posac, care nu schimbă o vorbă cu nimeni, vorbeşte acum cu stăpâna în salon ! Ce zici de minunea asta, moş Tom ?
- Ei şi ce ? răspunse Tom cu arțag.

Nancy îl privi cam disprețuitoare.

- Parcă n-ai şti mai bine decât mine despre ce este vorba ?
- Poftim ?
- Hai, nu mai face pe neştiutorul, moş Tom, zise ea supărată, tocmai dumneata care m-ai pus pe drumul cel bun.
- Ce tot îndrugi ?

Nancy se uită prin uşa grajdului şi apoi se apropie de moş Tom.

- Păi nu mi-ai spus dumneata că Miss Polly a fost logodită odată, de mult ? Ei iată că am dovedit că 2 şi cu 2 fac 4. Dar, de fapt, fac 5 şi în final nu mai fac 4.

Moş Tom îşi văzu nepăsător de lucru.

- Ar fi foarte bine dacă ai vorbi să te înțeleagă lumea. Nu m-am priceput niciodată să dezleg şarade.
- E chiar o şaradă ?! Nu vrei s-o dezlegi ? Am aflat că odată, Miss Polly şi cu el au fost îndrăgostiți.
- Miss Polly şi domnul Pendleton ?! strigă moş Tom ridicându-se brusc.
- Stai ! Acum ştiu că nu-i adevărat. El a iubit-o pe mama scumpei noastre fetițe şi că ar fi dorit ... dar asta nu este treaba noastră, spuse ea răstit, amintindu-şi la timp că-i promisese Pollyannei că nu va divulga nimănui propunerea pe care i-o făcuse domnul Pendleton de a se muta definitiv la el. Şi cu câți am vorbit, toți au spus că ei se

duşmănesc de mulţi ani, mai cu seamă Miss Polly îl urăşte mai tare, deoarece gurile rele le asociaseră numele într-o „combinaţie”, deşi ea la vremea respectivă avea doar 18 sau 20 de ani.

- Ah, îmi amintesc, zise Tom. Povestea s-a petrecut la vreo câţiva ani după ce Miss Jennie , sora lui Miss Polly, refuzase propunerea domnului Pendleton şi se măritase cu tânărul preot misionar John Whittier. Lui Miss Polly i-a fost milă atunci şi s-a purtat frumos cu el, mai ales că-l ura la culme pe preotul care-i răpise sora ei dragă şi o dusese la capătul lumii. Desigur, lumea a început să bârfească, susţinând că se dă în vânt după el,
- Să se dea Miss Polly în vânt după aşa un om ? se înfurie Nancy. Ce tâmpenie şi câtă răutate.
- Totuşi, aşa se clevetea şi fireşte că nici o tânără domnişoară nu poate suporta asemenea vorbe mincinoase. Taman pe vremea aceea a apărut şi persoana pe care a iubit-o cu adevărat. Nu ştiu de ce s-a certat cu el şi, ca urmare, s-a închis precum o stridie în cochilia ei, nemai dorind să aibă de a face cu nimeni. Inima ei se prefăcu în piatră.
- Da, da, ştiu. Am auzit povestindu-se despre toate aceste lucruri şi ăsta-i motivul pentru care am rămas împietrită şi aşa de fără de putere, încât aş fi putut fi trântită la pământ de o pană, când l-am văzut pe domnul Pendleton la uşă. El, cu care Miss Polly nu mai stătuse de vorbă de atâţia ani ?! L-am poftit în salon şi apoi am plecat să-l anunţ stăpânei.
- Şi ea ce a spus ? întrebă moş Tom cu sufletul la gură.
- Nimic, la început. A stat atât de nemişcată încât mi-a făcut impresia că nu a auzit nimic şi eram pe cale să-i repet, când deodată mi-a replicat foarte calm : „Comunică-i te rog, domnului Pendleton, că am să-l primesc deîndată.” M-am întors cu răspunsul şi apoi am venit fuga să-ţi povestesc tot, încheie Nancy privind din nou spre castel.
- Hâmm! Mormăi Tom apucându-se iar de treabă.

Domnul Pendleton nu aşteptă mult în salonul de ceremonii al castelului Harrington, deoarece un mers plin de vioiciune anunţă venirea lui Miss Polly. El făcu o tentativă de a se ridica, însă Miss Polly îl opri cu un gest scurt. Cu toate acestea nu-i întinse mâna iar trăsăturile feţei sale exprimau răceală.

- Am venit să mă interesez cum îi merge ... Pollyannei, zise el cu adâncă emoţie în glas.
- Mulţumesc, dar din păcate situaţia este neschimbată, răspunse Miss Polly.
- Asta ce înseamnă ? N-aţi putea să-mi descrieţi mai exact starea în care se află ? întrebă el cu o voce gravă.

O clipă figura lui Miss Polly fu invadată de o durere acută.

- Nu pot, aş da orice dar nu pot.
- Cu alte cuvinte, doriţi să spuneţi că nu ştiţi ce are ?
- Da.
- Dar ce spune doctorul ?

- Însuşi doctorul Warren nu pricepe nimic. I-am scris unui specialist din New-York şi acesta va veni să o consulte cât mai curând.
- Ce răni anume s-au constatat ?
- O rană superficială la cap, vreo două contuzii şi o traumă la coloana vertebrală care se pare că a provocat paralizia picioarelor.

Domnul Pendleton gemu de durere, tăcu o vreme, apoi, cu o voce răguşită întrebă din nou :

- Cum reacţionează Pollyanna la nenorocirea care i s-a întâmplat ? Ce spune ?
- Nu e conştientă de gravitatea situaţiei, iar eu nu am puterea să i-o spun.
- Sărmanul copil nu bănuieşte nimic ?

Miss Polly repetă iar gestul, devenit în ultimul timp familiar, acela de aş duce mâna la gât.

- Ştie că nu poate să-şi mişte picioarele, dar cred că-i sunt rupte. Mereu spune că e mulţumită că are picioarele rupte ca dumneavoastră şi că nu e invalidă ca doamna Snow, deoarece picioarele rupte se pot vindeca, însă o paralizie, nu. Ciripeşte într-una, draga de ea, iar mie îmi vine ... să mor.

Printre lacrimile care-i umplură ochii şi i se scurgeau pe faţă, domnul Pendlleton observă trăsăturile schimbate ale lui Miss Polly, ele exprimau o durere profundă. Fără voia lui, îşi reaminti de ziua în care îi ceruse Pollyannei să vină să stea cu el pentru totdeauna şi de răspunsul fetiţei - „Nu pot pentru nimic în lume s-o părăsesc acum pe mătuşa Polly". Această amintire, îl răscoli şi când se simţi în putere pentru a vorbi, întrebă cu blândeţe.

- Ştiţi, domnişoară Harrington, că am încercat s-o determin pe Pollyanna să vină să locuiască la mine ?
- Pollyanna să locuiască la dumneavoastră ?

Domnul Pendleton tresări la auzul tonului aspru al glasului ei, dar continuă calm:

- Da. Intenţionam s-o adopt legal şi, bineînţeles, să devină moştenitoarea mea.

Miss Polly se îmblânzi un pic. Îşi dădu seama imediat ce viitor strălucitor i-ar fi deschis Pollyannei această adopţiune şi se întrebă dacă fetiţa era suficient de matură spre a fi tentată de poziţia şi marea avere a domnului Pendleton.

- O iubesc mult pe Pollyanna, continuă domnul Pendleton. O iubesc pentru ea însăşi şi pentru mama ei. Doresc cu orice preţ s-o învălui pe Pollyanna cu imensa iubire pe care o port, de 25 de ani, în inima mea.

Iubire ?! Miss Polly îşi aminti brusc cum o tratase ea pe fetiţă la început şi parcă auzi cuvintele Pollyannei din acea dimineaţă : „Îmi place atât de mult să mi se spună ***draga mea*** de către ai mei". Acestui sufleţel însetat de iubire i se oferise deci, dragostea unui bărbat matur păstrată în sufletul lui cu sfinţenie timp de 25 de ani. În mod sigur o ispitise. Cu inima sfâşiată, Miss Polly îşi dădu seama de lucrul acesta şi mai înţelese ceva : cât de pustie şi sumbră va fi viaţa ei de acum înainte, fără Pollyanna.

- Şi ce răspuns v-a dat ea ? întrebă Miss Polly

Dincolo de vocea ei aspră, domnul Pendleton îi ghici îngrijorarea şi emoţia

profundă care puseră stăpânire pe ea. Răspunse cu tristețe :

- A refuzat să vă părăsească. Micuța mi-a spus că ați fost atât de bună cu ea încât doreşte să rămână cu dumneavoastră şi a mai adăugat că este sigură că şi dumneavoastră aveți nevoie de ea, zise el, ridicându-se şi îndreptându-se încet spre uşă, fără a-i mai arunca vreo privire lui Miss Polly.

Auzi însă în spate un mers vioi şi o mână tremurătoare îl atinse :

- Când va sosi specialistul şi se va pronunța în ceea ce o priveşte pe Pollyanna, am să vă anunț numaidecât. La revedere domnule Pendleton şi vă sunt recunoscătoare pentru vizita dumneavoastră. Pollyanna va fi şi ea foarte mulțumită când va afla, îi spuse Miss Polly simțind o înduioşare profundă.

25

JOCUL RĂMÂNE SUSPENDAT

În ziua următoare, Miss Polly începu s-o pregătească pe Pollyanna pentru vizita medicului specialist din New-York. Vorbindu-i cu blândeţe.

.- Draga mea fetiţă, m-am decis ca împreună cu doctorul Warren să te mai consulte şi un alt doctor. Sper ca el să poată găsi ceva care te-ar putea vindeca mai repede.

Faţa Pollyannei fu luminată de o rază de bucurie.

- Doctorul Chilton ? Vai mătuşă Polly, îmi doream atât de mult să-l văd. Am vrut tot timpul să-ţi spun, dar n-am avut curaj din cauza zilei aceleia când ai fost văzută de el în salonul de vară. Îţi aminteşti ce supărată ai fost atunci ? Acum sunt fericită că te-ai gândit să-l aduci să mă consulte.

Miss Polly se făcu palidă, apoi se înroşi şi iar deveni palidă. Când începu să vorbească, era evident că făcea mari eforturi să aibă un ton neutru.

- Oh, nu, draga mea ! Nu m-am gândit la doctorul Chilton, ci la o celebritate, un medic specialist din New-York, expert în cazuri asemănătoare cu al tău, copila mea scumpă.

Faţa Pollyannei se înnegură.

- Cred că specialistul ăsta nu ştie nici pe jumătate cât ştie doctorul Chilton.
- Ba ştie mult mai multe, sunt convinsă de asta, fetiţa mea dragă.
- Dar doctorul Chilton l-a îngrijit şi pe domnul Pendleton şi i-a reparat picioarele, mătuşă Polly. Dacă nu te supără prea tare, aş dori din inimă să-l văd pe doctorul Chilton. Aş vrea mult să vină şi el.

Miss Polly nu fu în stare să-i răspundă pe loc, dar apoi o luă cu binişorul :

- Vezi, scumpo, tocmai asta e, că mă supără foarte tare. Am să fac tot ce pot pentru tine, însă, trebuie să ştii că, din motive pe care nu pot să le discut cu tine, doctorul Chilton nu poate să vină aici. Pe de altă parte, te rog să mă crezi, nici n-ar putea să te trateze la fel de bine ca specialistul care vine mâine de la New-York.

Pollyanna nu era însă convinsă.

- Of, mătuşă Polly, dacă l-ai iubi şi tu pe doctorul Chilton ...
- Ce vrei să spui, fetițo ? ... Miss Polly vorbise cu asprime de data asta şi avea obrazul îmbujorat.
- Vroiam să zic că dacă l-ai iubi un pic şi pe doctorul Chilton nu doar pe celălalt. O persoană care ți-e dragă poate să-ți facă mult bine, iar eu țin mult la el.

Exact atunci intră infirmiera, în cameră, spre marea uşurare a lui Miss Polly, care se ridică să plece.

- Pollyanna, îmi pare rău, spuse ea puțin cam sec, dar trebuie să mă laşi pe mine să hotărăsc în problemele acestea. De altfel, totul este aranjat. Specialistul de la New-York soseşte mâine.

Însă ... nu fu tocmai aşa. Celebrul doctor de la New-York nu apăru „mâine". O telegramă de ultimă oră anunță întârzierea pe motive de boală, a însuşi specialistului. Acest fapt o determină pa Pollyanna să o roage din nou pe mătuşa ei să-l înlocuiască pe doctorul străin cu doctorul Chilton, fapt ce i se părea mult mai normal, după convingerea ei

Miss Polly, la fel ca înainte, clătină din cap şi, mângâind-o spuse hotărâtă :

- Nu, drăguțo !

Mai adăugă că este gata să facă orice pentru ea, în afară de această dorință pe care nu i-o poate îndeplini.

Într-adevăr, în zilele următoare, Miss Polly încercă să facă tot de-i stătea în putință „în afară de aceasta", pentru a o face mulțumită pe scumpa ei nepoată.

- N-aş fi crezut niciodată una ca asta, îi spunea într-o dimineață Nancy lui moş Tom, nu există nici un moment al zilei în care Miss Polly să nu se străduiască să-i facă pe plac bietei noastre fetițe. Lăsă să intre la ea în cameră cățelul şi pisica, ea, care în urmă cu o săptămână n-ar fi admis nici în ruptul capului ca Fluffy şi Bluffy să urce scările în casă. Acum au voie să se cațere şi în pat dacă aşa-i place domnişoarei Pollyanna. Neştiind ce să mai facă, s-o mai distreze, atârnă cu mâna ei prismele de cristal la fereastră, pentru „dansul curcubeului", cum îi spune scumpa noastră fetiță. De trei ori l-a trimis pe Timothy la florăria Cobb să aducă flori proaspete. Ca să nu mai vorbim de altele. Alaltăieri, de pildă, ce să vezi minune, am găsit-o şezând pe un scaun lângă pat, iar infirmiera o pieptăna frumos şi-i aranja buclele, spre marea bucurie a domnişoarei Pollynna ai cărei ochi străluceau de mulțumire. De atunci, e zilnic frumos pieptănată pentru că aşa-i place nepoatei ei.

Moş Tom scoase un fel de mârâit ...

- Păi, cred că nu pierde nimic Miss Polly dacă acum îşi poartă părul aranjat în bucle, comentă el scurt.
- Bineînțeles că nu. E şi ea în rândul lumii şi e chiar foarte arătoasă.
- Ai văzut, Nancy, se hlizi moş Tom, îți aminteşti când ți-am spus că a fost frumoasă şi că dacă ar vrea ar mai putea fi din nou ?

Nancy ridică din umeri :

- Nu zic că e nemaipomenit de frumoasă acum, vreau doar să spun că s-a schimbat mult de când poartă funde şi dantele pentru a-i face plăcere lui Pollyanna.

- De câte ori ți-am spus că nu e bătrână ?

Nancy izbucni în râs.

- Ei bine, înainte de a veni fetița, chiar dacă nu era bătrână, reuşea teribil să pară. Hai spune-mi, moş Tom, cine a fost logodnicul ei ? N-am putut să aflu.
- Zău ?! replică bătrânul cu o grimasă vicleană. Apoi ... de la mine în nici un caz nu o să afli.
- Of, te rog, moş Tom, spune-mi cine a fost ! Hai, ştii doar că aş putea-o afla de la o mulțime de oameni care cunosc povestea ...
- Tot ce se poate, însă eu unul n-am să-ți satisfac curiozitatea. Cum îi merge copilei ? întrebă el deodată şi lumina din ochi i se stinse.

Nancy clătină din cap şi tristețea i se citi pe față.

- E la fel, moş Tom. Nu face nici un progres. Stă culcată, doarme, vorbeşte, încercând să surâdă şi să fie mulțumită când vede luna şi soarele, de te cuprinde plânsul. Ştii, ăsta e jocul ei.
- Dumnezeu s-o binecuvânteze, şopti înduioşat moş Tom.
- Ți-a vorbit şi dumitale de jocul acela, nu-i aşa ?
- Da, aşa e. Mai demult, şovăi o clipă bătrânul grădinar apoi continuă cu o voce firavă : Mă plângeam odată că sunt gârbovit şi mă dor toate celea. Şi ce crezi că mi-a răspuns ?
- Nu ştiu. Nu-mi dau seama ce te-ar putea bucura într-o aşa situație.
- Ea însă şi-a dat seama. Mi-a spus că pot fi mulțumit că fiind gârbovit, nu e nevoie să mă aplec prea tare să ajung la straturile mele din grădină.
- Aşa e, şi la urma urmei, nici nu mă mir, ar fi trebuit să-mi dau şi eu seama. Doar am jucat împreună jocul ăsta, chiar din clipa în care a sosit aici, deoarece nu avea pe nimeni cu cine să-l joace. De Miss Polly nici nu încăpea vorba atunci.
- Cu Miss Polly ?

Nancy râse.

- Văd că nici dumneata nu ai o părere mai bună despre stăpâna noastră decât mine.

Bătrânul grădinar se încruntă şi replică plin de demnitate.

- Te înşeli, doream să spun că ... pentru dumneaei acest joc ar fi fost foarte greu.
- Hâmm, cred şi eu că i-ar fi fost greu atunci, însă acum mi se pare că îi e uşor. Stăpâna noastră e în stare să facă orice, chiar să joace şi jocul ăsta.
- Nu i-a vorbit copila niciodată despre el ? Doar ea îl explica tuturor. De când e bolnavă, mulți mi-au spus asta.
- Păi, micuța nu putea să o facă deoarece Miss Polly i-a interzis să vorbească despre tatăl ei. Din moment ce el o învățase jocul, ar fi fost inevitabil să nu-i pomenească numele.
- Da, înțeleg ... înțeleg. Miss Polly nu l-a putut ierta pe preotul misionar că i-a luat sora iubită, pe Miss Jennie. Da, înțeleg, a fost o poveste tare tristă, oftă el şi se îndepărtă, parcă mai gârbovit ca de obicei.
- Aşa este, şopti la rândul ei Nancy, intrând înapoi în bucătărie.

Zilele de aşteptatre trecură greu pentru toți. Infirmiera încerca să pară veselă, dar din ochii ei se putea citi îngrijorarea. Doctorul Warren nu-şi putea masca preocuparea şi nerăbdarea. Miss Polly vorbea puțin, iar buclele frumoase care-i încununau fruntea şi dantelele fine care-i acopereau gâtul nu-i puteau ascunde paloarea şi oboseala figurii ei chinuite. Iar Pollyanna mângâia capul pisicuței, alinta cățelul, privea florile, mânca fructele şi jeleurile aduse special pentru ea şi răspundea prietenește nenumăratelor scrisori de afectuos interes pe care le primea zilnic de pretutindeni. Cu toată îngrijirea acordată, Pollyanna slăbea vizibil şi devenea din ce în ce mai palidă, iar febrilitatea mâinilor ei contrasta tot mai evident cu imobilitatea totală a picioarelor, atât de sprintene altădată, şi care acum, stătau rigide sub plapumă.

Cât priveşte jocul ... Pollyanna îi spunea lui Nancy cât de mulțumită va fi când va putea merge iar la şcoală, la doamna Snow şi mai cu seamă la domnul Pendleton, apoi ce bucuroasă va fi când se va plimba iar cu doctorul Chilton în şareta lui, toate acestea însă când se va face bine ... mai încolo ... nu neapărat acum.

Nancy îşi dădea şi ea seama că nu acum ... şi plângea în hohote când era singură.

26

O UŞĂ ÎNTREDESCHSĂ

După o săptămână sosi, în sfârşit, specialistul, doctorul Mead. Era un bărbat înalt şi puternic, cu ochii blânzi, cenuşii şi avea un zâmbet vesel.

Pollyannei îi plăcu pe loc.

- Semănaţi perfect cu doctorul meu, îi spuse ea prietenos.
- Cu doctorul tău, întrebă mirat doctorul Mead privindu-l pe doctorul Warren care stătea mai încolo de vorbă cu infirmiera. Acesta era scund, avea ochi negri şi o barbă neagră, ascuţită şi deasă.
- Oh, nu e acesta doctorul meu, surâse Pollyanna înţelegându-i nedumerirea. Doctorul Warren este doctorul mătuşii mele. Doctorul meu este doctorul Clinton.
- Aha ! exclamă doctorul Mead cu un ton ciudat, aţintind-o cu privirea pe Miss Polly care se retrase, brusc, înbujorată spre fereastră.
- Aşa e, continuă după o scurtă şovăială Pollyanna, cu sinceritatea ei obişnuită. Vreau să ştiţi că, deşi eu am vrut tot timpul să mă vadă doctorul Chilton, mătuşa Polly a ţinut neapărat să veniţi dumneavoastră. Ea spune că vă pricepeţi mai bine decât el în ce priveşte picioarele mele, pentru că aveţi o mai mare experienţă şi că, pe deasupra, aceasta este specialitatea dumneavoastră şi că, firește, aşa stând lucrurile, voi fi foarte mulţumită să mă îngrijiţi dumneavoastră. E adevărat ?

Doctorul avu o expresie ciudată pe care Pollyanna nu şi-o putea explica.

- Numai timpul ne va ajuta, copila mea, spuse el domol, apoi se întoarse grav spre doctorul Warren care tocmai se apropia de pat.

Mai târziu toţi au dat vina pe pisică. În mod sigur că era aşa. Dacă Fluffy nu şi-ar fi frecat lăbuţele şi botul de uşa camerei Pollyannei, uşă care rămăsese întredeschisă, atunci aceasta nu s-ar fi deschis mai tare şi Pollyanna n-ar fi auzit ţipătul deznădăjduit al lui Miss Polly.

- Aşa ceva nu se poate !! Domnule doctor ... nu, nu. Doamne Dumnezeule !!! Doar nu vreţi să spuneţi că fetiţa mea nu va mai putea umbla niciodată ?!

Apoi urmă o confuzie teribilă. Din camera alăturată se auzi glăsciorul îngrozit al Pollyannei :

- Mătuşă Polly ! Mătuşă Polly !!!

Aceasta zări uşa întredeschisă şi pricepu că vorbele ei înfricoşate au fost auzite de fetiţă. Scoţând un ţipăt înnăbuşit leşină pentru prima dată în viaţa ei.

Infirmiera ţipă şi ea.

- Fetiţa ! A auzit ! şi fugi tremurând în camera fetiţei, în vreme ce doctorii

rămăseseră lângă Miss Polly. Doctorul Mead o ridică de jos, în timp ce doctorul Warren îl asista neputincios.

Abia după ce Pollyanna începu iar să strige şi infirmiera închise uşa, doctorii, privindu-se unul pe altul cu disperare, începură, în sfârşit, să se ocupe serios de Miss Polly ca s-o aducă în simțiri.

În camera fetiței infirmiera văzu o pisicuță care încerca zadarnic să atragă atenția bietei fetițe, albă de spaimă şi cu privirile rătăcite.

- Domnişoară Hunt, te rog, vreau să vină mătuşa Polly ! Te rog ! Am nevoie de ea! Acum, te rog !
- Draga mea, nu poate să vină chiar în clipa asta. Spune-mi mie ce doreşti. Nu pot să-i țin locul ?

Pollyanna îşi scutură capul.

- Aş dori să ştiu ce a spus adineaori . Ați auzit ce-a spus ? Vreau să vină mătuşa Polly ! A spus ceva îngrozitor ! Vreau să vină şi să-mi spună că nu e adevărat !

Infirmiera încercă să vorbească, dar nu putea să articuleze nici un cuvânt. Expresia feței ei o înspăimântă şi mai tare pe Pollyanna.

- Ați auzit şi dumneavoastră, nu-i aşa ?! Oh, spuneți-mi, vă rog, că nu e adevărat! Doar nu vreți să spuneți că n-am să mai pot umbla niciodată ?
- Fetițo scumpo, haide, linişteştete. Poate că doctorul s-a înşelat. Se pot întâmpla o mulțime de minuni, ca să nu mai vorbim de câte greşeli de diagnostic am văzut în cariera mea de infirmieră... spuse ea cu galas tremurat.
- Dar mătuşa Polly a spus că el este un mare specialist şi ştie tot, mai mult decât alți doctori în ce priveşte ruptura de picior, ca în cazul meu !
- Da, aşa e, draga mea, însă orice doctor, chiar dintre cei mai buni, poate să greşească. Te rog, scumpa mea, nu te mai gândi la toate astea acum.

Pollyanna îşi frângea disperată mâinile.

- Nu pot să nu mă gândesc, izbucni ea în hohote de plâns. Nu pot să mă gândesc ***la altceva*** acum. Domnişoară Hunt, cum voi mai putea merge oare la şcoală, la domnul Pendleton, la doamna Snow, sau ... în altă parte ? zise ea suspinând din toată ființa ei, dar brusc se opri şi ridicând capul, infirmiera citi în ochii ei o spaimă nouă : Miss Hunt, dacă n-am să mai pot umbla, cum am să mai fiu mulțumită de toate lucrurile ?

Domnişoara Hunt nu ştia nimic despre jocul „mulțumirii”, tot ce ştia însă, era faptul că micuța ei bolnavă trebuia să se liniştească imediat.

Cu toate că întristarea ei era profundă şi adevărată, Miss Hunt nu se opri din lucru şi acum stătea lângă pătuțul fetiței cu băutura calmantă pe care o preparase între timp.

- Haide, lasă scumpo ! Bea asta, spuse ea cu blândețe. O să te liniştești şi vedem

noi apoi ce este de făcut. De foarte multe ori lucrurile nu sunt atât de negre cum ne par la început. Ai să vezi, draga mea, ai puțină răbdare.

Pollyanna bău medicamentul, cuminte ca întotdeauna.

- Da ştiu, aşa spunea şi tatăl meu, şopti ea ştergându-şi lacrimile.

El spunea că orice lucru putea fi şi mai rău. Trebuie să recunoaştem, totuşi, că lui nu i s-a spus niciodată că nu va mai putea umbla. Nu ştiu ce ar putea fi mai rău ca asta. Dumneavoastră nu sunteți de aceeaşi părere ?

Domnişoara Hunt nu-i răspunse deoarece nu mai avea destul curaj să mai spună şi altceva printre lacrimi.

27

DOUĂ VIZITE

Căzu în sarcina lui Nancy să-i ducă domnului Pendleton verdictul doctorului Mead. Miss Polly şi-a adus aminte de promisiunea făcută de a-l înştiința imediat, şi cum nu se punea în discuție să meargă ea personal sau să-i scrie, o trimise pe Nancy să-i anunțe tristul adevăr.

Altădată Nancy ar fi exultat de bucurie că are prilejul să intre ***în casa misterioasă*** şi să-l vadă de aproape pe proprietarul ei, dar azi sufletul îi era greu ca să se mai poată bucura de ceva. Cât timp îl aşteptă pe domnul Pendleton, nici măcar nu-i trecu prin minte să tragă ochiade de jur împrejur.

- Eu sunt Nancy, spuse ea cu respect, răspunzând privirii întrebătoare a domnului Pendleton, când acesta intră în cameră. M-a trimis Miss Harrington să vă aduc veşti despre domnişoara Pollyanna.
- Cum se simte ?

Deşi întrebarea era laconică, Nancy îşi dădu seama foarte bine cât era de plină de îngrijorare.

- Mă tem că nu am să vă dau veşti bune, domnule Pendleton.
- Ce vrei să spui ? o opri el, iar Nancy plecă îndurerată capul.
- Da, domnule. Specialistul a spus că nu va mai putea umbla niciodată.

O tăcere sumbră se instală pentru câteva momente în încăpere, apoi domnul Pendleton spuse cu o voce zdrobită.

- Bietul copil ! Biata fetiță !

Nancy îl privi, dar coborî imediat ochii. Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că acest domn Pendleton, atât de ursuz, de posac şi de aspru ar fi capabil de atâta bunătate şi suferință.

- Ce lucru crud şi nedrept ! Prisma mea mică şi scumpă nu mai poate nicicând dansa în soare, şopti el abia auzit.

Apoi tăcerea se instală din nou, până el zise :

- Fireşte, ea nu a aflat încă nimic, nu-i aşa ?
- Oh, ba da, izbucni Nancy în plâns. Asta face ca lucrurile să fie şi mai triste. A auzut ... nenorocita aia de pisică ...Of, vă rog să mă scuzați, domnule ! Pisica a deschis uşa şi domnişoara Pollyanna a auzit tot ce a spus doctorul.
- Vai, sărmana fetiță, oftă domnul Pendleton din nou.
- Da, domnule, la fel ați fi spus dacă ați fi fost de față. Doar de două ori am

văzut-o de când a aflat şi m-am îmbolnăvit de durere. Lucrul acesta este foarte recent şi o preocupă în permanență, înțelegeți ? Tot timpul se gândeşte la ce ar mai putea face de acum înainte. Este disperată deoarece îşi imaginează că nu va mai putea găsi nimic care să o mulțumească. Ah, dar eu vorbesc şi dumneavoastră poate nu ştiți de jocul ei.

- ***Jocul mulțumirii*** ? întrebă domnul Pendleton, da , da, mi-a spus despre el.
- Aşa ? Înseamnă că a povestit tuturor de jocul acesta. Faptul că acum nu-l mai poate juca, vedeți, o îndurerează cumplit. Susține că nu mai are nici un motiv de bucurie dacă nu poate merge pe picioarele ei ca odinioară.
- Are dreptate.
- La început am crezut şi eu aşa, urmă Nancy, dar apoi mi-am amintit că s-ar resemna mai uşor dacă ar fi ceva care să o consoleze. Aşa mi-a venit ideea să-i amintesc ...
- Ce să-i aminteşti ?
- Cum i-a învățat ea ***jocul*** pe alții, cum ar fi doamna Snow, pe mine ... şi pe mulți alții, şi le spunea că asta o să-i aline şi să-i facă să uite, însă biata fetiță plânge întruna şi spune că nu e acelaşi lucru să arăți invalizilor ce să facă ca să fie mulțumiți sau să fi tu însuți invalid. Mi-a mai zis că-şi repetă de mii de ori că e mulțumită că alții nu sunt ca ea, dar cu toate acestea nu poate să nu se gândească la faptul că de-acum înainte, pentru tot restul vieții ei, nu va mai putea umbla.

Nancy tăcu. Domul Pendleton nu zise nimic, stătea doar într-un fotoliu, cu mâinile la ochi.

- I-am adus aminte de ce mi-a spus la început, că jocul e cu atât mai frumos cu cât e mai greu, mai dificil de jucat, urmă Nancy cu tristețe. Ea zice că asta nu mai e valabil, acum este mult mai greu. Trebuie să plec, încheie ea, şi, apropiindu-se de uşă, întrebă sfioasă :
- Bănuiesc că n-am să-i pot spune micuței noastre că l-ați revăzut pe Jimmy Bean, nu-i aşa ?
- Nu văd cum i-ai putea-o spune, într-adevăr, nu l-am revăzut, răspunse repede domnul Pendleton. De ce întrebi ?
- Pentru că ... nimic, domnule. Să ştiți însă că unul din motivele tristeții ei este şi gândul că nu va mai putea să vină cu el la dumneavoastră, aşa cum v-ați înțeles. Zicea că vi l-a prezentat odată, însă n-a ştiut ce să facă spre a vă convinge că Jimmy, de emoție, nu era în apele lui în ziua aceea şi tare se teme că, nepărându-vă simpatic, nu veți mai dori să-l luați la dumneavostră. Eu nu am înțeles ce-a vrut să spună, poate dumneavoastră veți reuşi.
- Da, înțeleg foarte bine ce a vrut să spună.
- Da, domnule. Ea dorea din tot sufletul să-l mai aducă odată pentru a vă convinge că el este cu adevărat ***prezența plăcută a copilului***, însă de acum înainte nu va mai fi în stare. Blestemată fie maşina aceea. Doamne, iartă-mă ! Bună ziua, domnule ! adăugă Nancy, ieşind repede.

Nu peste mult timp întreg Beldingsville-ul fu la curent cu faptul că celebrul

specialist din New-York a condamnat-o pe sărmana Pollyanna Whittier la o paralizie definitivă a picioarelor. Aşezarea nu mai fusese, în mod sigur, niciodată atât de tulburată. Toţi ştiau, măcar din vedere, obrajii pistruiaţi şi joviali, cu un permanent zâmbet politicos şi mulţi cunoşteau şi ***jocul*** Pollyannei. Acum erau trişti, gândindu-se că nu se vor mai întâlni pe străzi şi pe câmpuri cu acea faţă simpatică şi că nu vor mai auzi galsul ei dulce care aducea pretutindeni bucurie. Li se părea tuturor de neconceput, atât de crud şi de dureros – să n-o mai vadă.

Prin bucătării, prin saloane şi pe la garduri, femeile vorbeau de ea şi suspinau din greu. Pe la colţurile străzilor şi prin prăvălii bărbaţii vorbeau şi ei despre fetiţa paralizată, şi unii dintre ei lăcrimau pe furiş. Aceste discuţii şi jalea se înteţiră, când cu o iuţeală nemaipomenită, se răspândi zvonul că Pollyanna în starea nefericită în care se afla, cel mai tare o durea faptul că nu va mai putea să-şi joace jocul ei, deoarece nu va mai avea nici un motiv de bucurie. Se pare că aceeaşi idee încolţi deodată în mintea tuturor prietenilor ei, deoarece spre uimirea ei, stăpâna castelului Harrington începu să primească vizite ale unor persoane cunoscute sau necunoscute ei, bărbaţi, femei şi copii, pe care nici prin cap nu-i trecuse lui Miss Polly că Pollyanna i-ar cunoaşte. Unii dintre ei intrau şi stăteau câte 5 - 10 minute. Alţii rămâneau sfioşi la poartă, mutându-şi pălăriile sau genţile dintr-o mână în alta. Unii aduceau câte o carte, alţii buchete frumoase de flori, prăjituri sau bomboane. Unii plângeau pe faţă, alţii se întorceau să-şi steargă ochii şi nasul pe furiş. Toţi însă se interesau de mica bolnăvioară şi-i trimiteau bileţele pline de afecţiune şi compasiune. Văzând toate aceste dovezi de simpatie şi dragoste Miss Polly, după un timp, luă o hotărâre. În ziua aceea, domnul Pendleton sosi printre primii vizitatori, şi nu mai avea cârjele.

- Cred că nu e nevoie să vă spun cât sunt de îndurerat, spuse el cu vocea-i aspră şi gâtuită. Oare nu se mai poate face nimic ?

Miss Polly făcu un gest deznădăjduit.

- Vai ! Facem tot ce ne stă în putinţă. Doctorul Mead a recomandat un tratament şi a prescris nişte medicamente care pot să-i amelioreze într-un fel boala, doctorul Warren aplică întru totul indicaţiile lui, dar ... doctorul Mead a spus că nu mai există nici o speranţă.

Cu toate că abia intrase, domnul Pendleton se ridică grăbit. Figura îi devenise extrem de palidă iar buzele i se contractară. Privindu-l, Miss Polly îşi dădu seama că pleca pentru a-şi ascunde lacrimile care îi inundaseră ochii şi nu dorea să plângă în faţa ei. De la uşă, se întoarse şi spuse tulburat :

- Am o veste pentru Pollyanna. Vă rog, fiţi bună şi spuneţi-i că l-am văzut pe tânărul Jimmy Bean şi că de acum înainte ... va fi băiatul meu. Mai spuneţi-i, vă rog, că sunt hotărât să-l adoptez şi m-am gândit că va fi mulţumită să afle ea prima.

O clipă, Miss Polly îşi pierdu cumpătul.

- Doriţi să-l adoptaţi pe Jimmy Bean ?!
- Da. Sunt sigur că Pollyanna va înţelege şi, în sfârşit, va avea o mulţumire. Vă rog mult să-i spuneţi de îndată !
- Am să-i spun imediat , şopti Miss Polly.

- Vă mulțumesc ! încheie domnul Pendleton, părăsind încăperea.

Rămasă în capul scărilor, Miss Polly privi tăcută şi consternată în urma lui. Nu-i venea să-şi creadă urechilor ! John Pendleton să-l înfieze pe Jimmy Bean ?! John Pendleton, atât de bogat, de singuratic, de ursuz, cu faimă de zgârcit şi de egoist, să adopte un băiețel ... şi ce băiețel !!!

- Să fiu sinceră ... nici nu ştiu ce să mai cred, îşi zise ea, şi cu o figură cam aiurită urcă treptele şi intră în odaia nepoatei sale.

- Scumpa mea Pollynna, am pentru tine o veste grozavă din partea domnului Pendleton. A trecut chiar acum pe aici şi m-a rugat să-ți comunic că l-a primit la el pe Jimmy Bean şi că, în curând, îl va adopta, va fi copilul lui. Domnul Pendleton speră că vei fi mulțumită !

Figura îngândurată a Pollyannei se lumină imediat şi pe fața ei îşi făcu loc expresia unei bucurii adevărate.

- Dacă sunt mulțumită ?! Of, Doamne, mătuşă Polly, sigur că sunt foarte foarte mulțumită. Am dorit din tot sufletul să-i găsesc un cămin lui Jimmy şi ... cât de frumos va fi căminul lui acum ! Dar mă bucur şi pentru domnul Pendleton. Vezi, acum o să aibă şi el ***prezența unui copil.***

- Prezența cui ?

Pollyanna se îmbujoră. Uitase că intenția domnului Pendleton a fost s-o înfieze pe ea, dar nu era, bineînțeles, momentul să-i spună scumpei şi minunatei sale mătuşi Polly, că i-ar fi trecut măcar o clipă prin minte să o părăsească.

- ***Prezența copilului***, se bâlbâi ea. Odată, domnul Pendleton mi-a spus că numai inima şi mâna unei femei sau prezența unui copil pot crea un cămin. Acum, iată că are prezența copilului.

- Da, înțeleg, şopti Miss Polly.

În realitate, înțelegea mult mai bine decât şi-ar fi putut închipui Pollyanna. Îşi dădea seama de presiunea pe care John Pendleton o exercitase asupra fetiței când îi ceruse să fie ea ***prezența copilului***, necesară pentru transformarea măreței dar neprimitoarei sale case într-un cămin adevărat.

- Înțeleg, replică ea, având lacrimi în ochi.

Temându-se să nu i se pună întrebări la care n-ar fi putut să răspundă, Pollyanna schimbă iute vorba.

- Să ştii, mătuşă Polly, că şi doctorul Chilton mi-a spus că şi lui i-ar trebui inima şi mâna unei femei sau prezența unui copil pentru a avea un cămin adevărat.

Miss Polly tresări.

- Doctorul Chilton ?!

- Da, da ! Chiar el ! Mi-a spus-o când mi-a mărturisit că locuieşte în două camere, la nişte oameni străini, în două camere neprietenoase şi nu are un cămin aşa cum a visat.

Miss Polly privea absentă pe fereastră, fără să răspundă.

- Atunci l-am întrebat de ce nu a ales şi el mâna şi inima unei femei, ca să-şi întemeieze un cămin.

Roşind până în vârful urechilor, Miss Polly exclamă :

- Pollyanna !
- Chiar aşa i-am zis, deoarece era, bietul de el, atât de trist.
- Şi ... ce ți-a respuns ? întrebă Miss Polly împinsă de o forță ascunsă şi total potrivnică voinței sale.
- O vreme a tăcut, apoi mi-a spus, şoptit, că nu întotdeauna poți să obți aşa ceva chiar dacă vrei.

Tăcerea se instală în cameră în timp ce Miss Polly privea iar, pierdută, pe fereastra ce da în grădină.

- Tare îi lipseşte un cămin şi eu aş vrea din tot sufletul să-l aibă, oftă în cele din urmă Pollyanna.
- De unde ştii tu, micuțo ?
- Păi ştiu, pentru că într-o zi, crezând că nu-l aud, dar eu l-am auzit, a zis încet de tot că ar da orice să aibă mâna şi inima unei femei dar ... ce ai mătuşă Polly ?

Ridicându-se în grabă, Miss Polly se refugie la fereastră.

- Nimic, draga mea. Doream doar să-mi schimb poziția picioarelor, spuse ea, roşie ca para focului.

28

„JOCUL” ŞI JUCĂTORII LUI

La puțină vreme după a doua vizită a domnului Pendleton, Milly Snow sosi într-o după-amiază la castelul Harrington, unde nu mai fusese în viața ei. Fiind primită de Miss Polly, ea se înbujoră până în vârful urechilor şi murmură sfioasă.

- Am venit să vă întreb cum se simte fetița dumneavoastră.
- Eşti foarte amabilă, îşi mulțumesc de întrebare. Din păcate, e în aceeaşi stare. Dar ce mai face mama ta ?
- Tocmai voiam să vă spun despre ea, adică voiam să vă rog să-i spuneți domnişoarei Pollyanna că mama şi cu mine ne gândim mereu la cât de îngrozitor e pentru ea să nu mai poată merge şi ne mai gândim la tot ce a făcut pentru noi, pentru mama. A învățat-o jocul, şi câte şi mai câte. Doamne, ce triste am fost când am aflat că nu poate să-l mai joace ! Nu-mi dau seama cum poate ajunge să-l joace din nou. Noi ne amintim mereu de tot ce a făcut ea pentru noi şi poate, dacă-i spuneți asta, va fi mulțumită, adică vreau să spun, aşa măcar un pic, se opri Milly neştiind cum să încheie şi aşteptând ca Miss Polly să-i răspundă.

Aceasta o ascultase politicoasă, dar nu prea înțelesese mare lucru din şirul dezlânat al vorbelor ei, ci doar pe jumătate. Auzise că Milly Snow e cam săracă cu duhul, dar nu crezuse că era într-atât. Nu înțelegea înşiruirea aceea de cuvinte fără logică. Totuşi, îi răspunse cu mult calm.

- Milly, nu prea înțeleg ce vrei. Spune-mi exact ce anume doreşti să-i comunic Pollyannei ?
- Păi, asta-i ! Doresc să-i aduceți aminte de tot ce a făcut ea pentru noi. Bineînțeles că ştie câte ceva despre asta, deoarece a putut constata chiar ea ce multe lucruri s-au schimbat în starea mamei şi a mea, căci şi au am încercat să joc puțin jocul ei, şi-mi place.

Miss Polly îşi încreți fruntea. Dorea să o întrebe în ce constă jocul, dar nu reuşi deoarece Milly reluă cu avânt :

- Vedeți, înainte nimic nu-i intra în voie mamei mele. Întotdeauna dorea altceva decât avea. Firește, nu era vina ei, ci a bolii cronice care o țintuieşte la pat de atâta amar de vreme. Acum, însă, îmi permite să deschid ferestrele, este preocupată de înfățişarea ei, de cămăşile ei de noapte şi de multe alte lucruri. Împletește veste şi pulovere pentru bolnavii din spital şi e atât de mulțumită ... e foarte mulțumită că poate să le facă. Ştiți,

această mare schimbare e opera domnişoarei Pollyanna, deoarece ea a determinat-o pe mama să înţeleagă că trebuie să fie fericită că se poate servi de mâinile şi de braţele sale. Mama s-a gândit că nu e bine ca ele să stea degeaba şi aşa a început să lucreze pentru spitale. Nu vă puteţi imagina cât de schimbată e acum camera mamei, e plină de lână colorată în toate culorile. Ce să mai zic de prismele de la fereastră, pe care Pollyanna i le-a dăruit. Toate la un loc te fac să simţi o reală plăcere să stai acolo. Înainte, aproape mă temeam să intru în camera ei, atât de întunecată şi tristă era. Mama, vă amintiţi desigur, era nervoasă şi nenorocită. Dorim mult să-i comunicaţi domnişoarei Pollyanna că tot binele ne vine numai de la ea şi suntem nespus de bucuroase că am avut prilejul s-o cunoaştem şi credem că dacă ar şti lucrurile astea, ar simţi un strop de mulţumire. Atât am vrut să vă spun, Miss, încheie Milly oftând. Îi veţi spune, nu-i aşa ?

- Fii pe pace ! Bineînţeles că îi voi spune, zise Miss Polly încet întrebându-se cât anume va putea reţine din acest discurs pentru a-l reda scumpei ei bolnave.

După vizitele domnului Pendleton şi a lui Milly Snow, urmară multe altele, la încheierea cărora Pollyannei îi erau adresate mulţumiri şi cuvinte de recunoştinţă. Unele vizile erau atât de ciudate, încât Miss Polly era de-a dreptul intrigată. Într-o bună zi, veni văduva Benton. Miss Polly o cunoştea din vedere, dar niciodată nu schimbase vreo vorbă cu ea. Era considerată o persoană foarte tristă şi întotdeauna era îmbrăcată în negru. Astăzi, însă, la gât avea o panglică albastră, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Îi povesti lui Miss Polly cât s-a întristat când a auzit de blestematul de accident, apoi, sfioasă, ceru voie s-o vadă pe Pollyanna.

Miss Polly clătină din cap.

- Îmi pare nespus de rău, doamnă, dar încă nu poate primi pe nimeni. Poate un pic mai ... încolo,

Domana Benton îşi şterse lacrimile, se ridică încet şi dădu să plece. Când ajunse, însă, aproape de hol se întoarse brusc :

- Miss Harrington, sunteţi atât de bună să-i trensmiteţi două vorbe din partea mea? întrebă ea timidă.
- Bineînţeles, doamnă, cu plăcere.
- Spuneţi-i, vă rog, că port asta, şi mâna ei atinse nodul panglicii albastre. Văzând că Miss Polly o privea cu mirare, continuă : Nepoata dumneavoastră a încercat de nenumărate ori să mă determine să port lucruri colorate şi de aceea m-am gândit că va fi mulţumită să audă că am început să-i fac pe plac. Ea mi-a spus cu atâta drăgălăşenie că Freddy ar fi fericit dacă m-aş hotărî la asta. Poate nu ştiţi, Freddy este singurul copil care mi-a mai rămas. Toţi ceilalţi sunt ... şi doamna Benton îşi înclină capul .Vă rog să-i spuneţi domnişoarei Pollyanna, va înţelege, adăugă ea şi plecă.

Puţin mai târziu, în aceeaşi zi, veni o altă văduvă, adică o femeie îmbrăcată şi ea în negru. Pe aceasta, Miss Polly nu o ştia de fel şi se minuna cum de-şi putuse face Pollyanna atâtea cunoştinţe. Pe noua venită o chema doamna Tarbell.

- Ştiu că pentru dumneavoastră sunt o străină, dar nu şi pentru fetiţa ce e acum atât de grav bolnavă. Am locuit la un hotel toată vara şi, pentru sănătatea mea, aram nevoită să fac plimbări lungi. Aşa am cunoscut pe îngerul care este nepoata

dumneavoastră. Aş dori să vă explic ce a însemnat ea pentru mine, ca să înțelegeți mai bine la ce mă refer şi ce să-i spuneți. Când am sosit aici eram nespus de tristă şi deznădăjduită, dar

figura ei atât de veselă şi radioasă mi-a amintit de fetița mea. A murit acum câțiva ani. M-am supărat foarte tare când am auzit de acest accident şi de faptul că, nemaiputând merge, este nefericită, şi nu mai are motive de bucurie. De aceea m-am hotărât să vin să vă văd ...

- Sunteți extrem de amabilă, murmură Miss Polly
- Aş dori să fiți atât de bună să-i transmiteți ceva din partea mea.
- Desigur, cu multă plăcere.
- Va rog să-i transmiteți că doamna Tarbell este mulțumită acum. Îmi dau seama că aceasta vi se pare o ciudățenie şi că nu înțelegeți, dar vă cer scuze pentru că nu pot să vă dau alte explicații. Nepoțica dumneavoastră va înțelege despre ce este vorba şi am simțit nevoia să vin, ca să ştie şi ea. Va mulțumesc şi vă rog să mă iertați pentru îndrăzneala de a veni aici, mai spuse ea înainte să plece.

De data asta, complet bulversată, Miss Polly se grăbi spre camera Pollyannei.

- Scumpa mea, cunoşti o anume doamnă Tarbell ?
- Oh, sigur că da, mi-a chiar foarte dragă. Sărmana, e atât de bolnavă şi de tristă, locuieşte la hotel şi trebuie să facă plimbări lungi. Obişnuiam să le facem împreună. Adică, vreau să spun că ... obişnuiaaam, şi vocea ei subțire i se frânse, iar din ochi i se prelinseră două boabe mari şi lucitoare, de-a lungul obrazului.

Miss Polly încercă să-şi dreagă vocea.

- Copilul meu iubit, doamna Tarbell a fost adineaori aici şi a lăsat un mesaj pentru tine. Nu mi-a spus exact ce înseamnă, a spus doar să-ți transmit că acum e mulțumită.

Pollyanna bătu din palme.

- Într-adevăr ? Aşa a ea spus? Ah, cât sunt de mulțumită.
- Ce a vrut să spună cu asta, Pollyanna ?
- Vezi, aşa e jocul şi ... Pollyanna îşi duse repede mâna la gură şi se opri brusc.
- Ce joc ?
- Oh, mătuşă Polly, e ... nimic, nu pot să vorbesc despre lucruri interzise.

Miss Polly ar fi dorit s-o descoase, însă mâhnirea întipărită pe obrajii palizi ai fetiței o făcură să renunțe.

Culmea nedumeririi lui Miss Polly fu atinsă, imediat după vizita doamnei Tarnbell, datorită unei vizitatoare tinere, fardată, cu părut vopsit , cu pantofi cu tocuri înalte şi îmbrăcată cu o rochie adânc decoltată. Pe această făptură Miss Polly o ştia din

vedere şi din auzite, dar nu-i făcu nici o plăcere s-o vadă sub acoperişul castelului Harrington. Intrând în camera unde fu condusă străina, Miss Polly nu numai că nu-i întinse mâna, dar făcu şi un pas înapoi când dădu cu ochii de ea. Femeia se ridică de îndată, având ochii roşii de plâns. Destul de îndrăzneață, întrebă dacă ar putea-o vedea câteva clipe pe micuța Pollyanna.

La început, Miss Polly o refuză pe un ton distant, dar ceva din ochii imploratori ai femeii o determină să adaoge că până acum nimeni nu avusese acces la Pollyanna.

Femeia stătu o clipă pe gânduri apoi spuse cu o uşoară insolență.

- Sunt doamna Payson, doamna Tom Payson. Bănuiesc că ați auzit despre mine, deoarece sunt subiectul preocupărilor mai tuturor oamenilor buni din această aşezare. Poate că toate bârfele pe care le-ați auzit nu sunt întru totul adevărate. Dar asta nu are nici o importanță. Am venit pentru fetiță. Acum o sătămână am aflat că nu va mai fi în stare să umble niciodată şi ... cu drag aş schimba picioarele mele cu ale ei, biata de ea ! Fugind încoace şi încolo, mititica poate face într-o oră mai mult bine decât aş fi eu în stare să fac într-o sută de ani. Dar asta n-are nici o importanță. De obicei, picioarele nu sunt date celor care le-ar întrebuința cu folos, acum sunt sigură de asta.

Îşi drese o clipă glasul şi reluă din nou cu vocea răguşită.

- Nu aveți de unde ştii, însă eu o cunosc foarte bine pe nepoțica dumneavoastră. Locuim pe drumul care duce la Pendleton Hill. Ea trecea adesea pe acolo şi din când în când se oprea să se joace cu copiii mei sau să stea de vorbă cu mine şi cu soțul meu, când era acasă. Părea să țină la noi. Cred că habar n-avea că persoanele din clasa ei socială nu stau de vorbă cu de-ăştia ca noi. Poate că dacă ar face-o, Miss Harrington, n-ar mai exista ființe de genul meu, spuse ea cu obidă. Da ... Oricum, Pollyanna venea pe la noi şi asta nu-i pricinuia nici un rău, în schimb, pentru noi era o binecuvântare. Ea nici nu şi-a dat seama, şi e mai bine aşa, deoarece sunt lucruri pe care e bine să nu le cunoască. Anul ăsta a fost un an greu pentru noi, din toate punctele de vedere. Soțul meu şi cu mine ajunseserăm atât de deznădăjduiți încât am fi fost gata de ... orice. Am avut chiar intenția să ne despărțim, fără să ne pese de ce se va alege de copiii noştri. Atunci s-a întâmplat accidentul şi am aflat că minunata şi scumpa fetiță nu va mai putea să ne viziteze niciodată. Adânc îndurerați, ne-am amintit de vremurile când obişnuia să se oprească din drum la uşa noastră, să se joace cu copiii şi să râdă cu mulțumire. Ea era întotdeauna mulțumită de ceva. Odată, ne-a explicat de ce este aşa şi ne-a povestit ***jocul ei*** , ştiți desigur despre ce este vorba. A început să ne învețe să-l jucăm şi ne-a redat, în acest fel, curajul de a înfrunta viața. Apoi, brusc, am auzit cât de nefericită este că ea nu-l mai poate juca, deoarece nu mai are nici un motiv de bucurie. De asta am venit aici, să-i dau un mic prilej de mulțumire când o să afle că soțul meu şi cu mine am hotărât să ne împăcăm de dragul copiilor şi de acum înainte vom juca împreună ***jocul ei.*** Sunt convinsă că vestea asta o va mulțumi, deoarece se mâhnea adesea când ne auzea certându-ne şi spunându-ne cuvinte urâte unul celuilalt. În ce ne priveşte, încă nu-mi dau seama în ce fel ne va ajuta jocul, dar trăim cu o speranță. Oricum, vom încerca, deoarece ea îşi dorea mult lucrul acesta. O să-i trensmiteți ce v-am spus ? Vă rog !

- Da, am să-i transmit, făgădui Miss Polly, şi apoi, îi întinse mâna pe negândite,

adăugând : Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Payson.

Insolenţa femeii dispăru ca prin farmec. Buzele începură să-i tremure, şopti câteva cuvinte pe care Miss Polly nu le putu înţelege, îi strânse cu putere mâna şi ieşi fugind.

Abia se închise uşa şi Miss Polly strigă hotărâtă :

- Nancy !

Vizitele misterioase şi năucitoare pe care trebuise să le suporte în ultima vreme şi, mai cu seamă, aceasta din urmă îi încordaseră nervii la culme. Nancy n-o mai auzise pe stăpâna ei vorbind atât de sever, din ziua accidentului.

- Nancy, să-mi spui imediat în ce constă acst ***joc*** absurd, cunoscut de toată suflarea de-aici, în afară de mine ?! Ce legătură are nepoata mea cu el ? Ce motiv au toţi, începând cu Milly Snow şi terminând cu această doamna Payson, să mă însărcineze pe mine să-i transmit Pollyannei că ei îl joacă ? După câte îmi dau seama, mai bine de jumătate din locuitorii acestei aşezări poartă funde albastre, încetează imediat scandalurile din familiile lor, fac lucruri care înainte le displăceau. Şi toate, din cauza Pollyannei. Am încercat să obţin o explicaţie chiar de la ea însă nu am reuşit şi nu vreau s-o obosesc insistând. Aseară, însă, am surprins-o spunându-ţi ceva care mă face să cred că aparţi şi tu celor care joacă. Aşa că te rog să-mi spui imediat ce înseamnă tot circul ***ăsta*** !

Spre totala consternare a lui Miss Polly, Nancy izbucni în hohote de plâns. Când se linişti puţin, spuse :

- Înseamnă că din iunie trecut, de când acest odor de copil a venit la noi, i-a făcut fericiţi pe toţi oamenii de-aici şi acum, inversându-se rolurile, ei se străduiesc să-i dăruiască micuţei noastre un strop de fericire.
- Fericire ?!
- Da, fericire ! Aşa e jocul.

Miss Polly bătu din picior enervată.

- Nancy, nu pricep nimic. Te comporţi la fel ca ceilalţi. Ce fel de joc ?!

Înălţându-şi capul, Nancy îşi privi stăpâna drept în ochi.

- Am să vă spun. E vorba de jocul pe care domnişoara Pollyanna l-a învăţat de la tatăl ei. Când era mică a dorit nespus o păpuşă dar în locul acesteia a primit într-un butoiaş misionar, o perche de cârje. Firește, ca orice copil, a început să plângă. Tatăl ei i-a spus atunci că, în orice situaţie există ceva care te poate bucura şi că ar trebui să fie mulţumită că a primit aceste cârje.
- Cum poate să fie cineva mulţumit de nişte cârje ? spuse Miss Polly intrigată, gândindu-se la picioarele rigide, imobilizate în pătuţul de la etaj.
- Păi tocmai asta este ! Chiar ea mi-a explicat. Tatăl ei i-a spus că mulţumirea trebuie să-i vină de la faptul că nu are nevoie de aceste cârje.
- Vai ! strigă Miss Polly.
- De atunci, ea joacă încontinuu acest joc, străduindu-se să găsească o mulţumire

în tot ce se întâmplă. Mi-a mărturisit că simțindu-se atât de mulțumită că nu are nevoie de cârje, nici nu i-a mai păsat de păpuşa pe care şi-o dorise. A numit jocul ăsta***, jocul mulțumirii*** şi de atunci, l-a jucat mereu.

- Dar cum ... Miss Polly era incapabilă de a continua.
- Poate vă miră, dar vedeți dumneavoastră cât de mult bine face acest joc, adică ce reuşeşte el să facă, spuse Nancy, aproape tot atât de convinsă ca şi Pollyanna. Dacă veți avea bunăvoința să mă ascultați aş dori să vă povestesc cât bine mi-a făcut mie şi fraților mei de-acasă. După cum ştiți, am dus-o odată pe Pollyanna cu mine, să-i cunoască. Pe mine m-a învățat să fiu mulțumită de o mulțime de lucruri importante sau mai mărunte, şi asta-ți face viața mai uşoară. De pildă, nu-mi puteam suporta numele – Nancy - Mi se părea cel mai urât posibil. Ea m-a învățat să-l iubesc, spunându-mi că ar trebui să fiu încântată că nu mă chiamă Hephzibach. Dimineții le de luni îmi erau nesuferite. Ei bine, ea m-a făcut să le îndrăgesc.
- Îți plac dimineții le de luni ?

Pe Nancy o pufni râsul.

- Ştiu că vi se pare ridicol, Miss Polly dar am să vă explic. Ce credeți că mi-a spus fetița asta binecuvântată când a descoperit aversiunea mea pentru zilele de luni ? Mi-a spus aşa : „Ei bine, Nancy, luni dimineața ar trebui să fi mai mulțumită decât în celelalte zile deoarece trebuie să treacă o săptămână întreagă până să mai vină din nou ziua de luni." De atunci, în fiecare zi de luni, mă gândesc la asta şi mi-e de mare ajutor. Mă pufneşte râsul de fiecare dată când îmi amintesc, şi râsul, Miss Polly, vindecă multe, nu-i aşa ?
- Dar mie de ce nu mi-a vorbit niciodată despre acest joc ? De ce s-a ferit de fiecare dată când am întrebat-o ?

Nancy stătu o clipă în cumpănă, apoi se hotărî :

- Să mă iertați, Miss Polly, dar trebuie să vă amintesc că de la bun început i-ați interzis să vorbească despre tatăl ei, aşa că nu putea să vă explice jocul din moment ce ar fi fost nevoită să-l pomenească şi pe el. Doar el o învățase, nu-i aşa ?

Miss Polly îşi muşcă buzele.

- Sunt sigură că dumneavoastră ați fi fost prima persoană căreia fetița ar fi vrut să-i pomenească despre joc, ea simțea nevoia să-l joace cu cineva şi de aceea m-am oferit eu prima.
- Şi ... şi ceilalți ? întrebă Miss Polly extrem de înduioşată.
- Oh, cred că aproape toată lumea-l cunoaşte acum, cel puțin aşa cred după câte aud pe unde mă duc. Sunt sigură că ea a vorbit multora de jocul ei, iar aceştia, la rândul lor l-au explicat mai departe, şi aşa ... s-a răspândit, ca de altfel toate lucrurile, şi cele bune şi cele rele. Scumpa de ea, era atât de veselă, de zâmbitoare şi de politicoasă cu toată lumea şi tot timpul atât de mulțumită de orice, încât nu putea trece neobservată. De când a fost lovită toți sunt îndurerați, mai ales de când au aflat că suferă enorm deoarece nu mai poate să fie mulțumită. Acesta-i motivul pentru care vin zilnic atât de mulți oameni să-i spună cât sunt de fericiți că i-a învățat cum pot fi mulțumiți. Ei speră că,

ştiind acest lucru, şi ea se va simți un pic mai bine. Domnişoara Pollyanna a dorit foarte mult să-şi găsească prieteni de joc.

- Da, ei bine, de acum înainte mai ştiu pe cineva care va dori să-l joace, murmură Miss Polly ieşind hotărâtă din bucătărie.

Nancy o urmări mirată cu privirea.

- Dacă cineva mi-ar spune că de acum înainte Miss Polly e în stare să facă te miri ce năzdrăvănie, am să-l cred că ea e capabilă de lucrul acela. Chiar aşa !

După o vreme, infirmiera le lăsă singure pe Miss Polly şi pe Pollyanna.

- Draga mea, azi ai mai avut o vizită, o anunță Miss Polly pe fetiță, încercând să păstreze o voce neutră. Îți aminteşti de doamna Payson ?

- Doamna Payson ? O, sigur că da. Locuieşte pe drumul spre Pendleton Hill şi are cei mai adorabili copilaşi din lume, o fetiță de 3 ani şi un băiețel de 5 ani. E o femeie foarte frumoasă, dar şi soțul ei este arătos Cred însă că nu prea îşi dau seama cât de frumoşi sunt. Se cam ceartă, din când în când, adică am vrut să spun că au câteodată divergențe de păreri. Pe deasupra, sunt săraci, şi nici butoiaşe misionare cu lucruri nu primesc deoarece, ştii, domnul Payson nu este preot misionar ca ...

O îmbujorare apăru pe fața fetiței şi , imediat, se colorară şi obraşii mătuşii sale.

- Cu toată sărăcia lor, doamna Payson e îmbrăcată, câteodată, foarte frumos. A primit cadou chiar inele prețioase cu diamante, rubine, perle şi smaralde. A spus, însă, că are unul în plus şi că vrea să scape de el, că vrea să divorțeze. Ce înseamnă divorț mătuşă Polly ? Mă tem că nu-i ceva tocmai frumos deoarece ei doi nu arată prea fericiți când pomenesc despre divorț şi ea a mai spus că dacă-l va obține n-o să mai locuiască împreună cu domnul Payson, el va trebui să plece împreună cu copiii. Părerea mea este că ar fi mai bine să păstreze inelul pe care zice că-l are de prisos, şi să le arunce pe celelalte. Nu eşti de acord cu mine ? Ce înseamnă divorț, mătuşă Polly ?

- Soții Payson nu mai au de gând să se despartă, scumpo, spuse Miss Polly evitând să-i răspundă la întrebare. Sunt hotărâți să rămână împreună.

- Ah, cât sunt de mulțumită ! Asta înseamnă că o să-i găsesc împreună acolo când am să mă duc să-i vizitez. Of, Dumnezeule, iar am uitat ! strigă fetița cu disperare. Mătuşă Polly, de ce nu pot ține minte că picioarele mele n-au să mă ducă nicăieri şi că niciodată nu voi mai putea merge la domnul Pendleton ?

- Haide lasă, puiule scump şi drag, nu te mai chinui atâta. Poate că te vei duce câteodată cu trăsura, când ai să te simți un pic mai bine. Dar, apropos, nu ți-am spus încă tot ce m-a rugat doamna Payson să-ți transmit. M-a rugat să-ți spun că va rămâne împreună cu soțul ei şi că vor juca amândoi jocul tău, aşa cum ți-ai dorit tu.

Fetița zâmbi printre lacrimi.

- O, chiar aşa ? A spus ea asta ? Ah, cât sunt de mulțumită !
- Da, şi mi-a mai spus că de aceea a venit să te viziteze pentru că doreşte ca tu să fi mulțumită.
- Mătuşă Polly, vorbeți de parcă ai şti ... ştii ceva din jocul ăsta, mătuşă Polly ?
- Ştiu scumpo. Mi-a povestit Nancy despre el şi îmi dau seama că trebuie să fie un joc fermecător. Aş dori să încercăm să-l jucăm împreună de azi înainte.
- Ah, mătuşă Polly ... tu ... ? Of, acum sunt într-adevăr extrem de mulțumită. Vreau să ştii că tot timpul mi-am dorit să-l jucăm amândouă, mai mult decât cu oricine de pe lumea asta.

Miss Polly trase cu greutate aer în piept. Îi era foarte greu să vorbească. Cu toate astea, spuse aproape şoptit :

- Da, copilul meu drag, şi n-am să fiu singură. Mi se pare că toți oamenii de aici, până şi preotul, joacă jocul tău. Nu am apucat să-ți povestesc, dar să ştii că azi dimineață, când am ieşit, l-am întâlnit pe domnul Ford care m-a rugat să-ți spun că imediat ce vei putea să-l primeşti va veni să-ți comunice ce fericit este de când se gândeşte la cele 800 de ***teze ale bucuriei*** despre care i-ai vorbit tu. Da, scumpa mea, ție ți se datorează fericirea lui. Toată aşezarea noastră joacă acum jocul tău şi oamenii sunt mult mai fericiți decât înainte, şi toate astea, pentru că tu, o fetiță bună şi cu suflet mare, i-ai învățat un joc nou şi le-ai arătat cum să-l joace.

Transfigurată de bucurie, Pollyanna bătu din palme.

- Ah, cât sunt de mulțumită ! exclamă ea şi pe față i se putea citi toată fericirea sufletului. Să ştii, mătuşă Polly, îmi dau seama acum că mai pot să fiu într-adevăr mulțumită. Pot fi mulțumită de faptul că am avut cândva picioare şi, astfel, am putut face toate aceasta lucruri.

29

PRINTR-O FEREASTRĂ DESCHISĂ

Iarna îşi scurse zilele ei scurte, una câte una. Pentru Pollyanna, însă, nu erau scurte deloc, adesea erau chiar foarte lungi şi nescpus de chinuitoare. Cu toate acestea, în acele zile fetiţa încerca să privească cu hotărâre şi resemnare tot ce se petrecea în jurul ei. Oare nu trebuia acum să joace jocul cu mătuşa Polly ? Iar mătuşa Polly descoperea mereu motive de a fi mulţumită. Chiar ea descoperii într-o zi o mică poveste : doi copii orfani au găsit în timpul unui viscol cumplit, o poartă azvârlită de vânt pe câmp şi s-au adăpostit sub ea. Aciuindu-se acolo s-au simţit mulţumiţi şi se gândeau că există oameni mai sărmani decât ei, care nu găsiseră nici măcar o poartă sub care să se poată adăposti de viscol. Tot mătuşa Polly îi istorisi într-o zi Pollyannei povestea unei sărmane bătrânele care nu mai avea decât doi dinţi, dar era extrem de mulţumită pentru că aceştia îi dădeau bătrânei putinţa să-şi mestece hrana.

Pollyanna împletea, ca şi doamna Snow, tot felul de lucruri folositoare din lână viu colorată şi era mulţumită că avea braţe şi mâini de care se putea folosi. Primea din când în când vizite şi scrisori calde de la cei pe care nu-i putea primi. Aceste rânduri îi dădeau subiecte noi de meditaţie şi chiar simţea nevoia acestor clipe plăcute. Îl primise odată pe domnul Pendleton şi de două ori pe Jimmy Bean. Domnul Pendleton îi povestise ce baiat drăguţ se făcuse Jimmy Bean şi ce comportament frumos avea. La rândul lui, Jimmy i-a vorbit despre căminul minunat pe care-l găsise şi ce tată bun era domnul Pendleton pentru el, subliniind faptul că totul i se datorează doar ei, Pollyannei.

În urma acestor vizite Pollynna îi declară mătuşii sale :

- Toate aceste lucruri mă fac să fiu din ce în ce mai mulţumită de faptul că odată şi odată am avut şi eu picioare ca toată lumea.

Iarna trecuse şi în sfârşit sosi primăvara. Cei din jurul Pollyannei, care o îngrijeau cu dragoste şi devotament, constatară că tratamentul nu aduse cine ştie ce ameliorări în boala fetiţei. Se părea că sumbrul prognostic al doctorului Mead era pe cale să se îndeplinească : „Pollyanna nu va mai putea umbla niciodată”. Întreg Belldingsville era la curent cu tot ce o privea pe Pollyanna, iar în Belldingsville exista un om care se agita şi se neliniştea teribil auzind aceste veşti pe care se străduia să le obţină, despre sărmana fetiţă. Dar fiindcă zilele se scurgeau una după alta fără nici o schimbare în bine, ci dimpotrivă, parcă în mai rău, se ivi ceva ce mării şi mai mult îngrijorarea şi suferinţa ce i se putea citi pe faţa acestui om în care se băteau cap în cap,

luptând una cu alta, disperarea şi hotărârea fermă de a întreprinde ceva. În cele din urmă, învinse hotărârea de a întreprinde ceva şi aşa se face că, într-o bună zi, spre marea lui mirare, domnul Pendleton se trezi acasă cu el, cu doctorul Thomas Chilton.

- Pendleton, începu răstit doctorul. Doresc să stau de vorbă cu dumneata deoarece cunoşti mai bine decât oricine relaţiile pe care le-am avut odinioară cu Miss Polly Harrington.

John Pendleton se surprinse tresărind fără voia lui. Adevărul era că ştia câte ceva despre chestiunile privitoare la Miss Polly şi doctorul Chilton, însă acest subiect rămăsese tabu între ei, aproape 15 ani.

- Da, afirmă el, silindu-se să dea vocii sale un ton de simpatie dar care să nu pară din cale afară de interesat. Îşi dete însă repede seama că doctorul este prea surescitat şi grăbit să-şi verse focul care-i mocnea în suflet pentru a mai băga în seamă astfel de amănunte.

- Pendleton, trebuie s-o văd pe Pollyanna şi s-o consult. E de datoria mea să procedez aşa.

- Foarte bine ! Nu văd de ce n-ai face-o ?!

- De ce n-aş face-o ? Pendleton, dumneata ştii exact că de mai bine de 15 ani eu nu am mai pus piciorul în castelul Harrington ! Nu ştii, dar ţi-o spun eu, că stăpâna castelului mi-a spus, în trecut, că dacă mi-ar cere vreodată să intru acolo asta ar echivala cu faptul că îmi cere iertare şi că totul ar deveni ca înainte, cu alte cuvinte că, în acest caz, ar consimţi să se mărite cu mine. Dacă dumneata ţi-o poţi imagina acum cerându-mi să merg acolo, ei bine, eu nu pot !

- Dar dumneata de ce nu poţi merge acolo fără să ţi-o ceară ?

Doctorul se încruntă.

- Hâmm ! Nu, nu pot. Ştii, am şi eu oarecare mândrie.

- Dacă te preocupă atât de mult soarta Pollyannei, n-ai putea oare să-ţi calci pe afurisita asta de mândrie şi să uiţi de cearta aia veche ?

- Cearta am uitat-o de mult ! strigă doctorul înfierbântat. Nu la felul ăsta de mândrie mă refer. În ce mă priveşte, aş putea să mă duc de aici până acolo în genunchi sau în cap dacă asta ar ajuta la ceva. E vorba de demnitatea mea profesională. Fiind un caz grav, iar eu fiind doctor nu pot să apar acolo zicând : Iată-mă ! Luaţi-mă !

- Chilton, întrebă încet domnul Pendleton, care a fost motivul real pentru care v-aţi certat ?

Doctorul se ridică şi începu să se plimbe agitat.

- Motivul ? Ce naiba mai înseamnă o ceartă între doi îndrăgostiţi, după ce a trecut? O divergenţă stupidă cu privire la dimensiunile camerei sau la adâncimea unui râu, sau alte aiureli asemănătoare ? În ce mă priveşte sunt gata să admit că, de fapt, n-a fost nici o ceartă Pendleton, dar doresc să văd fetiţa, e o problemă de viaţă şi de moarte. Pe cinstea mea, eu cred că sunt 9 şanse din 10 să existe un mijloc de a o vindeca total pe sărmana Pollyanna.

Cuvintele acestea fuseseră rostite răspicat şi clar, lângă fereastra deschisă,

aproape de fotoliul pe care stătea John Pendleton şi ajunseră la urechile unui băiat care se afla îngenunchiat afară, sub fereastră.

Ca în fiecare sâmbătă, Jimmy Bean se îndeletnicea cu smulgerea buruienilor din straturile de flori. Rămase încremenit, cu urechile şi cu ochii larg deschişi.

- Pollyanna ar putea să umble iarăşi ? întrebă John Pendleton. Ce tot spui ?
- Spun că, deşi sunt atât de departe de patul ei, din auzite, mi-am dat seama că e vorba de un caz identic sau asemănător cu acela pe care unul din foştii mei colegi, prieten vechi, l-a vindecat de curând. De multă vreme el studiază aprofundat asemenea cazuri. Am rămas în relații bune cu el, aşa că m-am ocupat şi eu puțin cu aceste cazuri deosebite şi după câte ştiu ... dar trebuie să văd neapărat fetița !
- Da, într-adevăr, trebuie s-o vezi. Nu poți să ajungi la ea prin doctorul Warren ?

Doctorul Chilton scutură din cap :

- Mă îndoiesc. Doctorul Warren s-a purtat foarte politicos în ce mă priveşte. Mi-a relatat că i-a propus lui Miss Harrington un consult împreună cu mine, însă ea a refuzat atât de categoric încât nu ar mai cuteza să revină asupre acestei propuneri, chiar dacă ar ştii că doresc s-o văd pe Pollyanna. Pe de altă parte, acum câteva zile, câțiva pacienți de-ai lui au venit să mă consulte pe mine şi acest fapt mă încurcă şi mai tare. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, Pendleton, trebuie să văd fetița ! Te rog gândeşte-te la o soluție ca să pot ajunge la ea.
- Da, mai cu seamă când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă n-ai să poți ajunge la ea, replică domnul Pendleton.
- Cum, Doamne, s-o văd fără acordul mătuşii ei, care sunt sigur că nu mi-l va da în veci ?!
- Trebuie să existe o cale s-o determine să te cheme !
- Care ?
- Nu ştiu !
- Da, te înțeleg şi nu cred că cineva ar ştii ! E prea orgolioasă şi prea supărată ca să mă cheme, mai ales din cauza înțelesului pe care l-ar avea această chemare. Când mă gândesc la fetița aceea nevinovată, un înger, sortită să trăiască o lungă viață nefericită atunci când există şanse sigure de salvare, şi dacă n-ar mai fi şi această chestiune stupidă, numită mândrie profesională ... eu ...

Nu-şi termină fraza şi începu să se plimbe cu pas nervos prin cameră, cu mâinile înfundate adânc în buzunare.

- Dar dacă am găsi pe cineva care s-o facă să priceapă ? zise Pendleton .
- Da, bine-ar fi, însă cine-şi ia această sarcină ? se rpsti doctorul.
- Nu ... ştiu ... nu ... văd, se poticni interlocutorul său.

Sub fereastră, Jimmy Bean stătea nemişcat. De-abia respirase, cu atenția extrem de încordată, de teamă să nu-i scape vre-un cuvânt din cele ce se discutau în casă, de-asupra capului său.

- Ei bine, pe Dumnezeul meu că ştiu cine o s-o facă ! îşi zise el voios. Mă duc chiar eu să-i spun. Chiar acum !

Sării iute în picioare şi, furişându-se, dădu colțul casei, apoi îşi luă picioarele la

spinare fugind din răsputeri spre castelul Harringtonn.

30

JIMMY PREIA CÂRMA

- E Jimmy Bean, stăpână şi doreşte să vă vadă, îl anunță din uşă, Nancy
- Pe mine ? se miră Miss Polly. Eşti sigură că nu doreşte s-o vadă pe domnişoara Pollyanna ? Azi poate s-o vadă pentru câteva minute, dacă vrea.
- I-am spus stăpână, însă insistă că vrea să vă vadă pe dumneavoastră.
- Bine, am să vin îndată, spuse Miss Polly şi se ridică obosită.

În salon se afala un băiețel cu ochii mari, rotunzi şi cu fața înfierbântată de alergare, care intră pe loc în subiect.

- Miss, ştiu că este un lucru teribil ce fac eu acum şi mai ales ce vă voi spune imediat, însă nu pot să nu procedez aşa pentru că e vorba de Pollyanna, şi pentru ea mă arunc şi în foc sau aş fi gata chiar să înfrunt mânia dumneavoastră, sau, mă rog, aş face orice altceva, oricât ar fi de greu. Sunt convins că şi dumneavoastră mi-ați da dreptate dacă ați şti că mai există o şansă ca ea să poată merge din nou. De aceea am venit să vă spun că atâta vreme cât numai mândria ... şi încă ceva o împiedecă pe Pollyanna să poată umbla atunci ... sunt sigur că dacă ați şti că se poate l-ați chema pe doctorul Chilton imediat.
- Ce spui ? îl întrerupse Miss Polly uluită şi indignată în acelaşi timp.
- Păi tocmai asta mă străduiesc să vă spun !
- Bine, spune-o lămurit, dar te rog să începi cu începutul şi fii te rog coerent, ca să te asiguri că înțeleg fiecare lucru în parte. Nu încerca să le buluceşti pe toate deodată, că iarăşi te încurci.

Jimmy îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate şi începu.

- Iată despre ce este vorba, Miss ! Astăzi doctorul Chilton a venit să-l vadă pe domnul Pendleton şi au stat amândoi de vorbă în bibliotecă. Ați înțeles, cred, până aici.
- Da, Jimmy, zise Miss Polly cu o voce mai îmblânzită.

- Fereastra era deschisă şi eu pliveam buruienile de pe straturile de flori care se găsesc fix sub fereastra bibliotecii. Aşa că i-am auzit vorbind.
- Ai tras cu urechea ?
- N-am tras cu urechea, Miss, dar i-am auzit, spuse Jimmy bățos. Şi mă bucur că i-am auzit. Când o să termin ce am de spus o să vă bucurați şi dumneavoastră. Deci repet ! Pollyanna va merge din nou !
- Jimmy, ce vrei să spui ? şi Miss Polly se aplecă înspre el pentru a auzi mai bine.
- V-am mai spus, Miss, zise Jimmy satisfăcut. Doctorul Chilton cunoaşte pe un alt doctor care o poate vindeca pe Pollyanna, o poate face să umble iar. Totuşi, ca să fie sigur, doreşte să o consulte el, înainte de a vorbi cu doctorul acela. Vrea s-o vadă, însă i-a spus domnului Pendleton că dumneavoastră nu-i permiteți.

Miss Polly se făcu roşie la față.

- Da, Jimmy, eu ..., eu ... nu pot ... nu voi putea să ... adică nu ştiu ... zise ea frândgându-şi mâinile.
- Păi, tocmai de asta am venit, ca să vă fac să puteți, spuse Jimmy cu un aer serios. Mai ziceu că nu ştiu din ce motiv, n-am înțeles prea bine, nu-l lăsați pe doctorul Chilton să vină aici, că ați refuzat propunerea doctorului Warren de-a o consulta şi doctorul Chliton pe Pollyanna, iar el nu poate să vină de capul lui dacă nu este chemat, din cauza mândriei lui preofesionale şi din ... nu mai ştiu eu ce alte cauze. Ei doreau să găsească pe cineva care să vă facă să înțelegeți, însă nu ştiau pe cine şi întrucât eu tocmai mă aflam sub fereastră, mi-am zis – „Pe Dumnezeul meu că am s-o fac !". Aşa că am venit. Acum ați înțeles ?
- Da, Jimmy ! Ce mai ştii de doctorul acela ? întrebă înfigurată Miss Polly. Cine este ? Ce a mai făcut ? Ei sunt siguri că o va putea vindeca pe Pollyanna.
- Nu ştiu cine este, Miss, nu i-au pronunțat numele. Doctorul Chilton îl cunoaşte şi a spus că a vindecat de curând pe cineva, în aceeaşi stare, după cum bănuieşte el, ca şi Pollyanna. Nu problema lui îl preocupa, ei erau îngrijorați din cauza dumneavoastră, că nu vă veți da consimțământul ca doctorul Chilton s-o vadă pe Pollyanna. Dar acum, spuneți-mi, nu-i aşa că o să-i îngăduiți ? Ați înțeles tot, Miss, nu-i aşa ?

Miss Polly îşi răsuci capul, respirația i se precipită şi lui Jimmy i se păru că plânge. Cu toate că-i venea să plângă, Miss Polly n-o făcu însă. După câteva clipe îi spuse cu glas stins :

- Da, am să-i permit doctorului Chilton s-o consulte pe Pollyanna. Acum poți să fugi repede acasă, haide Jimmy ! Vreau să vorbesc cu doctorul Warren pe care l-am văzut adineaori urcând la Pollyanna.

Câteva minute mai târziu, doctorul Warren fu extrem de mirat când o întâni pe Miss Polly aşteptându-l în hol, agitată şi îmbujorată la față. Ceea ce-i spuse, însă, îl surprinse şi mai tare.

- Doctore Warren, vă amintiți sper că mi-ați cerut mai de mult să permit doctorului Chilton să vină la o consultație ?

Atunci am refuzat.

Între timp, m-am răzgândit, şi țin neapărat să-l invitați pe doctorul Chilton aici, chiar acum, cât se poate de repede.

Va rog fiți atât de bun s-o faceți !

Va mulțumesc !

31

UN UNCHI NOU

Doctorul Warren intră în camera Pollyannei, unde fetița privea razele colorate ale prismelor şi jocul lor răsfrânt pe tavan. Era urmat îndeaproape de un bărbat înalt şi voinic ...

- Doctore Chilton ! Ah, doctore Chilton ! Cât sunt de mulțumită că vă văd ! strigă Pollyanna într-o explozie de bucurie.

La clinchetul de clopoței al glasului ei, ochii tuturor se umplură de lacrimi.

- Dar ... ştiți, poate că ... mătuşa Polly nu vrea ...
- Să n-ai nici o grijă, scumpo, totul e în ordine, spuse Miss Polly cu blândețe. Eu l-am rugat pe doctorul Chilton să aibă bunătatea să te consulte în dimineața asta, împreună cu doctorul Warren.
- Oh, deci l-ai poftit tu să vină ? şopti mulțumită Pollyanna
- Da, draga mea, l-am rugat ... adică ...

Era prea târziu să-şi retragă cuvintele. Fericirea imensă ce radia din ochii doctorului Chilton nu putea să aibă decât un singur înțeles, iar Miss Polly văzu clar acest lucru. Îmbujorată, ieşi repede din cameră.

Infirmiera se retrase împreună cu doctorul Warren lângă fereastră şi discutau în şoaptă. Doctorul Chilton întinse brațele spre Pollyanna.

- Fetița mea dragă, cred că astăzi ai făcut cel mai mare bine din viața ta, iar vocea lui era plină de duioşie.

Spre seară, total schimbată şi emoționată, Miss Polly se aşeză lângă patul Pollyannei. Infirmiera plecă să-şi ia cina, aşa că rămăseseră doar ele două în cameră.

- Pollyanna dragă, vreau să ştii ceva înaintea celorlalți. Într-una din zilele următoare doctorul Chilton va deveni unchiul tău. Asta ți se datorează ție, Pollyanna. Sunt atât de fericită, atât de mulțumită, scumpa mea.

Primul impuls al fetiței fu să bată din palme, dar deodată rămase cu amândouă mâinile în aer.

- Mătuşă Polly, deci ... tu erai femeia a cărui inimă şi mână le dorea el demult ? Da, precis tu eşti, şi asta voia să spună când a zis că azi am făcut cea mai frumoasă şi mai bună faptă din viața mea. Vai, sunt atât de mulțumită încât nici nu mă mai gândesc la picioarele mele.

Miss Polly îşi înnăbuşi un suspin.

- Scumpo, s-ar putea ca într-o zi ...

Dar nu-şi termină fraza, pentru că nu îndraznea să vorbească de speranța uriaşă pe care i-o dăduse doctorul Chilton.

Totuşi, până la urmă se hotărî să-i spună şi Pollyannei, gândindu-se că e mai bine dacă procedează aşa.

- Scumpa mea, săptămâna viitoare vei face o călătorie. Cu un pat moale şi comod, vei fi urcată în trăsură şi apoi în tren şi vei ajunge la un doctor celebru. Are o clinică mare, departe de aici şi el tratează cazuri asemănătoare cu al tău. Este prietenul doctorului Chilton şi mergem să vedem ce poate să facă pentru tine, scumpa mea fetiță.

32

SCRISOARE DE LA POLLYANNA

„Dragă mătuşă Polly şi unchiule Tom.

Eu pot ...pot acum să umblu !

Astăzi am mers de la patul meu până la fereastră. În total 6 paşi.

Ce senzație minunată, să fiu iar pe picioarele mele. Doctorii erau cu toții în jurul meu, şi zâmbeau, iar infirmierele plângeau. O doamnă care a reînceput să meargă săptămâna trecută şi o alta, care speră să meargă şi ea luna viitoare, au început să aplaude.

Toată lumea a fost invitată la această demonstație. Până şi Tilly, negresa care spală pe jos, privea prin glassvandul verandei şi când o înnăbuşea prea tare plânsul striga : „Fetiță dragă !”

N-am înțeles de ce plângeau, pentru că mie îmi venea să cânt de bucurie.

O ! O ! O ! Vă dați seama ? Pot umbla ... umbla ... umbla din nou !!!

Acum nu mai îmi pasă că sunt aici de 10 luni. Bine că n-am pierdut cu totul nunta, pentru că tu, scumpă mătuşă Polly, ai fost atât de bună şi ai venit să te căsătoreşti lângă patul meu, şi astfel, am putut să te văd îmbrăcată mireasă.

Întotdeauna te gândeşti cum să-i faci fericiți şi pe ceilalți.

Aici mi se spune că în curând voi pleca acasă. Aş vrea să fac drumul de întoarcere mergând pe jos. Cred că niciodată n-o să-mi mai placă să merg cu trăsura. Ce bine o să fie când voi putea merge singură, fără cârje, fără ajutorul nimănui.

Ah, sunt atât de mulțumită de toate câte mi se întâmplă !

Chiar şi faptul că, pentru o vreme, n-am putut să mă folosesc de picioarele mele mă bucură, deoarece nu-ți poți da seama cât este de minunat să le ai, decât atunci când ai fost lipsită o vreme de ele.

Mâine voi face 8 paşi.

Cu multă dragoste pentru fiecare,

Pollyanna.”